

HARLEQUIN™

Романс™

29

5'93

Деби Макомбър

ВЪПШЕБНАТА РОКЛЯ

ДЕБИ МАКОМБЪР ВЪЛШЕБНАТА РОКЛЯ

Превод: Димитър Романов

chitanka.info

За всичко е виновна вълшебната сватбена рокля на леля Мили! Поверието гласи, че момичето, което я получи, ще се омъжи за първия мъж, когото срещне след това. Джил заминава на кратка почивка на Хаваите. Но спокойствието ѝ е смутено от странната пратка, която получава в хотела — булчинската рокля! Както и от мъжа, който завладява мислите и сърцето ѝ. Преуспяващият бизнесмен Джордан Уилкокс е изцяло посветен на работата си, която е единствената му страст. Вечно бързащ, той няма време за романтика, почивка и... любов. Джил не иска за съпруг мъж като него! Ала чудото на любовта като че ли е всесилно...

ПЪРВА ГЛАВА

Със затаен дъх Джил Морисън наблюдаваше очарователния изглед през илюминатора на самолета. Сиятъл и всичко познато бързо изчезваше от погледа ѝ. Тя се облегна удобно и въздъхна с истинско удоволствие.

Мястото ѝ в първа класа бе неочакван подарък от авиокомпанията. Служителят беше объркал нещо в резервацията и от това Джил само спечели. Началото на дългоочакваната почивка не бе лошо.

За пореден път погледна мъжа до нея. Имаше вид на типичен бизнесмен и със съсредоточено навъсени вежди работеше на поставения върху коленете му портативен компютър. В един момент спря, сякаш нещо го бе разтревожило. Протегна ръка, взе намиращия се между двете седалки радиотелефон и натисна няколко копчета. После извърна глава и заговори оживено. Когато свърши, пак се наведе над компютъра. Явно беше безчувствен и неуморим, погълнат от работата си дори по време на петчасовия полет до Хонолулу.

Не бе и приказлив. Преди излитането Джил направи няколко опита да го заговори. Но те бяха посрещнати с хладно мълчание. Чудесно. Бе принудена да започне почивката, за която бе мечтала почти две години, седнала до някакъв надут тип.

Трябваше да пътува с Шели Хенсън. Само че нейната най-добра приятелка от колежа от един месец бе омъжена и се казваше Шели Брейди.

Джил все още не можеше да осъзнае какво точно се бе случило. Откакто познаваше Шели, тя се стремеше неотклонно към една-единствена цел — да направи кариера като производител на видеотехника. В нейния вечно зает живот мъжете и любовта просто нямаха място. Години наред Джил бе наблюдавала липсата на всякакво внимание от страна на Шели към противоположния пол.

Всичко се случи съвсем внезапно. Приятелката ѝ срещна Марк Брейди и невероятното стана действителност. Според Шели пряко

отговорна за настоящото ѝ щастие бе леля Мили — както всички наричаха лелята на майка ѝ. Защото бе срещнала бъдещия си съпруг веднага, след като получи по пощата „вълшебната“ сватбена рокля. Същата, с която самата леля Мили бе застанала пред олтара преди повече от петдесет години.

И Шели, и Джил смятаха, че такова „вълшебство“, още повече свързано със сватбена рокля, не съществува. Двете приеха като абсурдно съдържанието на писмото, придружаващо странната пратка. Та кой би приел на сериозно твърдението, че ще се омъжи за първия мъж, когото срещне след това? Пълна глупост!

Но Шели срещна Марк в деня, в който получи странния колет. Съвсем скоро се ожениха. И по всичко личеше, че са щастливи.

Сега, четири месеца след сватбата им, Джил летеше за Хонолулу сама.

Бизнесменът до нея се облегна и въздъхна с облекчение. Какъвто и да беше изпречилият се пред него проблем, явно бе решен успешно. След десетина секунди взе отново телефона и проведе последователно четири разговора.

Джил имаше чувство, че този мъж никога не престава да работи. Дори когато поднесоха храната. Не загуби нито миг по време на целия полет — ако не разговаряше по телефона, изучаваше извадените от намиращото се до седалката куфарче документи или за пореден път отдаваше цялото си внимание на портативния компютър.

Така мина повече от час. Съседът ѝ не показва никакви признаци на куртоазия. Няколко пъти Джил се хвана, че го наблюдава против волята си.

Определи възрастта му някъде към средата на тридесетте, макар да изглеждаше по-възрастен. Не, не по-възрастен, може би... по-опитен. Лицето му бе приятно, макар с грубо издялани черти. Имаше сиви очи с цвета на полирана стомана. В цялата му външност не прозираше и следа от добрина. Даде си сметка, че през цялото време не я бе погледнал нито веднъж. Сякаш на мястото до него нямаше никой.

Очевидно това бе мъж, който притежава всичко — носи ушити по поръчка костюми, италиански обувки от мека кожа, комплект златна писалка и часовник... Можеше да се хване на бас, че дори пластмасата, поставена на него, ще се превърне в злато. Нямаше

съмнение, че начинът му на живот е като пътуването — първа класа. Беше от хората, които могат да отговорят на всички въпроси. Които не поставят под съмнение държанието или отношението си към хората...

Приличаше на отдавна починалия ѝ баща. Той също бе влиятелен бизнесмен, сякаш успехът сам кацаше върху дланта на ръката му. Жизнеността му бе неизчерпаема. Смъртта изглеждаше на цяла вечност разстояние. В действителност се оказа, че го е дебнела зад ъгъла, без той дори да подозира.

Иронията на цялата ситуация се състоеше в това, че сякаш тринадесет години след смъртта му, тя седеше до него. Не точно до него, ала до някого, който беше съвсем същият. Едва се сдържа да не го попита кога за последен път е бил при семейството си.

Сигурно бе усетил, че го наблюдава внимателно, защото неочаквано се обърна и се вторачи в нея. Джил се изчерви виновно и заби нос в книгата.

— Хареса ли ви това, което видяхте? — попита той нагло.

— Не зная... какво имате предвид — заекна тя и приближи книгата съмнително близо до лицето си, сякаш да се скрие.

За първи път от началото на полета непознатият се усмихна със странна, крива усмивка. Явно не го правеше често.

През останалото време от полета не се случи нищо. При кацането Джил затаи дъх и вдиша с пълни гърди чак когато докоснаха пистата. Бяха в Хонолулу. За кой ли път съжали, че Шели не е с нея. Но бе твърдо решена да прекара добре дори без най-добрата си приятелка. Предстояха ѝ седем прекрасни дни, през които да се излежава на слънце, да разгледа забележителностите, да плува, да си почива...

Месеци наред Джил бе мечтала за чудесата, които ще види. Тихи селца, плантации с орхидеи — о, как обичаше тези цветя! Нощем щеше да се разхожда по плажа, а денем да скита из обраслите с цветя каньони, да се къпе под водопадите и да наблюдава тлеещите вулкани. Всичко това чакаше само нея. С цялото си същество предчувстваше, че почивката ѝ на Хаваите ще бъде едно незабравимо преживяване.

Мигът, в който самолетът спря, мъжът до нея се изправи. Свали ръчна чанта от багажника над седалките с умението на опитен пътник.

Джил го последва, като се оглеждаше откъде да получи багажа си. Крачките на спътника ѝ от самолета бяха бързи и енергични. Това не я изненада. Нали го бе определила като човек на действието, твърдо

устремен към целта си — да се срещне с някого, да сключи сделка. Сигурно никога нямаше време да спре, за да се порадва на орхидеите.

Джил го загуби от поглед, когато спря да купи красив гирлянд от орхидеи. Веднага го постави на шията си. Докосна с пръсти деликатните цветчета, а очите ѝ поглъщаха омайващата им красота.

Отново цялото ѝ същество бе обхванато от предчувствие за предстоящо приключение. Тя не беше авантюристка, нито притежаваше екстравагантното въображение на Шели. Въпреки това ѝ се струваше, че нещо дълбоко заспало в нея сякаш се пробужда от летаргичен сън.

Докато си купуваше парче пресен ананас, мислите ѝ се върнаха към Шели. Тя бе започнала истински да вярва във вълшебството на булчинската рокля. Това предизвика известно съмнение дори у Джил, по-романтичната и доверчивата от двете. Известно, но все пак съмнение.

При мисълта за случилото се между Шели и Марк пулсът ѝ се ускори. Защото това бе най-странната случка, на която беше свидетел.

Самата тя на няколко пъти почти се влюбва. Напоследък се срещаше с Ралф, компютърен програмист. Но това бе повече приятелство, отколкото любов. Макар последните няколко пъти той да намекна, че е време да „станат сериозни“. За него това сигурно означаваше предложение за брак. Той бе добър и досега тя успешно го отклоняваше от сериозен разговор. Не искаше да му причинява болка, а не желаше и да мисли за брак с него.

Все пак имаше твърдо намерение някой ден да се омъжи. Единственият въпрос беше: за кого? В колежа излизаше с различни момчета, без да има сериозен приятел. След това, когато започна работа като фармацевт в една аптека на северозападното крайбрежие, шансовете да срещне подходящ партньор рязко намаляха.

Перспективите не бяха розови, обаче Джил бе престанала да се безпокои. Беше успяла да потули мисълта за съпруг и семейство дълбоко в съзнанието си. Докато не допусна една малка грешка.

Премери булчинската рокля на леля Мили.

Шели бе напъхала прочутата рокля в дъното на гардероба — далеч от погледа, далеч от вниманието на Джил. Тя обаче непрекъснато усещаше осезателно нейното присъствие. И мислеше за вълшебната ѝ сила.

Веднъж, подчинявайки се на странен импулс, тя я облече. И сега не можеше да обясни какво я накара да си сложи красивата, ръчно изработена булчинска рокля. А тя беше толкова елегантна, толкова красива с изящната бродерия от дребни перли върху блестяща коприна и водопада от тънка като паяжина дантела!

Роклята ѝ стана — сякаш бе шита специално за нея. Шели се изненада. Тя дори каза, че леля Мили е направила грешка — роклята е била предназначена за Джил, а не за нея.

Не, леля Мили не бе сбъркала. Сватбената рокля беше само и само за Шели. Доказваше го бракът ѝ с Марк. Освен това Джил предпочиташе да избере съпруга си по традиционния начин. За нея сватбата на приятелката ѝ бе резултат на очакванията на всяка девойка.

Джил тръсна глава, за да пропъди досадните мисли, и побърза да получи багажа си.

Веднага след това излезе и махна на едно такси. Докато шофьорът се занимаваше с багажа, тя просто се наслаждаваше на лекия бриз, на първите впечатления от Хаваите. Нямахше търпение да стигне по-скоро в хотела. Чрез една приятелка, която работеше като туристически агент, бе получила резервация в един от най-добрите хотели на смешно ниска цена. Хотелът отговаряше напълно на рекламната брошура, а в действителност бе още по-красив. Когато стигна в стаята и остана сама, Джил трябваше да се оципе, за да повярва, че не сънува. Веднага отиде до плъзгащите се стъклени врати, които извеждаха на обширен балкон, кацнал почти над плувния басейн. Зад него Тихият океан разбиваше вълните си върху пясъчния бряг. Изгледът бе зашеметяващ, а красотата спираше дъха. Даже да прекара цялата си почивка в хотела и да не види нищо повече, пак щеше да е безкрайно щастлива. Стоеше като омагьосана пред ширналата се красота.

Колко бе стояла така не знаеше. Нищо не смуцаваше спокойствието наоколо. По едно време някакво движение наруши съзерцанието ѝ. Погледна към срещуположната страна на плувния басейн. На един балкон точно срещу нейния видя него — намусения тип, в чиято компания прекара петте най-мълчаливи часа през живота си.

Джил не разбра какво я накара да му махне. След миг той също вдигна ръка в ответен жест. Сега го разпозна без никакво съмнение.

Известно време се гледаха втренчено. Той бавно остави радиотелефона, по който говореше оживено. С голямо усилие Джил успя да отмести хипнотизирания си поглед.

Вниманието ѝ бе отвлечено от почукване на вратата. Отвори и видя пред себе си пиколо с голям пакет в ръце.

— Това получихме за вас, още преди да пристигнете, госпожице — обясни той учтиво.

Когато остана сама, Джил започна да разглежда получения колет. Адресът на подателя бе от Сиатъл. Какво ли можеше да бъде и кой ли го изпращаше? Нали бе тръгнала същата сутрин! Седна на края на леглото и внимателно започна да го отваря. Вдигна капака и ръцете ѝ замръзнаха, а сърцето спря. Не можеше да повярва.

Беше сватбената рокля на леля Мили!

С треперещи ръце взе плика, съпровождащ пратката, и извади изписан лист.

„Скъпа Джил,

Зная какво изпитваш в този момент. Същото, каквото и аз, когато отворих подобен пакет и в него намерих булчинската рокля на леля Мили. Сигурно си спомняш, че първата ми реакция бе да я захвърля. Но вместо това открих Марк и се влюбих в него. Вярвам, че се питаш защо изпращам роклята, вместо да ти я дам лично. Ако имах някакво обяснение, щях да ти го дам. Обаче нямам.

През последните няколко месеца научих, че е трудно да се намери логика в любовта, съдбата или във вълшебната магия на сватбената рокля на леля Мили. Затова ме послушай и дори не се опитвай да я търсиш. Все пак ще се опитам да ти обясня какво ме накара да ти изпратя роклята.

Миналата сутрин седях до масата с чаша кафе в ръка. Още не се бях събудила както трябва, очите ми се затваряха. Изведнъж в съзнанието ми ясно изплува твоят образ. Беше застанала в прозрачна синьо-зелена вода, която ти стигаше до кръста. Зад теб имаше водопад. Всичко бе

покрито с разкошна зеленина. Сигурно бяха Хаваите. Изглеждаше по-щастлива от всякога.

С теб имаше някакъв мъж. Така бих искала да го опиша! За съжаление, той се намираше в сянка. Ала твоят поглед имаше странно излъчване. Виждала съм го само веднъж — когато бе облякла роклята на леля Мили! Казах на Марк. Той мисли като мен — роклята е предназначена от съдбата за теб. Обадих се и на леля Мили и ѝ разказах всичко. Тя се присъедини към нашето мнение и настоя да ти изпратя роклята.

Сигурно трябваше да ти я дам още тогава, но нещо ме възпря. Нещо, което не мога да обясня. Просто някакво чувство, че още е рано. Ето защо ти я изпращам сега. Джил, много искам да намериш човек, когото да обикнеш, както аз се влюбих в Марк. Ти винаги си била по-разумна от мен, ала вярваш и в любовта, към която скептично настроената бях аз. Нещо ми подсказва, че мъжът, когото ще избереш, ще е циничен като мен. Ще ти се наложи да го научиш да обича. Така, както направи с мен Марк.

Обади ми се веднага, щом се върнеш. С нетърпение чакам да ми разкажеш какво е станало. Макар сърцето да ми подсказва, че ще е нещо прекрасно!

С обич, Шели“

Джил прочете писмото два пъти. Сърцето ѝ лудо заби и тя неволно насочи поглед към разположения точно срещу нея балкон. Сърдиткото го нямаше и това я успокои. После си спомни писмото на леля Мили до Шели: „Ще се омъжиш за първия мъж, когото срещнеш след получаването на тази рокля...“

Следователно нямаше да е този намръщен тип. Не че вярваше във вълшебните свойства на роклята, ала все пак...

След като разопакова и подреди дрехите си, Джил легна и притвори очи. Нямаше намерение да спи, но когато се събуди, вече се здрачаваше. И си спомни, че го е сънувала — него, своя предопределен съпруг! Колкото и да се мъчеше, не можеше да се сети как точно

изглеждаше. Естествено, това бе игра на въображението ѝ. Все пак беше приятно да помечтае.

Нямаше съмнение, че изпратената рокля и полученото от Шели писмо предизвикваха някакво приятно очакване. Макар да бе сигурна, че от всичко това няма да излезе нищо.

Наистина, на двадесет и осем години, Джил бе повече от готова за брак, още повече, че искаше да има деца. Но когато въпросът опираше до човека, който ще стане неин съпруг, предпочиташе да го намери по изпитания старомоден начин, а не да разчита вълшебната булчинска рокля да я заведе при него. И Шели мислеше по този начин. Ала все пак се омъжи за първия мъж, когото срещна след получаването на роклята...

Първият мъж! Докато обличаше лека памучна рокля, мислите ѝ не можеха да се откъснат от това. Дали беше резултат на омайващия въздух, или на пълната свобода от грижите на ежедневието? Когато излезе от асансьора, инстинктивно започна да се оглежда, сякаш искаше да види кой би могъл да е той.

Фоайето на хотела бе пълно с хора. Важно се разхождаше господин, който приличаше на дипломат или политик. Друг — с коса, по-дълга от нейната, изтича нанякъде. Явно нямаше късмет, никой не ѝ обръщаше внимание. Сякаш бе невидима...

Като преглътна желанието да се засмее, тя излезе навън. Приятна вечер се бе спуснала над люлеещите се под лекия бриз палми. Свали сандалите, взе ги в ръка и нагази в топлата вода. Не мислеше къде отива. Бяха я завладели истински щастливите спомени, свързани с нейния баща — Коледата, когато тя бе на пет години, екскурзията две години по-късно. След това постигнатият успех го главозамая, макар че обичаше и Джил, и майка ѝ...

— На ваше място не бих отишъл по-навътре — чу дълбок мъжки глас зад себе си.

Неочакваното чуждо присъствие я стресна. Забеляза силует на мъж, облегал се на една палма. В мрака не можа да различи неговите черти, но ѝ се стори смътно познат.

— Няма — отговори тя автоматично и се опита да разбере кой точно говори. Който и да беше, упорито не излизаше от прикритието на сянката.

От разстояние Джил забеляза, че има фигура на атлет, а тя харесваше широкоплещестите мъже. Приблужи и се опита да го види по-добре, без да изглежда нахална. Успя да различи само арогантно вдигната брадичка. Арогантността също можеше да бъде привлекателна, стига да е с мярка.

— Безпокоях се да не сте решили да плувате. Само луд може да направи такова нещо през нощта.

Джил се ядоса. Даже не ѝ бе хрумвало да плува, най-малкото защото нямаше бански костюм. Преди да му отговори, той продължи:

— Приличате на една от онези туристки, които не могат да устоят на желанието да влязат в океана. Сигурно сте за първи път на острова. Не греша, нали?

Джил кимна. Междувременно се бе приближила достатъчно, за да го види. Сърцето ѝ се сви. Не беше странно, че човекът в сянката ѝ беше смътно познат. За втори път в течение на последните двадесет и четири часа се оказа лице в лице с непознатия от самолета.

— Както няма да сгреша, ако предположа, че не сте вечеряли.

— Хапнах нещо... още по време на полета.

— Пакетиран буламач — засмя се той на глас.

— Това изобщо не ви засяга.

— Не.

— Тогава защо се интересувате дали съм вечеряла? — Под втренчения му поглед отново усети надигания се в нея гняв. Гледаше я така, сякаш ѝ се присмиваше. — Все пак благодаря за съвета.

— Не носите гирлянда от орхидеи. — Джил го бе махнала, когато се преобличаше. — Разрешете. — Той се приближи, свали своя и го постави на врата ѝ.

Тъй като бе за първи път на островите, Джил не знаеше дали да дадеш своя гирлянд на някого има символично значение. Защото не искаше нищо да я сближава с този мъж. Затова му благодари съвсем сухо.

— Знаете ли, че аз бих могъл да спася живота ви?

— Как? — Що за глупости говореше той?

— Можехте да започнете да се давите.

— Едва ли. Изобщо нямах намерение да влизам в океана — отговори Джил и се засмя непринудено.

— Тук не трябва да се забравят приливите. Когато сте толкова близо до водата, вълните могат много лесно да ви отвлекат навътре.

— Това е абсурдно!

— Може би — съгласи се съвсем приятелски той. — Но се надявам, че разбрахте колко сте ми задължена.

Ясно накъде водеха забележките му. Този човек изобщо не знаеше що е великодушие. Можеше да се обзаложи на едномесечната си заплата, че още със започването на разговора, е имал някаква цел. Ако искаше да ѝ дава съвети за опасностите, които може да срещне по плажовете на островите, имаха достатъчно време, докато бяха на самолета. Явно той преследваше някаква предварително поставена цел. Трябваше да разбере каква и да бъде нащрек.

— Какво искате? — попита с нескривана неприязън тя.

— Нищо особено. Мисля, че бихте ми се отплатили, като ме придружите на една делова вечеря — отвърна той с характерната си полуусмивка.

— Тази вечер ли?

— Нали споменахте, че не сте вечеряли?

— Да, но...

— Няма да ви отнеме повече от час и половина — обясни той, сякаш обиден от колебанието ѝ.

— Та аз даже не зная кой сте! Защо бих дошла на вечеря с вас? Между впрочем, казвам се Джил Морисън.

— Джордан Уилкокс — прозвуча рязко гласът чу. — Много добре, ще ви отговоря. Защото, ако искате да знаете, трябва да бъда с жена, за да не съм принуден да огорча някого, когото не бих могъл да си разреша да обидя по никакъв начин!

— Тогава недейте.

— Не се отнася до мъж, а до жена — неговата дъщеря. Тя ме е харесала и не разбира от намеци.

— Това е ваш проблем. — Джил се учуди на вкуса на въпросната жена.

Непознатият се намръщи и пъхна ръце в джобовете на официалното си вечерно сако. Не бе променил много външния си вид и това не я изненада. За деловите хора като него бизнесът едва ли оставяше място за удоволствия.

— Не мога да си обясня какви сте вие, жените. Сякаш не разбирате, когато някой мъж просто не ви харесва.

— Невинаги — отговори Джил и отново усети познатия гняв. Залюля гневно сандалите си. — С други думи, имате нужда от телохранител.

— Нещо такова — съгласи се той, макар от интонацията му да личеше, че не е съгласен с нея.

— Трябва ли да се преструвам, че съм лудо влюбена във вас?

— Господи, разбира се, че не!

— Мисля, че нямам дреха, подходяща за такъв случай — поколеба се Джил.

Той бръкна в джоба си и извади дебел портфейл. Отброи няколко стодоларови банкноти и ги напъха в ръката ѝ.

— Тогава си купете! Магазинът на хотела все още е отворен.

ВТОРА ГЛАВА

— Сама ще платя — за десети път настоя Джил. Не можеше да разбере как се съгласи да отиде на вечерята с него! Не само, че не го познаваше, а дори не й харесваше.

— Роклята ще платя аз — също за десети път повтори Джордан. — Това е най-малкото, което мога да направя.

Намираха се в бутика, разположен във фоайето на хотела. Джил разглеждаше критично вечерните рокли, изложени в него. Всички бяха неимоверно скъпи. Накрая се спря на една, която изглеждаше по-проста и семпла. Когато обаче погледна етикета с цената, въздъхна. Бе по-скъпа от всички останали. Проклинайки наум, продължи да търси.

— Какво не ви харесва, например, тази? — попита Джордан и погледна нетърпеливо часовника си. Държеше една елегантна вечерна рокля, чиято горна част блестеше със зелена бродерия, а долната завършваше в дълга и тясна пола. Наистина беше прекрасна, но едва ли заслужаваше да похарчи за нея едноседмична заплата.

— Харесвам я — отговори Джил и продължи прегледа си.

— Тогава я вземайте!

— Не мога да си позволя да платя петстотин долара за рокля, която сигурно ще облека само веднъж! — Тя му хвърли сърдит поглед.

— Аз мога — отвърна Джордан през стиснати зъби.

— Не бих искала чужд човек да плаща моите покупки.

— Вечерята започва след половин час — напомни Джордан.

— Добре, добре — промърмори тя.

Той въздъхна с облекчение и се протегна да откачи роклята от закачалката. Джил го спря.

— Тук няма нищо, което да ми харесва. Ще проверя какво съм взела със себе си. Може би това, което имам предвид, е по-подходящо, отколкото мислех.

Излязоха от бутика и тръгнаха към асансьора. Той я следваше неохотно.

— Чакайте тук! — нареди тя и отключи вратата. Нямаше намерение да пуска непознат в стаята си.

Застана пред гардероба и се вгледа внимателно в дрехите, които бе извадила от куфара само преди няколко часа. Единствено подходяща бе старомодна бяла рокля с големи жълти метални копчета и същия широк колан. Е, не беше за светска вечеря, но щеше да свърши работа. Взе я и отвори вратата.

— Става ли? — размаха я пред него тя.

— Не знам, дявол да го вземе! — изруга той, явно загубил търпение.

— Нямам нищо друго — промърмори тя на себе си — освен сватбената рокля на леля Мили.

— Взели сте сватбена рокля? За почивката? — дивите му очи изразяваха учудване. С усилие успя да се усмихне и да каже шеговито: — Явно сте дошли с определени намерения.

— Не съм я вземала аз! — Опита се да говори нормално и безстрастно. В същото време се проклинаше, че е споменала за роклята. — Една приятелка ми я изпрати.

— Ще се омъжвате ли?

— Съвсем не. Аз... Ох, нямам време да обяснявам.

Джордан я гледаше, сякаш искаше да зададе куп въпроси, но не бе сигурен дали трябва да го прави.

— Тогава облечете тази, която ми показахте преди малко — каза той подигравателно.

— Така и ще направя. — Джил вече съжаляваше, че се съгласи да отиде с него. — Ако имате търпение да ме изчакате една минута, ще съм готова.

Преди да затвори вратата под носа му, успя да зърне изненаданото му изражение. Сигурно не беше свикнал жените да го оставят да ги чака пред вратите им. Макар да знаеше, че Джордан е изчерпал всякакво търпение, Джил се забави няколко минути повече. Събра дългите си до раменете кестеняви коси и ги сви в обикновен кок. Докато привършваше гримирането, усети да я завладява лека възбуда. Как ли ще прекара? Кого ли ще срещне на тази вечеря? Пое дълбоко въздух, за да се успокои, приглади роклята и тръгна бавно към вратата.

Джордан я чакаше, облегнат на отсрещната стена на коридора. При появяването побърза да се изправи.

— Така добре ли е? — попита несигурно тя.

Очите му се присвиха и започнаха да я оглеждат бавно и изпитателно. Опипващият му поглед я накара да се почувства неудобно. С тревога очакваше мнението му. Най-после той кимна.

— Изглеждате чудесно. — За нейно разочарование, това бе всичко, което ѝ каза.

Въпреки това Джил въздъхна с облекчение. Обърна се, влезе в стаята и взе поставената на тоалетната масичка малка вечерна чантичка. Внимателно заключи вратата на стаята си и тръгна обратно към асансьора, за да се качат на най-горния етаж. Вечерята, на която Джордан я бе поканил, щеше да бъде в отделен салон на панорамния ресторант. Докато вървяха, тя попита:

— По-добре ми обяснете как искате да се държа.

— Как да се държите? — повтори той и се наметна. — Просто така, както правите, когато искате да покажете на околните, че даден мъж принадлежи само и единствено на вас. Най-важното е това да бъде разбрано отлично от Сузи. Само че, моля, без излишни глезотии.

— Не съм и помисляла! — отвърна тя със сарказъм и премигна с дългите си мигли.

— И не така — намръщено добави Джордан.

— Как?

— Не така с очите — махна той заплашително с ръка.

— Трябва ли предварително да зная нещо за хората, които ще бъдат на вечерята?

— Всъщност не.

— А нещо за вас? — Той я погледна въпросително тя уточни: — Ако сме интимни приятели, сигурно ще трябва да зная поне кой сте. В смисъл нещо повече от името, например, с какво се занимавате.

— Може би имате право. Изпълнителен директор съм на една голяма проектантска компания в Сиатъл. Просто казано, изработваме проекти, осигуряваме финансовите средства за реализирането им и след като ги построим, ги продаваме в завършен вид.

— Изглежда интересно! — Опита се да го изрече ентузиазирано.

— Понякога.

— При първата ни среща аз изобщо не ви харесах. — Думите като че ли сами излязоха от устата ѝ. Не разбра защо трябва да обяснява. Всъщност и сега не го харесваше, ала трябваше да признае, че е настина изключително привлекателен мъж. — През целия полет, докато седяхте до мен, мислех, че сте нелюбезен, груб и почти невъзпитан.

— Значи все още не сте променили вашето мнение за мен? — Той въпросително повдигна едната си вежда, сякаш искаше да ѝ покаже, че какъвто и да е, отговорът ѝ няма да го засегне.

— Нямате особено добро мнение за жените, нали? — реши да игнорира въпроса му Джил.

— Права сте. Макар да смятам, че понякога могат да бъдат полезни.

Думите му прозвучаха толкова обидно, че бузите ѝ пламнаха. Погледна го и изпита съжаление към този човек, който имаше всичко, а вътрешно бе напълно опустошен.

— Какво ви е направило толкова циничен?

— Животът. — Погледна я с пълно презрение.

Джил не знаеше как да реагира на този открит цинизъм. За неин късмет в този момент асансьорът дойде и те трябваше да прекъснат започнатия неприятен разговор.

— Има ли още нещо, което трябва да ми кажете, преди да сме стигнали? — настоятелно повтори тя въпроса си, когато вече бяха в асансьора. Беше ясно, че задачата ѝ е да го спаси от дъщерята на неговия съдружник. Не знаеше по какъв начин ще го направи, ала се надяваше да измисли нещо.

— Нищо важно — отговори Джордан със закъснение. Замълча и след кратка пауза добави: — Предполагам, че появяването ми с вас ще предизвика известно любопитство.

— Защо?

— Не са свикнали да ме виждат с млади, невинни девойки.

— Млада, невинна девойка? — възмути се от дъното на душата си Джил. Караше я да се чувства като ученичка. Никой не я бе обиждал по този начин. — Знаете, че съм пълнолетна, тоест на повече от двадесет и една, нали?

Той се засмя спонтанно и тя не за първи път съжали, че прие предложението му. В този миг асансьорът спря. Бяха стигнали.

Излязоха и само след няколко крачки се озоваха в общата зала на ресторанта. Джордан каза нещо на приближилия се салонен управител, който ги придружи до самостоятелна зала, в която щеше да бъде вечерята. Джил огледа просторното елегантно помещение и сърцето ѝ затуптя развълнувано. Всички присъстващи бяха като излезли от корица на модно списание: мъжете с тъмни костюми, жените — в модерни елегантни рокли, чиито цени сигурно бяха като на тези в малкия бутик във фойето на хотела. Събралите се излъчваха сила и власт.

Разбра, че това не е нейната среда. Тези хора имаха пари, много пари. А тя трябваше да спестява месеци, за да си позволи едноседмична почивка. Заплатите си харчеше за практични дрехи и студени вечери — парите ѝ не бяха достатъчно, за да ги влага в недвижими имоти и борсови сделки. Сигурно Джордан бе усетил нейното неудобство, защото се обърна към нея и се усмихна окуражително.

— Ще се справиш.

Тя не можа да разбере как трите прости думички ѝ вдъхнаха толкова самоувереност. С благодарност отвърна на усмивката му. Изправи се гордо в целия ръст, доколкото ѝ позволяваха сто и шестдесетте сантиметра височина. Сервитьори носеха табли със сандвичи и напълнени с искрящо златисто шампанско чаши. Джил взе една от тях, отпи глътка и очите ѝ се разшириха от изненада. Никога не бе опитвала нещо по-изискано.

— Превъзходно е.

— Надявам се, щом бутилката струва сто и петдесет долара.

Преди да успее да отговори, Джил видя как един възрастен, достолепен джентълмен се отдели от по-младия човек, с когото дотогава водеше оживен разговор, и започна да си проправя път към тях. Сигурно приближаваше петдесетте, но изглеждаше като че ли е слязъл от страниците на списание за бизнесмени.

— Джордан, момчето ми! — Той сърдечно протегна ръка на Джордан. — Така се радвам, че успя да дойдеш.

— И аз също.

— Надявам се, че си пътувал добре.

— Полетът ми беше много приятен. — Погледът на Джордан спря върху Джил. — Бих искал да те запозная с Джил Морисън. Джил,

това е Дийн Лъндкуист.

— Здравейте — каза тя мило и му подаде ръка.

— Приятно ми е. — Дийн пое ръката ѝ. Задържа я по-дълго, отколкото според нейното скромно мнение изискваше доброто възпитание. Джил имаше чувство, че я разглежда най-внимателно и положи всички усилия, за да остане спокойна. Най-после домакинът освободи ръката ѝ и кимна към входа. — Моля да ме извините. Нали съм домакин и не трябва да забравям задълженията си. Отивам да посрещна току-що пристигнали гости.

Джил почака Дийн Лъндкуист да се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, наведе се към Джордан и прошепна:

— Това е бащата на Сузи, нали?

— Колко си умна! — отговори той подигравателно и направи кисела физиономия.

— Кой е човекът до него? — кимна тя към висок, добре изглеждащ млад мъж. Нещо в него не беше съвсем на ред. Не можеше да каже какво конкретно, само изпитваше странно усещане, което не можеше да обясни.

— Това е Дийн-младши — поясни Джордан. Джил забеляза как в очите му проблесна загриженост и тревога. — Баща му го готви да заеме моето място.

— Дийн-младши ли? — Тя огледа малко по-продължително обекта на разговора им. — Не мисля, че ще ви е трудно да се справите с него.

— Защо?

— Не мога да си представя да загубите в каквато и да е ситуация — сви тя рамене, без да може да му каже защо чувстваше такава увереност.

— Нямам намерение да правя каквито и да било отстъпки на младия наследник. За да запазя мястото си, обаче, скоро ще ми се наложи да водя решителна битка.

— Почакайте, почакайте. — Джил дълбокомислено докосна с пръст долната си устна. — Ако Сузи е дъщеря на Дийн-старши, няма ли един брак между вас двамата да осигури сегашното ви положение? — Е, това щеше да е брак по сметка, но Джил не можеше да си представи Джордан да се ожени за някого по любов.

— Естествено, че е така. — Хвърли ѝ съучастнически поглед. — Ала аз не съм от тези, които изобщо имат намерение да се женят.

Отдавна съм разбрала това, помисли си Джил. Едва ли в запълнената му с работа програма имаше време за нещо, толкова обикновено и човешко като обич. Животът му се състоеше само от работа, работа и пак работа. Познаваше този тип мъже. Не можеше да си представи, че ще се влюби в някой като него. Беше изключено дори да го помисли. А и той самият заяви, че няма намерение да се жени.

— Джордан! — Писклив женски глас я накара да замръзне на място. Красива руса жена я подмина, хвърли се в ръцете на нищо неподозиращия Джордан и го притисна в силна прегръдка.

Сигурно това е Сузи, помисли останалата зад нея Джил. Смутеният поглед на компаньона ѝ сякаш я молеше: „Направи нещо!“. Тя изпитваше истинска наслада и не побърза да прекъсне страстната сцена. Докато агресивната красавица притискаше Джордан, Джил протегна ръка към сребърен поднос със сандвичи. Не знаеше с какво е хапката, която преглътна, но имаше божествен вкус и тя механично взе още две. Чак когато започна да дъвче третата, разбра, че е черен хайвер.

— О, скъпи, не вярвах, че ще успееш да дойдеш навреме — говореше Сузи задъхано. Красивите ѝ сини очи бяха изпълнени с обожание. — Какво те задържа? Нали знаеш колко безкрайно дълги са часовете, през които ми се налага да те чакам.

— Сузи — започна Джордан и се освободи от прегръдката ѝ, — бих искал да се запознаеш с моята приятелка Джил Морисън. Джил, това е Сузи Лъндкуист.

— Здравейте — трябваше да поздрави Джил, преди да успее да се протегне за още една хапка. Погледът на Джордан сърдито ѝ подсказваше, че не бе избрала най-подходящото време да изучава вкуса на черния хайвер.

Очите на Сузи се разшириха от изненада. Тя бе наистина много хубава, ала съвсем млада — на не повече от двадесет години. Лесно можеше да се разбере нежеланието на Джордан да я огорчи. Постъпваше като истински джентълмен, като искаше да ѝ покаже, че не я обича, без да е ненужно груб с нея.

Когато бе говорил за дъщерята на Дийн Лъндкуист, Джордан бе създал у Джил впечатление, че Сузи е някаква отчаяна авантюристка.

Може би имаше такива заложби, но засега бе само една млада и твърдоглава девойка.

— Вие сте приятелката на Джордан?! — попита Сузи и започна да премигва толкова бързо с невероятно дългите си мигли, че в залата почти се образува течение.

— Ние сме наистина много добри приятели, нали, Джордан? — усмихна му се нежно Джил, пъкна ръка в неговата и го погледна влюбено.

— Но аз си мислех... Надявах се... — Сузи се обърна към Джордан. Той обаче се приближи още повече до Джил и я прегърна, сякаш бяха едно цяло.

— Какво? — попита той колкото можеше по-внимателно.

Сузи премести поглед от Джордан към Джил и после пак към него. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз мислех, че между нас има нещо като...

— Съжалявам, Сузи — отговори той нежно.

— Но татко мисли... — Тя не довърши думите си и бавно отстъпи назад. После се обърна и затича през залата.

Джил лапна още една хапка. Няколко души гледаха към тях. Джордан сякаш не ги забелязваше. Джил обаче ги усещаше почти физически. Не можеше да каже, че това чувство е приятно. Особено когато устата ти е пълна с черен хайвер. След известно време разговорите продължиха и Джил можа да преглътне спокойно, без да ѝ приседне.

— Беше ужасно — промълви тя. — Жал ми е за горкото момиче.

— Казано честно, и на мен. Все пак ще го преживее. — Джордан се обърна към нея и се усмихна ледено. — Помогнахте ми много. Лапахте хапките с руския хайвер една след друга, сякаш никога повече няма да ги видите.

— За първи път опитвам черен хайвер. Не знаех, че е толкова вкусен.

— Не съм ви довел, за да слушам мнението ви за поднасяните храни и напитки.

— Това не ми попречи да изпълня задачата, която ми поставихте — възрази тя, — обаче, не ме прави по-щастлива. Сузи е просто едно голямо дете.

— Повярвайте ми, тя ще го преживее — настоя с леден израз на лицето си Джордан. — Известно време ще се цупи, но в края на краищата ще разбере, че е било за нейно добро.

— И въпреки всичко, стореното от нас не ми харесва.

Сега, след като бе изпълнила задачата си, Джил можеше спокойно да разгледа залата. Поразходи се наоколо, като отпиваше от чашата с шампанско. Вниманието ѝ бе привлечено от младия мъж на пианото. Свиреше добре. Самата тя от детски години вземаше уроци по пиано и можеше да разбере дали един музикант има талант. Отиде до него, за да го поздрави, и размениха няколко думи. Скоро забеляза, че Джордан я търси. Сигурно бе станало време за вечерята.

Самата вечеря бе изключително преживяване. От едната страна на Джил седеше Джордан, който веднага подхвана разговор със съседа си. Човекът от дясната ѝ страна — респектиращ джентълмен някъде около шестдесетте, се представи като Андрю Хауърд. По името разбра, че той е собственикът на фармацевтичната компания, носеща неговото име. Аптеката, в която работеше Джил, разполагаше с много от неговите лекарства. Двамата скоро намериха обща тема на разговор. Когато стигнаха до десерта, Джил се чувстваше толкова близка с него, сякаш го познаваше отдавна.

След протоколната чаша коняк Джордан бе готов да тръгват.

— Много ви благодаря — обърна се Джил към Хауърд, като ставаше от мястото си. — Разговорът с вас ми достави огромно удоволствие.

Той също стана и стисна приятелски ръката ѝ.

— И на мен. Ако не възразявате, бих искал да се видим пак.

— Ще ми е много приятно. Благодаря ви.

Сбогуваха се с другите около масата и тръгнаха към асансьора. Не си казаха нищо, докато не влязоха в него.

— За какво си говорихте с Хауърд?

— За различни неща. Той ме покани да му отида на гости. Домът му бил изключителен.

— Не мислите ли, че е малко стар за вас?

— Не бъдете глупав — погледна го слисано Джил. — Той знаеше прекрасно, че съм с вас. Просто искаше да се почувствам по-свободно. — Не използва случая да му натрие носа, че е прекарал цяла вечер в делови разговори, напълно забравил за нея.

— Хауърд ви покани в дома си? — повтори невярващо Джордан.

— Всъщност той покани двама ни. Ако не искате да отидете, можете да намерите някакво извинение. Но аз съм твърдо решена да приема поканата.

— Андрю Хауърд бе добър приятел на баща ми — изрече замислено Джордан, — който почина преди няколко години. Хауърд се интересува от проектите, по които работя, в някои участва с капитали.

— Той е приятен човек. Знаете ли, че единственият му син е починал от рак? Поради тази причина компанията му се е специализирала в изследвания на това заболяване. Смъртта на неговия син е оказала влияние върху целия му живот.

— Нямах представа. — Явно Джордан бе изненадан, че познава Андрю Хауърд от толкова години, а не е знаел за загубата на сина му. — И това вие научихте тази вечер?

— Да, но вечерята продължи повече от два часа. — Тя въздъхна дълбоко и притисна с ръце стомаха си. — Прейдох. Няма да мога да заспя, ако не се разходя малко.

— Разходката можеше да ви помогне, ако не бяхте изяли сама половината от хапките с черен хайвер.

Джил великодушно не обърна внимание на заядливата забележка.

— Имате ли нещо против да ви придружа? — изненада я Джордан с въпроса си.

— Ни най-малко, стига да обещаете, че няма да ми правите забележки за черния хайвер. Или да ме плашите с опасностите, които крие нощното плуване.

— Дадено — засмя се той.

Те пресякоха фойето и излязоха на брега. Вълните на прилива се разбиваха върху пясъка, после се отдръпваха. Ритмичният шум успокояваше.

След известно време Джил наруши мълчанието и любопитства:

— Какъв проект сте замислили на Хаваите?

— Търговски комплекс.

— А защо сте намусен?

— Изглежда, че Лъндкуистови крият нещо от мен.

— На вечерята ми казахте, че подготвят Младши за вашето място — подсказа Джил.

— Да. По всяка вероятност ще ми се наложи да водя битка, която ще струва не само много нерви, но и пари — не само на мен, а и на всички участващи в нея. Засега притежавам не само контролните акции, а и контрола върху хода на събитията.

— Тогава това пътуване...

— ... е свързано само с бизнеса. Просто искам да зная какво, по дяволите, става зад гърба ми.

— Желая ви успех. — Пожеланието бе от сърце. В същото време си даде сметка колко далечен е светът, в който живее Джордан.

Няколко минути вървяха в дружелюбно мълчание. Бризът бе топъл, луната — пълна и ярка, а ритъмът на океанските вълни — безкраен.

— Трябва да се връщам — каза Джил без желание. Беше планирала какво ще прави целия следващ ден. И макар да не бе изморена, трябваше да помисли за малко сън.

— И аз.

Обърнаха се и тръгнаха към хотела.

— Благодаря, че ми помогнахте да се отърва от Сузи.

— Винаги съм готова да ви помогна. Особено ако тази помощ е свързана с хапване на черен хайвер — пошегува се тя. Независимо от изразената готовност, симпатиите ѝ бяха на страната на младата и беззащитна Сузи. — Не мога да се отърва от чувството на вина към нея.

— Какво да се прави, като тя просто не може да се примири с „не“ за отговор.

— А вие?

— Какво искате да кажете?

— Не разбирам много от тези неща, обаче ми се струва, че Сузи прилича на баща си и няма да се откаже от това, което си е наумила. Тя ще направи всичко възможно, за да постигне своята цел. Затова мисля, че тепърва ви предстои да се разправяте с нея.

— Възможно е да сте права. Но тук ще съм само няколко дни, през които ще е лесно да я избягвам.

— Пожелавам ви успех.

— Пожеланието ви е съвсем на място — намръщи се той.

Нощта бе толкова хубава, че Джил с усилие на волята се застави да му пожелае „лека нощ“.

— Заповядайте. — Тя се обърна и видя една нежна орхидея в протегнатата към нея ръка на Джордан.

— По какъв случай?

— Благодарност за вашата помощ.

— Всъщност аз трябва да ви благодаря. Прекарах една прекрасна вечер. — Тя вдъхна дълбоко нежния аромат на екзотичното цвете.

— Пожелавам ви приятно прекарване на Хаваите.

— Благодаря. Може да се случи и да се срещнем.

— Едва ли. Връщам се в Сиатъл след два дни.

— Тогава — довиждане.

Обаче и двамата не помръднаха. Джил не можеше да разбере защо. Бяха се сбогували и нямаше какво повече да си кажат. Решително започна да се обръща, когато ръката му се впи в рамото ѝ. Спря и го погледна разтревожено. Той обхвана брадичката ѝ с другата си ръка. Докосването му бе неочаквано нежно.

— Джордан... — промълви тя и сърцето ѝ запрепуска.

— Няма нищо — отговори той и отпусна ръка.

Пак понечи да тръгне. Този път той направи крачка към нея, хвана я здраво за раменете и я целуна. Обхванаха я странни, непознати досега, усещания. Устните на Джордан се впиха в нейните, а ръцете му с бавни, сигурни движения милваха гърба ѝ. Дъхът ѝ спря.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да я освободи. Загледа я втренчено, като че сам не разбираше какво го е накарало да я целуне.

Джил изпитваше странна лекота, сякаш тялото ѝ беше безплотно. В този момент си спомни какво бе споделила Шели. Бе ѝ описала същото усещане, когато Марк я целунал за първи път. Тогава тя разбрала, че съдбата ѝ е предрешена.

Джил никога не бе изпитвала това, което почувства сега, в прегръдките на Джордан. Беше ли възможно? Можеше ли вълшебната сватбена рокля на леля Мили да има нещо общо с това? Не знаеше, а не искаше и да знае.

— Джил?

— О, не! — простена тя и едва намери сили да го погледне.

— О, не! — повтори Джордан с явна ирония. — Ще ти призная, че съм целувал много жени, но никоя не е реагирала така. Какво ти

стана?

— Роклята... — простена Джил, сякаш не го чуваше.

— Каква рокля? — попита разтревожен Джордан. Тя едва успя да млъкне навреме. Знаеше, че всичко е нелепо, глупаво, невероятно.

— Не би могъл да разбереш — прошепна тя.

Все едно, нямаше никакво намерение даже да опита да му обясни. Защото си представи реакцията на Джордан Уилкокс на легендата за вълшебната сватбена рокля на леля Мили...

ТРЕТА ГЛАВА

Джил продължаваше втренчено да гледа Джордан. Той нямаше представа, че целувката му е имала такъв ефект върху нея. А най-неприятното бе, че и самата тя не знаеше защо се чувства толкова странно.

— Джил? — попита той подозрително. — Какво общо има моята целувка с тази рокля?

— Няма нищо общо — избърбори тя на един дъх, без да мисли. После затвори очи и продължи: — Всъщност имат много общо.

Знаеше, че се държи неадекватно — та той само я беше целунал! Боже мили, нямаше никаква причина да се държи като глупачка! Макар че имаше извинение — дългото пътуване, умората, получаването на роклята и писмото. След толкова събития кой можеше да се държи както обикновено?

— Говорите съвсем неразбираемо — напомни Джордан.

— Зная и съжалявам.

— Не бихте ли опитали да обясните?

Тя знаеше, че това е невъзможно. Джордан, който бе толкова земен, не би могъл да разбере нищо. Не само защото беше циничен и подозрителен. Защото човекът, който поставяше властта и печалбата над всичко, само щеше да се изсмее на такава абсурдна история, като тази с роклята на леля Мили.

— Нищо не мога да обясня.

— Толкова ли беше противна целувката ми? — Явно нямаше намерение да я остави на мира, особено когато бе засегнато мъжкото му самолюбие.

— Мъж с вашия опит сигурно е свикнал женските сърца да се търкалят в краката му. — Тя опитваше да придаде на гласа си сигурност, каквато не изпитваше.

— Не ставайте смешна!

— Добре, няма. — Разбира се, нямаше да му обяснява нещо, което той едва ли щеше да разбере. — Целувате добре.

— Може би ще се почувствате по-добре, след като се приберете в стаята си. — Потърка замислено лицето си с ръка.

— Благодаря за всичко — кимна Джил, — най-много за вечерята.

— Аз също ви благодаря, че се съгласихте да ме придружите. Радвам се, че се запознахме.

— Аз също.

— По всяка вероятност повече няма да ви видя.

— Точно така — съгласи се тя. Нямахте защо да изкушава съдбата. Беше започнала да го харесва и ставаше опасно. — Вие заминавате след два дни, а аз оставам още цяла седмица. Приятно пътуване... И не се преуморявайте с работа!

Разделиха се и Джил тръгна към хотела. Преди да влезе, се обърна и го видя да се връща към брега.

На другата сутрин Джил се събуди късно. Даже в почивните дни ставаше рано. В десет тръгнаше на екскурзия с автобус от хотела. Закуси на балкона на стаята си. Изкуши се и хвърли поглед към отсрещната страна. Завесата бе вдигната, той седеше на масичка до прозореца с телефон в ръка, а пред него бе портативният компютър. Работа, работа и пак работа. Тя запълваше целия му живот. И накрая щеше да го погуби.

Наложи си да не мисли за Джордан. Взе чанта, заключи стаята и забърза към фойето, където трябваше да се включи в туристическата група. Разгледаха Пърл Харбър и Аризонския мемориал. В хотела се върнаха към три следобед.

Стаята я посрещна с приятна прохлада. Няколко минути се любува на купените сувенири. Остатък от деня реши да прекара край басейна. Несъзнателно погледна към стаята на Джордан. Беше на същото място, с телефон в ръка.

Облече банския си костюм, сложи голяма сламена шапка и след като взе плажната си чанта, слезе долу. С наслада се изтегна на един шезлонг. Не бяха минали и петнадесет минути, когато към нея се приближи сервитьор с поднос, на който имаше чаша шампанско и нещо, покрито с бяла кърпа.

— Вие ли сте госпожица Морисън?

— Да — надигна се тя. — Но не съм поръчала нищо.

— Изпраща ви го господин Уилкокс.

— О-о! — Не знаеше какво да каже. Повдигна глава към неговия балкон, видя го и му махна с ръка. След това вдигна кърпата и избухна в смях. В чинията имаше хапки с черен хайвер. Тя изпрати на Джордан целувка.

Той се смути, защото хлътна в сянката на стаята. Когато след известно време погледна отново към неговия балкон, той се разхождаше нервно с неизменния телефон в ръка. Стана ѝ тъжно за него. Намираше се в самия рай, а даже не го забелязваше.

Джил изпи шампанското и изяде няколко от хапките с хайвер. Изведнъж ѝ хрумна нещо. Бързо стана, зави кърпата около кръста си, взе чинията с хапките в едната ръка, плажната чанта — в другата и тръгна към хотела. Знаеше, че нарушава обещанието, което сама си бе дала да не го търси, обаче не можеше да се въздържа. Тя взе асансьора, слезе на етаж на Джордан, разгледа разположението на вратите ѝ, след като прецени коя е на Джордан, почука. Мина доста време и когато Джордан отвори, все още говореше по телефона. Посочи ѝ с ръка да влезе и продължи разговора, като се разхождаше и не даваше никакви признаци, че забелязва присъствието ѝ. Приключи след няколко минути и се обърна към нея.

— Здравейте.

— Добър ден — отговори тя и му протегна хапките.

— Благодаря, не искам.

Тя взе една и започна бавно да дъвче. Почти физически усети раздразнението му.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Да — отговори хладнокръвно. — Седнете за малко.

— Да седна?

— Искам да ви кажа нещо. И ви обещавам, че няма да ви отнема повече от пет минути.

— Започвайте.

— Както ви бях казала, не разбирам нищо от финанси. Обаче ми е ясно, че цената на времето нарасна неимоверно през последните петнадесет години. Зная също така, че цената на една стока се определя от нейното търсене...

— Какво по-точно искате да ми кажете?

— Бях на девет години, когато майка ми започна да ме праща на уроци по пиано. Оттогава отдадох сърцето и душата си на музиката. По артистичност можех да се меря дори с Ван Клиберн, с такъв апломб завършвах изпълненията си.

— Да не сте пианистка? Забелязах, че на вечерята говорихте с пианиста.

— Не. С целия талант, който притежавах, имах и сериозен недостатък. Никога не успях да изпълня паузата.

— Паузата? — повтори той изумен.

— Да. Моето нетърпение беше голямото разочарование и за майка ми, и за учителката по музика. Тя напразно опитваше да ми обясни, че музиката винаги е по-завладяваща след пауза.

— Мисля, че разбирам.

Едва ли, помисли тя. Особено ако приличаше на баща ѝ. Но тя бе казала, каквото си бе наумила, и нямаше какво повече да прави тук. Ако наистина бе разбрал поне малко, добре. Тя се изправи и протегна ръка да вземе плажната чанта.

— Това ли е всичко?

— Да. Макар че забравих да ви благодаря за хайвера. Изненадата беше чудесна. — Направи няколко крачки към вратата. — Опитайте се да разберете думите ми. — В този момент телефонът иззвъня рязко и тя се намръщи. — Довиждане. — И хвана дръжката на вратата.

— Джил! — извика след нея Джордан.

Тя се обърна. Настоятелността, с която произнесе името ѝ, я изненада. Може би нямаше да се обади. Телефонът иззвъня за трети път. Тъмнокъфявите очи на Джордан, изпълнени с нерешителност, се преместиха от нея към телефона.

— Да? — В гласа ѝ прозвуча надежда.

— Няма нищо. — Каза го с пресипнал глас и се протегна към слушалката. — Все пак благодаря за това, което ми разказахте.

— Няма за какво. — Не ѝ оставаше нищо друго, освен да си тръгне. Тихо затвори вратата след себе си. Но успя да чуе, че Джордан бе започнал отново същия безкраен разговор.

Стаята ѝ се стори не така приветлива, както вчера. Реши да вземе душ. Повъртя се пред огледалото с надежда да открие първите признаци на слънчев загар. Видя само леко зачервените си от слънцето рамене. Чудеше се какво да прави, когато телефонът иззвъня.

— Да — отговори тя с плаха надежда.

— Джил Морисън ли е? — Гласът прозвуча смътно познат, но не беше Джордан. — Обажда се Андрю Хауърд. Ако си спомняте, снощи на вечерята седях до вас.

— Разбира се — зарадва се тя искрено, като си спомни приятния разговор миналата вечер. — Как сте?

— Много добре. Обаждах ви се по-рано, но ви нямаше.

— Да, тази сутрин бях на екскурзия.

— Ясно. Дано да не съм закъснял с поканата си. Свободна ли сте да вечеряме заедно?

— Да, свободна съм — съгласи се тя без колебание.

— Удобно ли е да се видим около осем?

— Чудесно. — Обикновено Джил вечеряше по-рано, обаче, благодарение на изпратената ѝ от Джордан Уилкокс скъпа закуска, още не бе огладняла.

— Ще изпратя кола да ви вземе — вас и Уилкокс в осем часа.

И Уилкокс! Значи той също бе приел поканата на господин Хауърд. Може да е мислил върху думите ѝ, да е разбрал какво е искала да му каже и в крайна сметка да е решил поне тази вечер да пожертва работата.

— Беше ми интересно дали ще сте тук. — С тези думи я посрещна Джордан, когато се срещнаха в определения час. Той не показва особен ентузиазъм от нейното присъствие. Тя пък си го обясни с това, че той не е свикнал да дава израз на чувствата си.

— За нищо на света не бих пропуснала тази вечеря — продължи той със загадъчна усмивка.

Едва сега Джил си спомни, че бе споменал за желанието на Хауърд да вложи пари в неговия търговския център. За него гостуването беше чудесна възможност да осигури необходимата му финансова подкрепа. След като осъзна всичко това, тя се почувства разочарована и не можа да се сдържи:

— Ще направя всичко възможно да не преча на плановете ви.

— Работата ми ли? Не мислете, че Хауърд иска да инвестира в моя проект. Просто иска да ме държи под око. След смъртта на баща ми смята, че имам нужда от настойник или нещо подобно.

— Така ли?

— Наистина в няколко случая неговите съвети ми бяха добре дошли. Не се държа за ръката му, ала понякога се обръщам към него за съвет.

— Той сигурно се отнася към вас като към свой син — спомни си Джил разговора с по-възрастния човек.

— Едва ли — намръщи се Джордан. — Познава ме от дете, постоянно сме се виждали и никога не ми е споменал за смъртта на сина си...

— ... Преди около тридесет години. Това е причината неговата компания да постигне значителни успехи в производството на лекарствени средства за борба срещу рака.

Когато предишната вечер слушаше разказа на Андрю Хауърд за смъртта на сина му, Джил разбра колко голяма все още беше тъгата му. Скоро след това загубил и жена си. Никога не бе преодолял тези два жестоки удара.

— Учудва ме това — продължи Джордан, — че през всичките тези години сме работили съвместно върху много проекти. Поддържаме и социални контакти. Но никога, нито веднъж не ми е споменал за сина си!

— Може би просто не е намерил повод за това. Той е толкова симпатичен. Определено ми харесва.

— Симпатичен? Андрю Хауърд? — погледна я с нескрита ирония Джордан. — Познавал съм и алигатори с по-сговорчив характер.

— Вашият приятел има повече качества, отколкото смятате.

— Моят приятел? Винаги съм го смятал повече за приятел на баща ми, отколкото за свой. Обаче вие изглежда сте права... Ето и колата. — Хвана я за ръка и излязоха от хотела.

Висок шофьор в представителна униформа слезе от дълга бяла лимузина.

— Госпожица Морисън и господин Уилкокс?

Джордан кимна утвърдително и той тържествено отвори задната врата. Скоро пътуваха към друга част на острова.

— А вие още ли свирите на пиано? — внезапно попита Джордан.

— Винаги, когато имам настроение. Кое не се случва често. — Джил не разбираше причината за неговото любопитство. Реши да го

изненада. — А вие? Мислите ли, че бихте искали да се научите да свирите на пиано?

— За съжаление, никога не съм проявявал особен интерес към този род занимания.

Пътуваха почти половин час до разположеното край брега на океана имение на Андрю Хауърд. Джил подозираше, че това е най-продължителното време, през което Джордан не е говорил за бизнес. Най-последно се намериха пред голяма и красива бяла къща. Когато автомобилът спря, от нея излезе забързан и широко усмихнат домакинът.

— Добре дошли! Добре дошли! — поздрави ги той горещо и протегна ръце към Джил.

— Много ви благодаря за поканата! — Джил спонтанно го прегърна и целуна по бузата.

— За мен е удоволствие да бъдете мои гости. Влизайте! Всичко е готово и очаква само вас.

Отвън къщата беше впечатляваща. Ала вътрешното обзавеждане я завладя напълно. Подът на входната част бе покрит с бял мрамор, блестящ под светлината на кристален полюлей. Навсякъде имаше огромни вази, пълни с изящни хибискуси. Холът, в който ги въведе господин Хауърд, имаше прозорци от земята до тавана с изглед към океанската шир.

— Колко е красиво! — възхити се Джил.

— Знаех, че ще ви хареса — усмихна се домакинът и позвъни с кристално звънче. Почти веднага се появи количка с наредени на нея най-различни аперитиви.

Скоро отпиваха от избраните питиета и се наслаждаваха на шума на океанските вълни. Спокойствието им бе нарушено от иконома, който съобщи, че търсят господин Уилкокс по телефона. Джил едва не скръцна със зъби. Този човек никога не беше свободен. Телефонният кабел бе увит около врата му по-здраво от примката на бесилка.

— Моля да ме извините — промърмори Джордан и излезе.

— Какви са чувствата ви към този млад човек? — попита Хауърд, като използва случая, че са сами.

— Познаваме се отскоро. Аз... Аз съм безразлична към него.

— Добре тогава. А какво мислите за него?

— Работи прекалено много — отговори Джил, без да вдига поглед от чашата с питието си.

— Прилича на мен преди тридесет години — въздъхна възрастният човек и потърка уморено очи. — Понякога ми се иска да мога да вкарам малко разум в главата му, ала това едва ли е възможно. Голям инат е, прилича на баща си.

Тъй като знаеше твърде малко за Джордан, Джил с удоволствие слушаше думите на неговия приятел, макар разумът ѝ да подсказваше, че това е опасно. Колкото повече научаваше, толкова по-голяма ставаше опасността да се привърже към него. Въпреки това не се стърпя и попита:

— Какво е направило Джордан такъв?

— Трябва да се започне с развода на родителите му, когато той беше съвсем малък. Тъжна ситуация. За всички беше ясно, че майка му и баща му се обичат. Обаче някаква необяснима нетърпимост замени любовта. И те превърнаха сина си в оръжие, което използваша един срещу друг.

— Колко тъжно! — прошепна Джил.

— И двамата се ожениха повторно. Джордан остана като спомен за отминалите неприятности. Изпращаха го в най-добрите училища, но в живота му имаше твърде малко обич. Преди да почине, баща му опита да възстанови отношенията си с Джордан. Така и не успя. А майка му не го е виждала сигурно от юношеските му години. Страхувам се, че не познава истинската любов — тази, която изпълва живота на човек със смисъл. Е, имал е жени, даже предостатъчно. Нито една обаче не му донесе щастие и не успя да го научи да обича. Поне досега. — Той погледна многозначително младото момиче до себе си.

— Познавам Джордан съвсем отскоро — повтори Джил.

— Бъдете търпелива с него — продължи Хауърд, сякаш не я бе чул. — Той е умен, доказателство за това са успехите му в бизнеса. Погълнат от работата си, Джордан като че ли все по-често забравя за съществуването на обикновените човешки ценности. И способността да се радва на това, което има. Казано откровено, бях започнал да се отчайвам, изглеждаше непоправим. Вие ми дадохте малка искрица надежда. Вие сте му необходима с вашата топлина, нежност, отзивчивост.

Джил едва се сдържаше да не заплаче. Господин Хауърд ѝ казваше именно това, което не искаше дори да помисли, камо ли да чуе.

— Може би грешите — промълви тя.

— Едва ли. Бъдете великодушна към един стар човек.

— Разбира се, но...

— Без да мога да обясня защо, сигурен съм, че вашето появяване в живота му не е случайно. Той има нужда от вас.

— Разрешете ми да не се съглася с вас.

— Аз съм напълно сигурен! — усмихна се белокосият мъж.

Поднесената вечеря — като се започне от маринованите скариди и се завърши с домашно приготвения плодов сладолед — беше най-вкусната, която Джил някога бе опитвала. С удоволствие изпи кафето, после няколко глътки френски коняк. Към края на вечерта се отпусна съвсем. Усещането бе опасно. Джордан се оказа прекрасен компаньон — остроумен, забавен, чаровен. Изглежда телефонният разговор му бе донесъл добри новини, на които тя отдаваше доброто му настроение.

— Не зная как да ви благодаря — каза тя на гостоприемния домакин, когато вървяха към дошлата да ги отведе в хотела лимузина. — Отдавна не съм прекарвала по-приятна вечер.

— Няма защо да ми благодарите — прегърна я господин Хауърд и прошепна в ухото ѝ: — Запомнете какво ви казах. — После протегна ръка на Джордан. — Благодаря ти, че намери време за стареца.

— Скоро ще се обадя — обеща Джордан.

— Добре, добре. Ще чакам новини. Обади ми се, независимо какво ще стане с проекта за търговския център.

В колата бе прохладно и приятно. Преди да разбере как, отпусна глава на рамото на Джордан. Но се стресна и бързо се отдръпна. Не можа да скрие прозявката си.

— Спи ли ви се?

— Може би е от виното — отговори тя, неспособна да се бори със своето изтощение и неговото привличане.

Джордан привлече главата ѝ обратно на рамото си и я задържа там. Нежно погали косите ѝ.

— Бихте ли ми казали за какво си говорихте, докато бях на телефона?

— Ами нищо. Защо питате? — замръзна тя на мястото си. Най-добре беше да се преструва, че не разбира за какво става дума.

— Защото след това всеки път, когато Хауърд ме поглеждаше, на лицето му се появяваше странна усмивка.

— Не зная... Защо не питате него? — Опита да се дръпне от Джордан, той обаче я задържа.

— Мога да се закълна, че когато се върнах, в очите му просветваха дяволити пламъчета. Сякаш, докато ме е нямало, сте си разказвали вицове.

— Грешите.

— Едва ли.

Спеше ѝ се и облегната на рамото му, изпитваше странна сигурност.

— Мислих върху това, което ми казахте днес следобед — продължи Джордан. Устните му бяха съвсем близо до ухото ѝ. Сигурно само ѝ се стори, че леко я докосна с тях.

— За моята тъжна история — прошепна му тя почти заспала.

— Да, за невъзможността ви да си починете от музиката.

— Да, за почивката.

— Утре се връщам в Сиатъл — изведнъж рязко каза той.

Джил усети необяснима тъга. Силата на чувството я изненада. Когато Джордан замине, няма да съществува опасност да се сблъска с него на всеки ъгъл. Няма да спорят, да се карат... Или да се целуват. Няма да го обърква магията на сватбената рокля на леля Мили. Намери сили да прошепне:

— Добре... Надявам се, че ще пътувате добре.

— Във вторник сутринта имам съвещание, което не мога да отложам. Но успях да отложам полета си.

— Отложили сте полета си? — Дъхът на Джил спря.

— Трябва да съм на летището чак вечерта. В осем.

Сънният ѝ мозък пресметна, че ще пристигне в Сиатъл рано сутринта. Сигурно щеше да е преуморен. Това не бе най-доброто състояние, в което да се появи на важно съвещание.

— Мислих си също, че съм бил толкова пъти на Хаваите, обаче от работа не ми е оставало време да разгледам островите и да поскитам по тях.

— Колко жалко — каза тя съвсем искрено.

— Освен това самотното скитане едва ли е приятно. — Зарови пръсти в косите ѝ и попита със странно пресипнал глас: — Прекарай деня с мен, Джил. Нека разгледаме Хаваите заедно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не мога — реагира веднага Джил. Достатъчен бе само фактът, че се намираше в прегръдката му! Трябваше да стои колкото може по-надалеч.

— Защо не? — попита той с прямота, която Джил не очакваше.

— Вече съм решила какво да правя.

— Можеш да промениш решението си.

Колко беше нагъл да мисли, че заради него — всемогъщия бизнесмен, е готова да се откаже от всичко. Само защото ѝ е предложил да прекара известно време с него.

— Боя се, че е невъзможно. — Отговорът прозвуча хладно и решително. Сети се, че вече бе платила за кола под наем, което погълна доста от отделените за почивката средства. Нямаше намерение тези пари да пропаднат.

— Защо не? — попита той с нескривано учудване.

Защо не си признаеше, че най-голямото ѝ желание е да прекара утрешния ден с него? Обаче разумът налагаше да отговори с решително „не“. В същото време не можеше да отпъди спомена за целувката при първата им среща край брега на океана.

— Джил?

Вдигна очи и двамата останаха за дълго време впили поглед един в друг. Бе задал въпроса си с нежност, която тя не очакваше. Нещо повече, още от момента, в който седна до него в самолета, бе повече от сигурна, че в този човек не би могла да се намери и следа от каквито и да е чувства.

— Ти трепериш? — Джордан прокара пръст по дланта ѝ. — Какво ти е?

— Нищо — отговори Джил твърде бързо. — Мисля, че съм малко изморена. Денят бе дълъг и изтощителен.

— Спомняш ли си, че ми каза същите думи и снощи, когато те целунах? Започна възбудено да говориш глупости за някаква рокля. После се държа като дърво.

— В това няма нищо особено — дръпна се от него тя и започна да оправя несъществуващи гънки на полата си.

— Не ти вярвам, Джил. Нещо те измъчва.

— И ти щеше да се вцепениш, ако знаеш това, което знам аз! — възкликна и тутакси съжали за думите си. Не трябваше да споменава проклетата булчинска рокля, която в този момент се намираше в гардероба на хотелската ѝ стая.

— Ти се боиш от нещо, нали?

Джил погледна през прозореца на колата и започна да се смее — отначало тихо, после — все по-силно. Беше се изплашила от някаква рокля! Не се страхуваше, че ще се влюби. Просто не искаше да се влюби точно в Джордан.

— За жена, която е взела сватбена рокля през почивката си, не правиш достатъчно, за да ме предразположиш към романс.

— Но аз не съм взела роклята със себе си!

— Сигурно я намери в стаята си, когато пристигна тук. Някой я е забравил.

— Не е така. Моята приятелка Шели, която има силно чувство за хумор, ми я изпрати.

— Да, дори не ми е минавало през ума, че може да си омъжена — каза той бавно. — Нали е така?

— Не съм. — И веднага се сети, че според Шели скоро ще е.

— А коя е Шели?

— Най-добрата ми приятелка — започна да обяснява Джил. — Или поне беше. Слушай, Джордан, сигурна съм, че можеш да бъдеш отличен съпруг, обаче не бих могла да се влюбя в теб.

Настъпи гробна тишина.

— Не приемаш ли някои неща по абсурден начин? Помолих те само да разгледаме заедно острова, а не да раждаш децата ми.

Всичко можеше да му прости, ала такова лекомислено отношение към децата — не. Нямахше право да ги намесва в дебелашките си шегички. За нея те бяха свещени.

— Това е нещо съвсем друго! — почти изкрещя. — Хващам се на бас, че дори не ти е приятно да има деца около теб. Не, не мога да дойда с теб утре. Моля те, не настоявай, защото ми е много трудно да отказвам.

— Добре. Щом не искаш да излизаш, няма да те карам насила.

Неговото съгласие я смути. С нея ставаше нещо много опасно. Беше започнала да харесва Джордан и не можеше да разреши това да продължава. Не трябваше дори да помисля за някой, който толкова много приличаше на баща ѝ. Знаеше какво означава това и до какви неприятни последствия щеше да доведе.

Когато лимузината спря пред хотела, Джил не изчака шофьорът да ѝ отвори. Слезе и почти тичешком стигна до асансьорите. Натисна бутона за повикване и не махна пръста си от него, сякаш така щеше да дойде по-бързо.

— Следващият път запази малките шегички за себе си — рязко прозвучаха думите на Джордан зад нея. После той се отдалечи към фойето.

Какви малки шегички имаше предвид? Изгаряше от желание да изтича след него и да поиска обяснение. Ала се въздържа. Когато асансьорът я качваше към нейния етаж се сети, че е имал предвид разказа за музикалното си обучение, за необходимостта от талант, от почивки. Беше обърнал собствените ѝ думи срещу нея. Започна да я обхваща справедлив гняв.

Когато вече бе в леглото, се почувства нещастна. Джордан я бе поканил да прекара деня с него, а тя реагира като че ли я беше обидил. Достатъчно неприятен бе фактът, че го преценяваше като потенциален съпруг. Освен това тя спомена за деца. Сви се виновно, когато сякаш чу думите на Андрю Хауърд, с които ѝ оказваше такова доверие. Не би искала да го разочарова... И все пак...

Спа лошо. Не беше особено въодушевена от идеята да се качи на наетата кола и да тръгне към северния бряг на острова.

Поръча си лека закуска в стаята. После погледът ѝ случайно спря върху телефонния апарат. Помисли, че задължително трябва да свърши нещо. Решително взе слушалката и набра номера на стаята на Джордан.

— Да — отговори той още при първото позвъняване.

— Аз... обаждам се, за да... се извиня.

— Достатъчна ли е вината ти, за да я изкупиш, като прекараш деня с мен?

— Но аз вече съм наела кола — започна да се колебае Джил.

— Прекрасно. Значи аз няма да поръчвам друга.

Джил отчаяно затвори очи. Още предишната вечер знаеше, че ще се съгласи. Знаеше също така, че по-късно ще съжалява.

— Добре. Ще бъда готова след половин час — предаде се тя.

— Давам ти не повече от двадесет минути.

Въпреки съмненията, настроението ѝ бързо се подобри. Един ден нямаше да има никакво значение. Какво толкова можеше да се случи? Помисли, че пеперудите отиват толкова близо до огъня, защото той ги привлича със светлината и топлината си. Джордан я привличаше по същия начин.

Когато излезе от асансьора, той вече я чакаше. Стана и се усмихна. Изглеждаше като хлапак. За първи път не беше облечен с някой от елегантните си костюми. Беше с бели панталони и светлосиня риза с навити ръкави.

— Готова ли си? — обгърна я той с поглед.

— Мога ли, преди да отговоря, да попитам нещо? Остави ли противния телефон и компютъра в стаята си?

Той кимна. И извади от джобчето на ризата си електронен бележник. Баща ѝ също никога не се разделяше с него. От малка беше разбрала, че най-важното нещо в живота му е бизнесът. Много по-важно от тези, които го обичаха.

— Ще го оставя на рецепцията — неочаквано обясни той.

Зашеметена, Джил видя как го подаде на дежурния служител. Тя подписа документите на колата. Когато излязоха, Джордан погледна малолитражната кола и сви очи. Сякаш се съмняваше дали ще стигнат с нея до края на улицата, камо ли да обиколят целия остров.

— Възможностите ми са ограничени — напомни тя, като опита да скрие усмивката си. Колата щеше да е удобна за дребната ѝ фигура. Джордан, обаче, сигурно трябваше да положи доста усилия, за да седне.

— Сигурна ли си, че това нещо може да се движи? — промърмори той и едва се сви на мястото на шофьора. Дългите му крака едва се събраха под волана, а главата му докосваше тавана.

— Почти. — Джил си спомни, че избра точно тази кола заради нейната икономичност, както я рекламираха в агенцията. Въздъхна успокоено, когато моторът запали от първия път.

— Къде отиваме? — попита Джил, след като се вляха в общия поток коли.

— Към летището.

— Летището ли? — едва скри разочарованието си тя. — Снощи каза, че самолетът ти излита в осем вечерта.

— Моят — да. Но нашият излита след половин час.

— Нашият ли? — Не разбираше нищо. Къде щяха да видят полетата със захарна тръстика и ананасовите плантации? — И къде ще отидем с „нашия“ самолет?

— На един от най-отдалечените острови. Можеш ли да се гмуркаш?

— Не — заглъхна гласът ѝ. Бе прекарала почти двадесет години в Сиатъл, заобиколена от вода. Но не и под повърхността ѝ.

— А да плуваш под водата?

— Аз... — Сякаш не бе чула въпроса му, тя посочи с пръст зад тях. — Мислех, че ще отидем на другия край на острова, където са ананасовите плантации.

— Може би някой друг път.

— Под водата? — замислено, като че ли на себе си, попита тя. — Сигурно е приятно. И красиво. — Спомни си какво пишеше в туристическата реклама. На малка дълбочина, съвсем близо до брега на тези острови имаше места, които не можеха да се видят никъде другаде. Обаче не знаеше дали ще има смелост да тръгне на подводна експедиция само с шнорхел.

На летището ги очакваше малък частен самолет. Летецът, който познаваше Джордан, сърдечно ги поздрави. След като обсъдиха маршрута, излетяха.

На острова ги чакаше значително по-люксована кола. На задната седалка бе оставена голяма кошница.

— Не си ли гладна?

— Още не.

След половин час стигнаха до пусто малко заливче с чудесен водопад. Той паркира, слезе и отвори багажника. В него имаше всичко необходимо за подводно плуване в прозрачната вода.

Джил се чувстваше малко неуверено. Джордан ѝ обясни търпеливо какво трябва да прави. След това нагазиха заедно във водата. Когато се потопи до кръста, той я хвана за ръка. Неговото докосване ѝ вдъхна увереност и скоро започна да се наслаждава на невероятно красивия подводен свят. Стигнаха до риф, на който си

починаха. Обратното плуване беше още по-приятно. Когато излизаха от водата, тя свали шнорхела и каза задъхано:

— Никога не съм виждала по-голяма красота.

Докато оправяше мократа си коса, Джордан донесе обяда и просна одеяло под шарена сянка. Джил коленичи и отвори кошницата. В нея имаше сандвичи със салата от морски раци, резанки ананас и папая, големи парчета шоколадов сладкиш.

След като се нахраниха, задрямаха под прохладния бриз.

Джил се събуди преди Джордан. Той спеше по гръб, а ръката му криеше очите от слънчевата светлина. Никога не бе виждал чертите му толкова спокойни. Няколко минути го разглежда внимателно. Спомни си за своя баща, когото силно бе обичала. Джордан много приличаше на него. Това ѝ причиняваше болка, а същевременно я изпълваше и с вълнение. Рядко се чувстваше така в нечия компания.

Осъзна колко силно я привлича Джордан и на сърцето ѝ се стовари някаква тежест. Не искаше да се влюби в него! Толкова се страхуваше, че нейният живот ще е като на майка ѝ, която постепенно се озлоби. Овдовя млада, но никога не се омъжи повторно. Затвори се в себе си. Не искаше да рискува пак да изживее мъката, която ѝ причини любовта към нейния съпруг.

Джил седна, сви крака и облегна брадичка на коленете си. Бавно вдишваше упойващия въздух.

— Джил? — Гласът му беше пресипнал от съня. И нежен.

— Не трябваше да се разделяш с телефона — каза тя почти грубо и добави: — И с електронния бележник. — Без тях Джордан беше симпатичен и привлекателен мъж, който предизвикваше у нея опасни усещания. Без тях тя не можеше да се защитава от неговия чар.

— Защо?

— Защото те харесвам.

— И какъв е проблемът?

— Нима не разбираш?! — извика тя.

— Очевидно, не — каза той с нежност. — Може би ще ми обясниш.

— Не мога — прошепна тихо Джил. — Никога няма да ми повярваш.

— Това има ли нещо общо с начина, по който реагира, когато те целунах за първи път?

— Първи и единствен — уточни тя.

— Тогава трябва да променим нещата.

Вдигна глава и докосна устните ѝ. Целувката му беше омайваща. Тя опита да се съпротивлява. Не искаше да му отдаде сърцето си, знаеше какво става с жените, които обичат такива мъже. Мъже като Джордан Уилкокс.

Последва втора, по-чувствена целувка. Пръстите му я галеха по слепоочията. Устните му се плъзнаха по лицето, милваха очите, бузите, брадичката. Тя простена. Не от наслада, а от страх, от болка, която се появи някъде дълбоко в нея.

— О, не...

— Пак ли? — прошепна той.

— Не мога да те обичам — бавно отвори Джил очи.

— Това съм чувал, и то неведнъж. Каж ми какво те смущава?

— Не мога. — Не смееше да го погледне в очите.

— Значи имаш ангажимент към някой друг, нали?

— Не — въздъхна тя тежко. — Но бих искала да имам.

— Защо? — продължи да настоява Джордан.

Опита да отклони разговора към него:

— А какво ще кажеш за себе си? Защо точно мен покани на тази вечеря? Сигурно за тази цел можеше да намериш друга, много по-подходяща от мен.

— Ще трябва да ти призная, че никоя жена досега не е реагирала на целувките ми като теб.

— Но аз бях груба!

— На мен обаче реакцията ти достави удоволствие.

— Защо избра мен? — продължи да настоява тя за отговор. — Какво събуди интереса ти? Ние сме толкова различни! Двама непознати, между които няма нищо общо.

— Не зная — призна той с несигурен глас и блуждаещ поглед.

— Сега разбираш ли какво искам да кажа? — не се предаваше тя. Говореше така убедено, сякаш произнасяше присъда. — Всичко това е един фарс. Ти ме целуна... И аз... изпитах нещо...

— И ти наричаш това „нещо“ и нищо повече? Скъпа, мога да те уверя, че когато те прегърна, между нас възниква нещо като мощен електрически заряд.

Джил дишаше с мъка. Не беше възможно Джордан да е повлиян от „магията“ на сватбената рокля. А можеше и да е! Джил се закле наум, че щом се върне в Сиатъл, ще я върне на Шели. Не трябваше да поема никакъв риск!

— Напомняш ми за моя баща. — Говореше с нескрита мъка, без да го гледа в очите. — Той винаги бързаше за някъде, за среща с някого, за сключване на някаква сделка. Когато бях на десет години, си взе отпуска. Разгледахме Калифорния за един ден, а Дисни Ленд — за час. Представяш ли си какъв е бил животът ми? Татко почина от инфаркт, когато бях на петнадесет години. Бяхме осигурени материално. Майка ми не трябваше да работи, а таксите за моето образование бяха отделени предварително.

Тя млъкна. Дълго време никой не проговори. После Джил раздражено попита:

— Нямах ли какво да кажеш?

— Не. Освен да ти напомня, че не съм твоя баща.

— Същият си като него. Разбрах го в мига, в който те видях. — Джил скочи, грабна кърпата и я напъха в плажната чанта.

Джордан също се надигна, макар и без желание. Той прибра плувните принадлежности в багажника на колата, а тя изтърси одеялото и го сгъна. По пътя до летището мълчаха. Обгръщащата ги тишина бе неестествена и напрегната. От време на време Джил го поглеждаше. До нея седеше намусения сърдитко от самолета. Същите стиснати устни, същото грубо изражение.

Представяше си как изглежда на заседание на управителния съвет на компанията. Разбираше, че не се страхува от неприятности. Каквото и да му се случеше, той щеше да се справи. На каква цена обаче? Властта изискваше жертви, престижът струваше скъпо. Само можеше да предполага как ще плати Джордан — със здравето или щастието си.

Не искаше да мисли за това. Сърцето ѝ се сви в очакване на опасност. Защото както баща ѝ не се бе вслушал в техните молби, така и Джордан нямаше дори да я изслуша.

Когато приближиха до летището, Джил стигна до заключението, че въпреки тъжните мисли, не може да остави денят да завърши така нелепо.

— Прекарах чудесно. Благодаря ти.

Той само изсумтя, съсредоточил цялото си внимание върху пътя.

— Няма ли да кажеш нещо?

— Какво искаш да бъде то? — Гласът му звучеше безразлично.

— Не зная. Може би, че и на теб ти е харесало.

— Беше интересно.

— Интересно ли? — повтори Джил.

Бяха прекарвали прекрасно! Той даже поспа. Бръчиците от умора около очите му бяха изчезнали. Бе готова да заложи годишната си заплата, че за първи път през последните години си е разрешил следобед да подремне. Да не говорим за продължителността на времето, което прекара без телефон! Нима всичко това можеше да се изрази само с думата „интересно“?

— А целувката? И тя ли беше толкова интересна?

— Много.

— За мен също беше... Само интересна! — кипна вътрешно тя.

— Щом казваш.

— Бях откровена с теб — отговори тя и вдигна един паднал върху челото си кичур коса.

— Интересен подход. Винаги ли обсъждаш такива важни неща, като брак и семейство още при първото си излизане с някой мъж?

— С теб беше съвсем различно... — заекна тя и се изчерви до ушите. — И това не е никакъв подход.

— Извини ме, ала наистина беше повече от откровена. — Сарказмът в гласа му изпари всякакво желание да му обясни как стоят нещата.

Бяха стигнали летището, когато тя се осмели да заговори.

— Мога ли да те помоля за нещо? — Джил едва преглътна гордостта си и положи огромно усилие, за да изрече молбата, която имаше към него.

— Да?

— Следващият път, когато видиш господин Хауърд, да му предадеш, че съжалявам.

Щеше да разочарова възрастния човек. Не можеше да си позволи да рискува своето щастие само защото един мил човек с романтично сърце бе решил, че тя е единствената възможност Джордан Уилкокс да намери любовта.

След кратко колебание, Джордан спря рязко колата, обърна се и я погледна.

— Искаш да се извиня от твое име на Хауърд?

— Да, моля те.

— Извинявай, ала съжаленията си ще трябва да поднесеш лично.

ПЕТА ГЛАВА

След четири дни Джил слезе на летището в Сиатъл. Кожата ѝ блестеше със златист загар, който изпъкваше ефектно на фона на блузата с големи розови цветя. Не очакваше посрещачи. Затова бе приятно изненадана да види Шели и Марк.

— Добре дошла у дома! — поздрави я сърдечно Шели, спусна се към нея с протегнати ръце и я прегърна. — Как прекара на Хаваите? Боже мой, тенът ти е великолепен! Сигурно си прекарала дълги часове на плажа.

— Беше прекрасно — отговори Джил с пълното съзнание, че преувеличава. След заминаването на Джордан всичко се обърна наопаки, нищо не ѝ се правеше.

— Разказвай подробно за всичко — настоя Шели. — Умирам от любопитство да науча кого срещна, след като получи вълшебната сватбена рокля.

— Скъпа — прекъсна я Марк, — дай възможност на бедното момиче да си поеме дъх.

— Сама ли си? — попита Шели и я загледа с очакване. — Разбираш какво искам да ми кажеш — дали вече си омъжена.

— Даже нямам такива намерения — увери я Джил сухо.

Марк пое голямата пътна чанта, в която тя бе натъпкала купените сувенири. Тръгнаха да вземат багажа. Шели хвана Джил под ръка и започна да говори припряно:

— Не мога да чакам нито миг повече. Разказвай какво се случи, след като получи роклята. Искам да знам всичко, до най-малката подробност.

Джил бе очаквала тези въпроси, ала смяташе, че няма да ѝ се наложи да отговаря веднага след пристигането си.

— Боя се, че трябва да ти я върна.

— Моля, добре ли чух? — не повярва на ушите си Шели.

— Просто не срещнах никого.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че през тези седем дни, докато беше на Хаваите, не си говорила с нито един мъж?

— Е, не е съвсем така.

— Аха, значи все пак има някой.

— Нещо такова — смънка и преглътна тежко тя.

— Нещата започват да се задълбочават.

— Срегнах го за съвсем кратко време само първия ден. Затова все едно, че не съм го виждала.

— Защо? — настоя Шели.

— Местата ни в самолета бяха едно до друго. Спокойно може да се каже, че съм го срещнала, преди да получа сватбената рокля. Затова не смятам, че той е обектът на „вълшебството“. — Дълго бе мислила как да се държи пред приятелката си и бе решила да се преструва, че вярва в тази небивалица много повече, отколкото в действителност.

— Всъщност през тези дни често си мислех за тази рокля — продължи тя. — И реших, че ти и леля Мили не сте прави. Роклята изобщо не е за мен. И никога не е била.

— Тя ти става, нали помниш?

— Бе случайно. Ако я пробвам сега, сигурно няма да ми стане.

— Тогава я облечи. Докажи ми, че не съм права!

— Тук ли? — пошегува се Джил.

— Не, разбира се, а когато се приберем вкъщи. Сега ми разкажи за мъжа, когото си срещнала. Непрекъснато се опитваш да отклониш отговора на въпроса ми.

— Няма нищо за разказване. — Съжаляваше, че изобщо бе споменала за спътника си. Защото през последните няколко дни напразно се бе опитвала да го прогони от мислите си. Дори след като той замина. Не я оставяше дори в съня ѝ.

— Започни с това как се казва. Сигурно знаеш името му.

— Джордан Уилкокс. Обаче...

— Джордан Уилкокс — повтори Шели и за момент се замисли.

— Няма ли той нещо общо със строително-проектантския бизнес?

— Мисля, че работата му е свързана с нещо такова.

— Той е голяма риба — подсвирна възхитено Марк.

— Сигурно на човешки език това означава, че е висок и едър човек.

— Знаеш прекрасно, че не това искам да кажа — отговори той шеговито. — Уилкокс е известна фигура в света на гигантските корпорации. Виждал съм го няколко пъти. Доколкото ми е известно, той изпълнява различни строителни проекти — осигурява инвестициите, намира проектантите и изпълнителите, организира изграждането и когато обектът е готов, го обявява за продан. През последните няколко години направи милиони по този начин. В този бизнес е един от най-добрите.

— Беше дошъл на Хаваите, за да осигури финансирането за построяване на търговски център.

— Добре — погледна я Шели, — какво мислиш за него?

— Просто нищо. Бяхме един до друг по време на полета. После се оказа, че сме в един и същи хотел. Това е всичко. — Беше по-добре да не споменава останалото. Какво ли можеше да си помисли Шели, ако чуе за вечерята и прекарания с него ден на самотния плаж. Ако пък разбереше и за няколкото целувки...

— Сигурна съм, че това е той! — произнесе Шели с въодушевление. Очите ѝ блестяха от удоволствие. — Чувствам го с цялото си същество — това е въпросният мъж.

— Не, не! — опита да не се съгласи с нея Джил, но бе излишно да започва спор, който беше предварително загубен. — Вече ти казах, че се срещнахме, преди да получа роклята. Освен това между нас двамата няма абсолютно нищо!

— А между нас с Марк имаше ли? — погледна нежно Шели към съпруга си. — А сега съм лудо влюбена в него.

Наистина Джил се бе чудила какво свърза незабележимия, но с установени навици и вкусове, специалист по данъчно облагане Марк с нейната невъздържана, импулсивна и изобретателна приятелка. Съвсем просто можеше да се отговори: „Нищо“. Но това не им попречи да се влюбят един в друг. Не можеше да си около тях и да не почувстваш излъчваната нежност, взаимното привличане и привързаност, което изпитваха един към друг.

Както и да е, едва ли можеше да се търси нещо общо между любовта на Шели и Марк и отношенията на Джил с Джордан.

— Мисля, че в този случай Джил има право — каза Марк тихо и замислено. — Както се казва, мъже от типа на Джордан Уилкокс закусват с момичета като нашата Джил.

— Това е той! — продължи да се инати Шели.

— Нали ти казах, че съм го виждал — продължи Марк. — Той е студен и пресметлив. Даже да притежава сърце, мисля, че отдавна е замръзнало.

— Какво от това? — отказваше да приеме доводите му винаги оптимистичната Шели. — Значи Джил е идеалната партньорка за него — грижовна, великодушна и нежна.

Джил сякаш бе загубила тези качества. Когато слушаше как Марк описва Джордан, изпита непреодолимо желание да му се противопостави, да го обори с това, което ѝ каза Андрю Хауърд. Да, външно бе точно такъв, какъвто го описа Марк, ала тя бе открила съществуването на един друг човек, чиято привлекателност я плашеше. Затова първата вечер избяга от него. Целувката му я накара да разбере, че част от нея винаги ще му принадлежи. Обаче тя нямаше намерение да промени решението си. Не можеше да даде свобода на своите чувства — цената бе твърде висока. Знаеше, че едно обвързване с него ще ѝ донесе много от нещата, за които мечтаеше — съпруг, семейство, материална и финансова осигуреност. Ала всичко това щеше да ѝ донесе преди всичко самотата и озлоблението, които съсипаха майка ѝ.

— Просто не мога да си представя, че Джордан Уилкокс ще се ожени — успя да завърши мисълта си Марк.

— Аз пък мога! — противопостави му се Шели. — При това за Джил.

— Шели — каза Марк и се усмихна снизходително, — прояви малко здрав разум.

— Чувал ли си някога любовта да има нещо общо със здравия разум? — попита тя Марк, който сви рамене. После безцеремонно се обърна към Джил: — Ти каза ли му за сватбената рокля на леля Мили?

— Разбира се, че не!

— Така е може би по-добре. Успя ли да му вземеш акъла? Той летя ли с теб дотук?

— Не, върна се преди четири дни.

— Преди четири дни... — повтори Шели замислено и я погледна подозрително. — Сигурна съм, че криеш нещо от нас. Хайде, признай си, Джил! Не може единственият ви контакт да е бил да седите един до

друг в самолета от Сиатъл до Хаваите. Между вас се е случило нещо повече и ние с Марк искаме да знаем какво е то.

Джил изохка на глас. Беше изморена от полета и не можеше да се съсредоточи. При нормални условия щеше да избегне прекия отговор. Сега обаче отговори:

— Няколко пъти си говорихме, но не си въобразявай нещо повече.

— Целунахте ли се? — Шели почти шепнеше. — Още първия път, когато Марк ме целуна, аз разбрах чувствата си към него. Ако сте се целунали, би трябвало да нямаш никакви съмнения дали има, или няма нещо между вас.

Джил осъзна, че няма смисъл да се съпротивлява. Рано или късно Шели щеше да изкопчи истината. По-добре да ѝ каже всичко сега и да се отърве веднъж завинаги.

— Ако толкова искаш да знаеш, да, той ме целуна няколко пъти.

— Виждаш ли! — възкликна Шели победоносно. — И какво стана по-нататък?

— Нищо — въздъхна дълбоко Джил. — Вече ти казах, искам да върна сватбената рокля.

— Съжалявам — последва твърдият отговор. — Тази рокля не може да бъде връщана.

— Нито имам намерение, нито знам дали някога изобщо ще го видя. Настоявам да си вземеш роклята на леля Мили! — продължи да настоява Джил.

Очите на Марк и Шели се срещнаха. Двамата бавно се усмигнаха, сякаш си спомниха нещо, което беше смешно.

На Джил обаче не ѝ бе до смях.

Първият човек, на когото се обади като се прибра, бе майка ѝ. Разговаряха приятелски и Джил с облекчение откри, че тя не е толкова озлобена и самовглъбена в себе си. Разказа ѝ за почивката си, за Хаваите и за хотела. Успя да се въздържи и не спомена за Джордан.

Никак не ѝ се искаше да се обажда на Ралф, макар да знаеше, че той очаква това. Той беше ужасно симпатичен, но за съжаление ѝ се струваше доста скучен. Реши да отложи разговора и се отдаде на мислите си.

Понякога Ралф я бе целувал. Целувките му бяха приятни, ала само толкова. Не бяха предизвикали някакви дълбоки преживявания. Да сравнява целувките на Джордан с тези на Ралф бе все едно да съпоставя горски пожар с бавно тлеещ огън.

Пак Джордан. Никак не беше лесно да го забрави. Все се надяваше, че когато се върне в къщи, заобиколена от познатия уют, ще преодолее спомените от мимолетното запознанство. Както виждаше сега обаче, не беше лесно.

В сряда Джил се прибра от работа, сложи да заври малко вода, за да си направи чай, и се зачете във вечерния вестник. Обикновено не се спираше на финансовите новини. Когато прелистваше страницата, името на Джордан и снимката му веднага привлякоха погледа ѝ.

Сърцето ѝ се сви тревожно. Докато четеше статията, се успокои. Беше успял. Вестникът разказваше за последната му победа. Компанията му беше подписала договор за изграждането на голям търговски център на Хавай. До три месеца строежът щеше да започне.

Сигурно бе доволен. Макар да не бе споделил с нея, успя да разбере, че той много държи на този проект. През ума ѝ преминаха хиляди въпроси. Дали е бил пак при Андрю Хауърд? Той дали е взел участие в осигуряването на инвестициите? Дали го е питал за нея и ако да, какво е отговорил просперирацията бизнесмен? Какво би могъл да разкаже на възрастния човек за отношенията си с нея? Джил помисли да напише благодарствена картичка на господин Хауърд, но не знаеше адреса му.

Не знаеше и адреса на Джордан, обаче това не ѝ попречи. Преди да обмисли разумността на подобно действие, бе надраскала няколко реда, с които го поздравяваше за успеха. Написа името му и адреса на административната сграда, в която се намираще компанията му. На другия ден пусна писмото, макар да не вярваше, че ще стигне до получателя.

След два дни, когато се прибираще от работа, разсеяно забеляза дълга лимузина, паркирала пред сградата, в която живееше. Погледна красивата кола и веднага я забрави. Ровеше в чантата за ключовете си, когато някой се приближи зад нея.

Погледна през рамо и едва не изпусна чантата си. Беше Джордан! Изглеждаше по същия начин, както и първия път, в самолета. Циничен и решителен. Независим и безчувствен.

Тъмносивите му очи я разглеждаха, без да издават какво мисли. Изобщо не личеше, че се радва да я види.

— Здравей, Джил.

Беше толкова изненадана, че изпусна стиснатия под мишницата си вестник. Наведе се, взе го и го стисна с две ръце. Едва можа да промълви името му:

— Джордан...

— Получих поздравленията ти.

— Искрах да знаеш, че се радвам на успеха ти.

Джордан многозначително гледаше входната врата.

— Ще влезеш ли? — смънка тя и отключи с треперещи пръсти. — Може да направя чай или кафе, ако искаш... — Не беше очаквала тази среща, за която не бе емоционално подготвена. Когато изпращаше поздравленията си, очакваше, че след като ги прочете, ще захвърли бележката в кошчето за боклук.

— Предпочитам чай.

— Ей сега ще го направя. Чувствай се като у дома. — Тя забърза към кухнята. Сърцето ѝ биеше лудо, сякаш всеки момент щеше да изхвъркне.

— Добре си обзавела квартирата си — каза той и застана на вратата между кухнята и хола.

— Благодаря. Тук живея от три години. — Защо ли му обяснява? Какво значение има за него от колко време живее тук?

— Защо ми писа? — попита той, докато тя вадеше чаши и чинийки. Не смееше да му предложи обикновените чаши, които ползваше всеки ден. Майка ѝ бе подарила чудесен сервиз от китайски порцелан, реши да извади него. Тропането на съдове замря в момента, в който тя чу въпроса му.

— За да те поздравя.

— Питам те за истинската причина.

— Това е самата истина. Този търговски център беше твърде важен за теб. Затова когато прочетох във вестника, че всичко е уредено благополучно, се зарадвах и реших да те поздравя.

Бузите ѝ поруменияха. Помисли какво ли се крие зад въпроса му. Дали той е помислил нещо, което тя не е имала предвид?

— В последния момент Андрю Хауърд реши да вложи свои капитали. Именно това реши съдбата на целия проект.

— Надявах се да направи именно това — кимна доволно Джил.

— За решението му трябва да благодаря на теб.

Нищо в изражението му не показваше, че изпитва каквито и да е чувства, още повече благодарност за помощ, която му е оказала съвсем несъзнателно. Човекът, с когото прекара онзи ден на плажа, не бе безчувственият безкомпромисен бизнесмен, който стоеше пред нея сега.

— Даже да съм оказала някакво влияние върху господин Хауърд, убедена съм, че то е било съвсем незначително.

— Изглежда си му харесала.

— Той също ме спечели напълно.

— Ако ми разрешиш, бих искал да ти благодаря. — В очите му просветна следа от някаква топлина.

— Да ми благодариш? Та ти вече го направи.

— Мислех си да те покана на вечеря.

Първата ѝ мисъл бе, че няма подходяща дреха за скъп и представителен ресторант. Едва ли Джордан би избрал друго място. Не беше от хората, които хапват набързо в заведение на самообслужване.

— Освен ако нямаш други планове.

Предлагаше ѝ възможност да откаже. В очите му обаче проблясваше предизвикателство, на което не можеше да устои.

— Не — отговори тя, без да може да си обясни защо дори не направи опит да отклони отправената покана. — Тази вечер съм свободна.

— Имаш ли някое любимо място, където да отидем?

— Ти избери — поклати тя глава. Обхвана я възбуда. Почти ѝ се зави свят от щастливо очакване. Въпреки това опита да говори спокойно: — Ще се преоблека. Няма да се забавя.

Той погледна полата и блузата, с които бе облечена, като че ли ги виждаше за първи път.

— И така изглеждаш добре — разсея страховете ѝ. В това време водата завря. Джил я махна от печката, сръчно запари чая и каза:

— Само след няколко минути ще е готов. — Излезе от кухнята, обхваната от смешния страх, че ако го изпусне от погледа си, той ще изчезне.

Избра костюма, с който се върна от почивка — панталони и блуза с хавайски мотиви в ярък розов цвят. Обу сандали с висок ток.

Сложи си красив наниз от перли, които бе купила още първия ден на Хаваите. Постави малко по-силен грим и вчеса косата си. Когато се върна в кухнята, Джордан бе налял чая и тъкмо си слагаше захар. Лицето му не промени изражението си, нито погледът му трепна. По някакъв странен начин тя разбра, че хареса начина, по който се беше облякла.

Телефонът иззвъня. Джил не знаеше кой може да се обажда. Предположи, че е Ралф. Той винаги избираше най-неудачното време, за да ѝ напомни за себе си.

— Ало — вдигна тя слушалката и се опита да не издаде недоволството, което изпитваше.

— Джил, обажда ти се Шели. Как си? Не съм те чувала, след като се върна от почивка. Добре ли си? Безпокоя се за теб. Обикновено ми се обаждаш поне един-два пъти седмично. Това мълчание е необичайно...

— Благодаря, добре съм.

— Наистина ли?

— Честна дума.

— Да не би да си заета? Може би се обаждам в неудобно време. Да нямаш гости? Ралф ли е при теб? Надявам се да чуе какво ти казвам и да престане да те безпокои. Не мога да разбера защо още го търпиш. Знаем, че е симпатичен, но е романтичен точно колкото молец.

— Имам гост.

— Гост? Кой е при теб? Всъщност не ми отговаряй. Нека се опитам да позная. Джордан Уилкокс, нали?

— Позна.

— Тогава ще се чуем по-късно. Дочуване, Джил.

В момента, в който постави слушалката на мястото ѝ, телефонът иззвъня отново. Погледна Джордан с няма молба за извинение и се обади.

— Пак съм аз, Шели. Искам да обещаеш, че после трябва да ми разкажеш всичко.

— Шели!

— И да не си посмяла да върнеш сватбената рокля. Това е той, Джил! Трябва да признаеш, ако не пред мен, то пред самата себе си. Сега ще те оставя на мира, но не забравяй, че искам да разкажеш всичко! — Тя прекъсна линията.

— Беше най-добрата ми приятелка — обясни Джил.

— Шели?

— Тя е омъжена за Марк Брейди. — Зачака с любопитство дали Джордан ще си спомни това име.

— Марк Брейди? — повтори Джордан. — Той не е ли специалист по данъчното облагане? Струва ми се, че неотдавна чух да се говори за този човек. Не е ли президент на собствената си консултантска фирма?

— Същият Марк Брейди. — Тя едва не започна да разказва как Шели и Марк са се запознали. Успя да се спре навреме. Поради бърливостта на Джил, която се изпусна за нея още първата вечер, когато бяха заедно, Джордан знаеше за съществуването на сватбената рокля, макар че свързаното с нея поверие да не му бе известно.

— И Марк е женен за най-добрата ти приятелка?

— Точно така. — Джил отпи от чая. — Когато му споменах, че съм се запознала с теб, той знаеше кой си.

— Значи си се сетила за мен. — Явно бе приятно изненадан.

Той не можеше да си представи какво място е заемал в мислите ѝ през последните две седмици. Бог ѝ бе свидетел, че се беше опитвала да забрави всичко, свързано за него. Неуспешно.

— Готова ли си? — попита той и Джил кимна.

Когато стигнаха до колата, той отключи, отвори вратата и ѝ помогна да седне. След това се качи и той. Протегна се към неизменно намиращия се до него телефон, набра някакъв номер и помоли да не го безпокоят.

— Не трябваше да правиш това заради мен — опита се да бъде великодушна Джил.

— Не го правя заради теб. Правя го заради себе си.

Тя нямаше представа къде отиват. Разбра къде са, когато стигнаха до един район на града, в който се намираща най-представителните ресторанти. Беше любопитна къде ще отидат, ала не попита. Скоро щеше да разбере.

Влязоха в подземния гараж на луксозен небостъргач. Джил се изненада, обаче помисли, че в някои административни сгради се намират едни от най-скъпите ресторанти.

— Не знаех, че тук има ресторант.

— Няма — отговори той тихо. — Тук живея. На най-горния етаж. Нали нямаш нищо против?

— Не...

— Обадох се предварително на готвача и го помолих да пригответи вечеря за двама.

— Имаш готвач? — Това я изненада, макар че като се има предвид богатството и положението му, би трябвало да го намери за съвсем естествено.

— Лесно се впечатляваш — засмя се от сърце той за първи път, откакто го бе видяла пред входната си врата.

Качиха се в личен асансьор, който водеше само до неговото жилище — тридесет етажа над земята. Първото нещо, което я грабна, бе зашеметяващият изглед към залива Пюджет Саунд.

— Колко е красиво! — прошепна тя.

Минаха през дневната, край гарнитура от мека бяла кожа, пред която имаше масичка от стъкло и хромиран метал. На нея бе поставена малка скулптура. Не разбираше много от изкуство, но позна, че е оригинал.

— Работа е на Дъг Греъм — обясни небрежно Джордан. Джил кимна с надежда, че той няма да се усъмни в познанията ѝ. — Какво ще кажеш за чаша бяло вино?

— Да, моля — отговори Джил, без да откъсва поглед от гледката. Каналите на залива бяха очертани с бели и зелени светлини. Островите Бейнбридж, Уидби и Вашон блестяха като скъпоценни камъни на фона на Олимпийските планини.

— Не е като на Хавайските острови — обади се Джордан и ѝ подаде кристална чаша.

— Не е. Обаче също е красиво.

— Следващата седмица отивам в Оаху.

— Пак ли?

— Само за два-три дни.

— Може би ще успееш да поплуваш под водата...

— Този път няма да имам време за мързелуване.

Джил приседна на края на едно кресло, загледа се във виното си и каза замислено:

— Прекараното в Оаху време винаги ще бъде свързано с теб — заговори тя тихо. — Остатъкът от седмицата, след като си замина, беше толкова скучен...

— Струва ми се, че зная какво искаш да кажеш.

Погледът му се спря на устните ѝ и сърцето ѝ затуптя по-бързо. Той седна до нея и взе от несъпротивляващата ѝ се ръка чашата. Пръстите му обхванаха врата ѝ с неочаквана нежност и леко разделиха закриващите го коси. Очите му задържаха погледа ѝ, сякаш очакваше съпротива. После съвсем бавно, като ѝ предоставяше пълна възможност да се отдръпне, приближи устните си до нейните.

Джил простена и инстинктивно се притисна към него. Здравият разум заби тревога, но тя не му обърна внимание. Поне веднъж искаше да изпита усещането да бъде целуната с истинска страст, да бъде пожелана от мъж. Изпълни я трескава възбуда. Плъзна ръце по гърдите към рамене му. Той продължи да я целува — нежно и внимателно, като че ли се страхуваше да не я изплаши със силата на желанието си.

Изведнъж нещо проблесна в съзнанието ѝ. Това, което се бе случило на Шели, сега ставаше с нея! Чудото, което бе изживяла леля Мили преди тридесет години, се превръщаше в действителност за трети път!

„Вълшебната“ сватбена рокля!

Рязко прекъсна целувката и се отдръпна. Задиша тежко и скочи. Погледна с широко отворени очи изненадания Джордан.

— Това си ти! — възкликна тя. — Това наистина си ти!

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво означава това? — попита Джордан. Когато не му отговори, настоя: — Какво се е случило, Джил?

— Нищо хубаво — отговори тя и отчаяно поклати глава.

— Обидих ли те с нещо?

— Не — прошепна и изхлипа. — Какво ще правя сега?

— Защо трябва да правиш нещо?

— Защото... Ох, няма да разбереш. — Още по-лошо, не можеше да му каже! Всеки път, когато я погледнеше, сърцето ѝ потръпваше и тя се убеждаваше все повече, че Шели е била права. Нейното бъдеще бе свързано с Джордан Уилкокс.

В никакъв случай не трябваше да разрешава да се влюби в него. Знаеше какво ще се случи с нея, ако си позволи тази лудост — ще стане като майка си: самотна, огорчена и нещастна. Ако някога се омъжеше, искаше да има улегнал и разумен съпруг. Някой като Ралф. Самата мисъл обаче, че ще прекара целия си живот с Ралф, пораждаше дълбоко чувство на вътрешна неудовлетвореност.

— Обикновено мога да разбера, когато ми обяснят нещо — спокойно заговори Джордан. — Надявам се, че в общи линии е така. Затова ако имаш някакъв проблем, можеш спокойно да ми се довериш.

— Това, за което се отнася, не би трябвало да представлява проблем. Според Шели и леля Мили то е дар от Бога. Знам, че говоря неразбираемо, ала... Няма никакъв шанс да ме разбереш.

— Все пак опитай.

— Не мога. Съжалявам, просто не мога!

— Да не би да е свързано с моята целувка?

— Да. — Гледаше го с невиждащи очи. — Не.

— Не звучиш убедително. Може би трябва да те целуна още веднъж, за да видим какво ще се случи.

— Няма нужда...

Не беше успяла да довърши думите си, а Джордан вече бе протегнал ръка към нея, привличайки я към себе си. Без да оказва

съпротива, Джил се отпусна в обятията му. На целувката отговори със заглушена въздишка, която изразяваше пълно отдаване. Ръцете му я държаха здраво и не за първи път тя остана объркана от усещанията, които той предизвикваше у нея — безсилие и омайване.

Устните му, нежни и галещи, се докосваха до всяка част на лицето ѝ. Сякаш потъваше във водовъртеж и ако не направеше веднага нещо, за да се спаси, следващият момент ще бъде твърде късно.

— Сега не е ли по-добре? — попита той със сериозен глас.

Неспособна да произнесе какъвто и да е звук, Джил остана със затворени очи. Само кимна. Всеки път, когато Джордан я докоснеше, страховете ѝ се потвърждаваха.

— Да, и аз мисля, че е по-добре.

Той ѝ повярва, но от това на нея не ѝ стана по-леко. През изминалите седмици напразно се бе самозалъгвала, че може да отрече фактите. От мига, в който го срещна и очите ѝ се спряха на него, нищо не беше както по-рано.

Тя не можеше, не искаше да повярва във „вълшебната“ сила на сватбената рокля. Непрекъснато се надсмиваше на свързаното с нея поверие. И все пак дори господин Хауърд, който не знаеше нищо за леля Мили и булчинската рокля, без да се замисли ѝ разказа за миналото на Джордан, защото смяташе, че тя има място и в неговото бъдеще.

С Джордан бяха заедно на Хаваите само три дни. Но през тях научи за Джордан много повече, отколкото знаеше за Ралф, с когото се срещаше от месеци. Прекараният на самотния залив ден, както и вечерята в дома на Андрю Хауърд, ѝ бяха дали възможност да надникне дълбоко в личността на Джордан. След тези часове, прекарани съвместно, все по-трудно вярваше на това, което виждаха очите ѝ — безчувствения, циничен мъж. Мъжът, който бе скрил истинската си личност зад непроницаемата маска на пълна незаинтересованост към всичко, което го заобикаляше.

Може би го разбираше толкова добре, защото твърде много приличаше на собствения ѝ баща. Адам Морисън бе живял заради емоциите, заради рисковете, свързани с големия бизнес. Той се отдаваше с цялата си душа и сърце на сделките, защото никога не бе осъзнал важността на семейството, на чувствата и на обикновените човешки стойности.

Както и Джордан.

Вечерята мина под знака на вътрешното напрежение, което прозираше в държанието и на двамата, макар че Джордан няколко пъти положи усилия да промени и подобри настроението. Не успя. Докато колата, шофирана от него, ги отнасяше към дома ѝ, тя изпитваше чувството, че иска да ѝ каже нещо, което накрая изглежда реши да запази в себе си.

— Когато се върна от пътуването до Хаваите, ще ти се обадя.

— Приятно пътуване — пожела тя, когато си вземаха довиждане пред вратата ѝ. Сърцето ѝ биеше до полуда от вълнение дали ще я целуне, или не. Ужасно ѝ се искаше да го направи, а в същото време изпитваше страх от чувствата, които събуждаха неговите целувки.

— Когато се върна, ще ти се обадя. — Повтори той и си взе довиждане.

И това бе всичко!

— Имам слабост към това място — каза безгрижно Шели и се отпусна в стола срещу Джил. Срецнаха се, за да обядват заедно в „Патрик“, малък ресторант в търговската аркада, където се намираше и аптеката, в която работеше Джил. Както винаги, Шели закъсна десет минути. Явно бракът с Марк, който бе изключително точен, не бе повлиял на навиците ѝ. Джил често се питаше как успяваха да запазят любовта си все така силна, след като бяха толкова различни един от друг.

Ресторантът имаше свое място в романтичната история между Шели и Марк. Джил си спомни онази събота, когато се срещна с приятелката си на същото място, за да обядват. И колко се забавлява на невероятния разказ на Шели, която току-що бе получила „вълшебната“ сватбена рокля.

Странно, днес Джил се чувстваше и се държеше по същия начин, както Шели тогава — притеснена, изплашена, объркана. И странно развълнувана...

— Е, разказвай всичко! — каза Шели задъхана.

— Джордан мина край квартирата ми. Вечеряхме заедно. Тази сутрин замина на Хаваите по работа — стараяше се да говори колкото

може по-лаконично и безразлично Джил. — Няма какво повече да разказвам.

Пръстите на Шели стиснаха здраво чашата с вода. Очите ѝ срещнаха тези на Джил.

— Спомняш ли как се държах, след като срещнах Марк?

— Мислиш ли, че бих могла да забравя? — отговори Джил и се усмихна, въпреки мрачното си настроение.

— Тогава не си забравила и това, че винаги, когато майка ми или някой друг ме питаше за Марк, неизменно отговарях, че просто няма какво да се разказва. Не си забравила, нали?

— Естествено. — Джил си спомни отлично, че щом някой споменеше името на Марк, лицето на Шели замръзваше, а гласът ѝ ставаше сух и безразличен.

— Когато твърдах, че няма нищо, скривах голяма част от истината. В действителност се случваха толкова много неща, които не можех да споделя с никой друг, дори с теб. — Погледна я с повдигнати вежди. — Сега ти, моя приятелко, имаш същия израз на лицето си. По него мога да разбера, че между теб и Джордан са се случили много неща. Толкова много, че ти си загубила ума и дума от страх. Повярвай ми, зная всичко това от собствен опит.

— Той пак ме целуна — призна Джил.

— По-добре ли се почувства от преди?

— По-зле!

Сигурно Шели намери отговора на Джил за забавен. Опита да скрие усмивката си зад отвореното меню, ала след кратък размисъл го свали и я погледна.

— Изобщо не разчитай, че всичко изведнъж ще ти стане ясно и лесно. Не става така.

— Доволна съм, че ще отсъства няколко дни. Ще имам време да събера мислите си.

— О, Джил — възкликна приятелски Шели, — така бих искала да те успокоя с няколко думи. Защо се противопоставяш на чувствата? Макар че и аз правех същото. Бъди по-умна от мен, приеми любовта. След като в крайна сметка нещата се изяснят и се пребориш със съмненията си, тя се оказва не чак толкова страшна.

— Защо, вместо да говорим за Джордан, не поръчаме обяда? — предложи Джил малко рязко. — Умирам от глад.

— И аз — съгласи се Шели.

Сервитьорката се приближи и Джил поръча зеленчукова кремсупа и сандвич с пуйка.

— Един момент — извика Шели към тръгналата да изпълни поръчката им сервитьорка и погледна Джил. — Та ти не обичаш такава супа! Никога по-рано не си я поръчвала. — И се обърна към върналата се до масата им девойка: — Тя предпочита супа от миди.

— Шели!

Сервитьорката записа поръчката и побърза да се отдалечи. Боеше се, че двете приятелки ще започнат да спорят.

— Щом си поръчваш това, което никога не си яла, значи си много разстроена! — се ужаси и избухна Шели, когато останаха сами. — Просто не мога да повярвам, че поиска зеленчукова кремсупа!

— Шели, става дума за супа, а не за ядрени отпадъци! — протестира Джил. Явно приятелката ѝ преувеличаваше.

— Ще се обадя на Джордан Уилкокс лично — обяви неочаквано Шели.

— Какво се готвиш да направиш? — изумена попита Джил и едва се сдържа да не скочи от мястото си.

— Чу много добре.

— Шели, не! Абсолютно ти забранявам да говориш с Джордан за мен! Как би се почувствала, ако преди време се бях обадила на Марк?

Шели сбърчи чело.

— Щях да побеснея!

— Точно това ще направя, ако посмееш да кажеш дори една дума на Джордан за мен!

Приятелката ѝ помълча малко, с широко отворени и изпълнени със загриженост очи.

— Страхувам се, че ще объркаш всичко!

Нямаше защо да се страхува. Джил вече бе успяла да направи точно това. Протегна се към сухарите в подноса за хляб под все по-намръщения поглед на Шели. Чак когато усети вкуса на това, което дъвчеше, се сети, че обича сухарите толкова, колкото и зеленчукова кремсупа.

— Обещай ми, че няма да се месиш — помоли Джил и за сигурно добави: — Много те моля!

— Добре де — промърмори Шели, — само гледай да не правиш глупости!

— Колко приятна изненада — зарадва се майката на Джил, когато ѝ отвори входната врата. Елен Морисън беше малко над петдесет години, стройна и привлекателна.

— Реших да ти донеса подаръка, който купих за теб от Хаваите — обясни Джил и тръгна след майка си. Влязоха в кухнята и госпожа Морисън напълни две чаши с изстуден чай. Джил извади от чантата си и сложи на масата кутия бонбони — ядки от макадам, покрити с шоколад.

— Радвам се, че чудесно си прекарала почивката си.

Джил придърпа едно високо столче и седна пред високия барплот, отделящ част от кухнята. Опитваше се да изглежда спокойна и отпочинала, отколкото бе в действителност.

— Докато бях на Хаваите, срещнах един мъж.

Майка ѝ замълча за известно време. После каза внимателно:

— Би могло да се случи и нещо такова.

— Какво те кара да мислиш така?

— Изглеждаш особено. Ако искаш, разкажи ми как се срещнахте, откъде е той, как изглежда и с какво се занимава.

Джил не успя да съдържи усмивката си от купчината въпроси, която се изсипа върху нея.

Елен отрязва по едно тънко парченце лимон за чая и започна възбудено да се разхожда из кухнята с младежка походка. Най-послед след петнадесет години майка ѝ бе започнала да преодолява озлоблението и чувството за малоценност, създадени в нея от съпруга ѝ, посветил целия си живот единствено и само на своята работа. Най-послед бе започнала да преодолява мъката от неговото пренебрежение и смъртта му.

Почувства спокойствие и радост от положителните промени в майка си и каза с неочаквана за самата нея откровеност:

— Честно казано, мамо, мисля, че няма да го харесаш.

Майка ѝ я погледна изненадано.

— Защо мислиш така, дете?

Без да се поколебае, Джил отговори:

— Защото ми напомня на татко.

Очите на Елен се разшириха от изненада, после се напълниха със сълзи.

— Джил, не! Не, за бога!

— Напоследък мислих за твоето предложение — няколко часа по-късно каза Джил на Ралф. Нервите ѝ бяха напрегнати до краен предел. Супата от миди тежеше като камък в стомаха ѝ, а ужасяващото предупреждение на майка ѝ я бе извадило окончателно от равновесие.

Ралф не бе едър, нито впечатляващо привлекателен като Джордан. Видът му излъчваше спокойствие и на него можеше да се разчита. Всъщност неговите умерени маниери бяха истинска отмора след стреса от времето, прекарано с Джордан, колкото и кратко да беше то.

Сигурно Джордан Уилкокс щеше да сключи важен договор за изпълнение на някой от неговите суперпроекти, преди Ралф да е успял да вземе сутрешния си душ. Представата на Ралф за приятно прекарване на вечерта се ограничаваше в решаване на отпечатаната във вестника кръстословица.

Всичко, свързано с Джордан, бе невероятно сложно. Докато личността на Ралф беше пределно ясна. Пряк и честен, той би бил добър съпруг и баща.

— Да разбирам ли, че искаш да ми кажеш това, за което мисля и аз? — попита Ралф, тъй като тя не продължи.

— Неотдавна ти спомена, че двамата трябва да помислим сериозно върху решението да превърнем отношенията си в нещо постоянно. Бих искала да знаеш, че самата аз напоследък размишлявах над това...

Ралф не показва никакво вълнение. Остави хамбургера в чинията си, погледна я и попита небрежно:

— Защо точно сега?

— Ами... Скоро навършвам двадесет и девет години. — Външно бе спокойна, но сърцето ѝ биеше. Постъпваше като най-голямата страхливка на света. Ала какво друго можеше да направи? Елен Морисън почти изпадна в истерия, когато дъщеря ѝ разказа за Джордан. Самата тя бе обхваната от съмнения. От една страна бе Шели

с нейната непоколебима увереност, че именно Джордан е предопределен от съдбата за неин съпруг. От друга, майка ѝ, желязно непоколебима, че Джил ще съжалява цял живот, ако се омъжи за човек, отдал се напълно и единствено на работата си.

Мнението на Джил бе някъде по средата, а самата тя бе несигурна и изплашена.

Ралф се отпусна на стола. Бяха в любимото му заведение, където вечеряха винаги, когато се срещаха.

— Значи смяташ да помислим сериозно за брак.

Макар това да беше проблемът, около който Джил се луташе цяла вечер, когато чу въпроса, така директно зададен от Ралф, се смути. Ако Джордан не я беше прегърнал и целунал... Ако не бе разказала всичко на майка си...

— Липсваше ми, докато те нямаше — продължи Ралф с впит в нея поглед.

Джил знаеше, че повече романтика и обяснение в любов от Ралф не може да очаква. Това бе ахилесовата му пета, но постоянството не подлежеше на никакво съмнение. Каквото и да се случеше, той щеше да бъде до жена си. Бе от типа мъже, които играят на гоненица със сина си, които никога не забравят да направят традиционния великденски подарък на дъщерята. Той беше скала, истинска крепост на постоянството. Само ако можеше да го заобича поне малко!

Джордан притежаваше способността да печели с лекота милиони жени. Щастието обаче не се купува с пари.

— Ти също ми липсваше — каза Джил тихо.

Наистина бе се сецала за него поне няколко пъти. Изпрати му картичка, купи му за спомен от Хаваите книга за вулканите.

— Радвам се да чуя това — отговори Ралф и продължи: — Джил Морисън, ще ме удостоиш ли с честта да станеш моя съпруга?

Въпросът бе зададен и чакаше нейния отговор. Нали тя самата през цялото време правеше къде по-скрити, къде по-явни намеци за това. Сега обаче, когато Ралф постави въпроса ребром, тя не можеше да определи какво изпита. Не, не беше успокоение. По-скоро бе някаква радост, но не такава, която те кара да полетиш, като че ли изведнъж са ти пораснали криле.

Удоволствие. Думата се стовари върху нея като нежелан шамар. Тя най-точно определяше чувството, което изпита още първия път,

когато Джордан я целуна. Удоволствие, което я обгърна като пълноводна река, в което се криеше обещание за още много неизпитани неща.

Това обещание тя отхвърли от страх. Ралф можеше да не е голямата любов в живота ѝ, но щеше да се грижи и да посвети живота си на нея, неговата съпруга. Това я удовлетворяваше, щеше да ѝ е достатъчно.

— Джил... — прекъсна мислите ѝ той.

Опита да се засмее, да изглежда щастлива и доволна. Ралф заслужаваше много повече.

— Да — прошепна тя едва чуто и протегна ръката си през масата към него. — Да, ще се омъжа за теб.

— Какво искаш да кажеш с това, че си се сгодила и ще се омъжваш за Ралф?! — настоя за обяснение Шели.

Тя почти крещеше и се наложи Джил да отдалечи слушалката на телефона от ухото си.

— Снощи той ми направи предложение и аз приех.

— Ти не можеш да направиш това! — изпищя ужасена Шели.

— Разбира се, че мога — не обърна внимание на нейната истерия Джил.

— А какво ще стане с Джордан? — последва веднага нов въпрос.

— Реших повече да не го виждам. — Макар и трудно, Джил почти запази спокоен тон.

— Ако решението ти да се омъжиш за Ралф е типичен пример на последните ти действия, задължително трябва да отидеш на психиатър.

Джил се засмя насила.

— Не мога да разбера какво ти е толкова смешно. Никога не бих повярвала, че си в състояние да направиш подобно нещо! Ами сватбената рокля на леля Мили? Не вярваш ли в нея? Или на мен, на Марк и на леля Мили, които сме уверени, че тя е предназначена за теб? Не те ли е страх, че ако я пренебрегнеш, може да ти се случи нещо ужасно?

— Не говори абсурдни неща!

— Не са абсурдни! — настояваше решително на своето Шели. — Играеш си с огъня. Не можеш да се откажеш от мъжа, който е избрала за теб съдбата, без сериозни последици. — Гласът ѝ с всяка секунда звучеше все по-твърдо.

— Откъде си толкова сигурна, че този човек е Джордан? — попита Джил с увереност, която бе значително по-голяма, отколкото чувстваше. — И двете знаем, че не някаква сватбена рокля ще реши за кого да се омъжа. Това е решение, което зависи от мен. И аз избрах Ралф.

— Кажи ми честно, наистина ли предпочете Ралф? Пред Джордан? — Гласът на Шели изразяваше недоумение и недоверие.

— Да!

Последва моментно мълчание.

— Ти си загубила разсъдък от преживяванията, които са те завладели. Сигурна съм. Нали и аз минах през всичко това. Джил, умолявам те да помислиш добре, преди да си направила нещо, за което ще съжаляваш цял живот!

— Обмислила съм го — настояваше Джил.

След последната си среща с Джордан не бе мислила за нищо друго, освен за това. Както и след разговора с Шели и след като посети майка си. Много внимателно бе преценила какви бяха възможностите ѝ. Най-добрата от тях като че ли бе бракът с Ралф.

— И нямаш никакво намерение да смениш решението си, така ли? — почти изкрещя Шели. — Нима очакваш, че аз ще остана със скръстени ръце и ще наблюдавам отстрани как погубваш живота си?

— Не бъди глупава. Не се погубвам! Естествено, аз ще върна сватбената рокля на леля Мили...

— Ето, говори с Марк, преди да кажа нещо, което не трябва.

— Джил — в слушалката се чу гласът на Марк. — Какво ти става?

Джил не искаше да повтаря всичко от самото начало. Беше късно. Бе уморена и единственото, което искаше, бе да си легне. За осем часа да избяга в нереалния свят на сънищата и утре сутринта отпочинала да се заеме със същите проблеми. Джил не смяташе да съобщи на Шели и Марк новината за своето решение толкова скоро. Но когато се върна от вечерята, вкъщи намери съобщение да им се

обади. Тогава реши, че ще използва обаждането, за да разкаже какво са решили с Ралф.

Предварително знаеше каква ще бъде реакцията на приятелите ѝ, ала със сигурност не очакваше подобна съпротива.

— Един момент, Джил, Шели се опитва да ми каже нещо — помоли Марк.

Макар че Шели бе предала телефонната слушалка на съпруга си, припрените ѝ думи достигаха до Джил така ясно, като че ли говореше на не повече от няколко сантиметра от нея. Умоляваше Марк да опита всичко, за да влее малко разум в главата ѝ, тъй като самата не е успяла да я накара да промени взетото решение.

— Марк! — извика Джил, обаче той явно не я чуваше. — Марк! — опита отново, този път по-силно.

— Извинявай, Джил — отговори той учтиво, — но Шели е много разстроена и от думите ѝ не мога да разбера какво се е случило. Единственото, което разбрах, е, че си решила да не се виждаш повече с Джордан Уилкокс.

— Приех предложението на Ралф да се омъжа за него. Не вярвам, че ще му е приятно да се срещам с Джордан.

— И аз мисля така — засмя се Марк. — Честно казано, смятам, че ти си единствената, която може и има право да вземе решение. Срещал съм се с Джордан, няколко пъти съм разговарял с него и споделям твоите опасения. Не мога да си го представя женен.

— Той вече е женен — заяви иронично Джил. — За безценната си работа!

— Вероятно си права. А Ралф? Виждал ли съм го?

— Мисля, че не — отговори тя. — Той е много добър човек. Честен и много работлив. Шели казва, че е скучен и в действителност може би наистина е такъв. Ала той... държи на мен. За нито един от нас това не е голямата любов, но и двамата го съзнаваме.

— Шели смята, че и аз съм скучен, обаче това не ѝ попречи да се омъжи за мен.

Гласът на Марк бе спокоен, вдъхваше увереност и спокойствие, от които Джил имаше нужда в момента. Толкова му бе благодарна за добрите думи, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Искам да постъпя по най-правилния начин — каза тя и гласът ѝ заглъхна. Бързо запремигна с очи, за да преглътне напирещите сълзи.

Устните ѝ започнаха да треперят и тя ги прехапа.

— Понякога е трудно да се прецени кое е правилно — започна спокойно Марк. — Спомням си положението, в което изпаднах след първата ми среща с Шели. Тази авантюристка, тази непредсказуема жена, започна да разказва на всеки, готов да я слуша, че ми е отказала да се омъжи за мен. При положение, че не само не ѝ бях предлагал каквото ѝ да е, но даже не знаех как се казва. След това се срещнахме неочаквано втори, после трети път. Накрая научих поверието, свързано със сватбената рокля на леля Мили.

— Какво си помисли, когато ти разказа за това?

— Че е най-смешното нещо, което съм чувал.

— Аз също. И все още мисля така. — Джил искаше да има съпруг, но не и Джордан.

— Сигурен съм, че въпреки всички твои съмнения, ще вземеш правилното решение — изрече Марк с пълно доверие.

— Надявам се. Благодаря ти, Марк, наистина ми бе приятно и полезно да поговоря с теб.

Колкото повече опознаваше съпруга на най-добрата си приятелка, толкова повече се убеждаваше, че наистина се подхождат идеално. Марк внесе чудесен баланс в живота на Шели, а тя вля в неговия топлина и оптимизъм. Ако само тя, Шели, имаше късмет да срещне някого като Марк!

Едва бе сложила слушалката на мястото ѝ, когато на вратата се почука силно и настоятелно. Беше късно, почти единадесет и тя с изненада помисли кой ли може да е късният посетител. Погледна през шпионката и онемяла направи крачка назад. Беше Джордан Уилкокс!

— Мислех, че си на Хаваите — каза тя вместо поздрав, след като неохотно отвори вратата.

— Бях — отговори едносрично и я огледа жадно от горе до долу. — Тази сутрин изведнъж изпитах странното усещане, че нещо при теб не е наред. Опитах да ти се обадя по телефона, но никой не отговори.

— Почти целия ден не бях у дома — отговори тя със заекване.

Без да я слуша какво говори, той я сграбчи за раменете и преди да успее дори да направи най-малкия опит за протест, я привлече в прегръдките си.

— Джордан! — Никога не го бе виждала такъв. Нямахше представа какво може да го развълнува до такава степен.

— Просто не мога да се отърва от чувството, че с теб се случва нещо ужасно.

— Добре съм, както виждаш.

— И слава богу!

СЕДМА ГЛАВА

— Разбира се, че съм добре — настоя Джил колкото изненадана, толкова и объркана.

Ръцете на Джордан я притискаха, главата му бе сгъшена в извивката на шията ѝ. Дишаше тежко.

— Никога не ми се е случвало подобно нещо — каза той най-после и разхлаби прегръдката си. Ръцете му милваха раменете ѝ. Отстъпи крачка назад, за да я вижда по-добре. Нежният му поглед сякаш я поглъщаше. — И сигурно никога повече няма и да ми се случи. — Хвана я за ръка и я отведе до дивана.

— Не мога да разбера какво искаш да кажеш.

— Зная. — За миг затвори очи и въздъхна тежко. Събра пръстите ѝ в силната си ръка, приближи ги към устните си и нежно ги целуна.

— Това е най-невероятното нещо — продължи той. — Събудих се, обхванат от чувство за приближаваща опасност. Опитах да се абстрахирам от него, сякаш не съществува. Но то не ме напусна през целия ден. Бях сигурен, че е свързано с теб. Помислих, че ако поговоря с теб, ще се убедя, че нищо лошо не ти се е случило, че това тягостно усещане ще изчезне. Обаче не можах да те намеря.

— По-голямата част от деня не бях вкъщи — повтори тя.

— Когато опитите да се свържа с теб не успяха, изпаднах в паника. Запазих място за следващия полет до Сиатъл.

— А бизнесът ти на Хаваите?

— Отложих една среща, друга оставих да проведе моя помощник. Ще ми направиш ли кафе?

— Разбира се. — Джил стана и забърза към кухнята. Бе наредила всичко върху подноса, когато Джордан пристъпи зад нея ѝ обви кръста ѝ.

— Не зная какво става с нас.

— Аз изобщо не зная нещо да става.

— Започвам да мисля, че си ме омагьосала — засмя се той.

Джил замръзна. Това бяха думи, които не искаше да чуе. Даже най-малкият намек, че вълшебната сватбена рокля му влияеше, нямаше да измени взетото решение. Роклята бе опакована и готова за връщане.

— Никога преди не ми се е случвало подобно нещо — повтаряше Джордан с несигурен глас.

Джил бе шокирана. Навярно през целия си съзнателен живот Джордан Уилкокс не е изпитвал чувство на несигурност и съмнение. Предполагаше, че е крил емоциите зад гордостта си толкова дълго, че едва ли би им позволил да го завладеят.

— Мисля, че се влюбвам в теб.

Тя пое дълбоко дъх и отново затвори очи. Не искаше да слуша тези думи. Не сега, когато бе наясно със собствените си мисли, когато бе решила да не го вижда никога повече.

— Не мога да живея без теб. Разбрах го още първия път, когато те целунах.

— О, не... Ти каза същото и онази нощ. Помниш ли? — Усмивката му изчезна и тя се освободи от прегръдката му. Искаше той да тръгне, преди да е сменила решението си.

— Ти изпитваш същото, нали? — прошепна той и погали нежно лицето ѝ. — Не можем да го отречем.

Именно в този момент тя искаше да му каже, че е сгодена за Ралф, ала не можа. Устните му се впиха в нейните и събудиха странни усещания. Тя простена. Не от наслада, а от съжаление. Снощи Ралф също я бе целунал. Обаче тя не усети даже частичка от това, което я изгаряше сега.

Всичко беше толкова нечестно. Ще се омъжваш за Ралф, крещеше съзнанието ѝ. Обаче глупавото ѝ, романтично сърце отказваше да приеме този факт.

Реши, че каквото и да каже Джордан, не трябва да промени решението, което взе. Опита се да мисли за Ралф, за ангажимента, който бе поела към него само преди няколко часа.

Само да престанеше да я целува! Моля те, Джордан, спри, умоляваше го тя наум. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Само да си отидеше, да изчезнеше от живота ѝ, за да го забрави!

Преди това обаче трябваше да я освободи от прегръдката си. Но тя се притискаше към него, ръцете ѝ предателски се впираха в раменете му, сякаш от близостта до него зависеше целият ѝ живот.

Явно, че Джордан не усещаше нейното огорчение и колебания. Продължаваше да замъглява съзнанието ѝ с нежни целувки, на които тя скоро започна да отвръща с не по-малка страст. Заля я такава вълна от емоции, че без неговата опора нямаше да може да се задържи на крака. Едва поемаше дъх.

— О, Джил! — задъха се той. Гласът му бе сподавена ласка. — Какво правиш с мен! Да не те изплаших?

— Не — отговори тя и скри лице в рамото му.

— Никога не съм предполагал, че любовта може да е... такава. Никога досега не ми се е случвало, никога не съм се влюбвал. — Наклони лицето си към нея в порив на нежност, която дълбоко я трогна.

— Моля те... — Джил преглътна заседналата на гърлото ѝ буца и премигна през забулващите погледа ѝ сълзи. Трябваше да каже нещо, преди да я накара безвъзвратно да се влюби в него. В себе си бе решила да му се противопостави с цялата сила на волята си, но разбра, че е невъзможно.

— Срецнахме се съвсем скоро, а имам чувството, че се познаваме от много, много отдавна. Сякаш винаги си била част от моя живот. Ще бъдеш и в бъдеще.

— Не...

— Да — възрази той нежно, ала твърдо, като продължи да я милва с устни. — Искам да се ожения за теб, Джил. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Трябваш ми. Не само, за да ме научиш да обичам. Знам, че няма да ти е леко...

— Не! — Трябваше да мобилизира всички вътрешни сили, за да се освободи от него. — Моля те, не! — зарови лице в ръцете си и започна да хлипа на глас.

— Джил, какво ти е? — опита се той да я приласкае.

— Не мога да се омъжа за теб!

— Не можеш да се омъжиш за мен? Защо?

— Защото — Беше ѝ почти невъзможно да отговори, но с огромно усилие каза: — Защото вече съм... сгодена.

— Измисляш си. — Очите му изразяваха недоверие и болка, а лицето му преbledня.

— Вярно е! — Стегна се да посрещне упреците, които бе сигурна, че ще последват.

— От кога?

— От тази вечер.

Тръпка премина през тялото му, впи търсец и измъчен поглед в нея. Гърлото ѝ се сви, не можеше да продума. На Джордан бе необходима цяла минута, за да се стегне. Постигна го с изумително умение. Лицето му стана безизразно, обаче продължи да я гледа изпитателно.

— Убеден съм — продума с леден глас, — че който и да е той, ще ти бъде по-добър съпруг от мен.

— Казва се Ралф — без да има защо добави Джил.

— Тогава, на... Ралф и теб желая много щастие.

С тези думи Джордан се обърна и напусна живота ѝ.

Рано на следващата сутрин, след като прекара една безсънна нощ, Джил грабна кутията с виновната за всичко рокля, сложи я в колата и тръгна към Шели и Марк. Не можеше да държи роклята и минута повече при себе си. Тежеше ѝ като камък на шията. Колкото по-скоро я върне, толкова по-скоро животът ѝ сигурно щеше да се нормализира.

Взе кутията, заключи колата и с нетърпеливи крачки тръгна към квартирата на семейство Брейди. Закани се, че ако ги няма, ще остави пакета с роклята пред вратата им. Но само след няколко мига вратата се отвори, на прага застана Шели, която едва закриваше с длан широка прозявка.

— Сигурно те вдигнах от леглото — извини се Джил.

— Бях будна — прозя се отново Шели. — Марк отиде рано на работа, а аз все не можех да стана. Хайде, влизай. Сигурно Марк е направил кафе, ще си сипем по чашка.

Джил остави кутията с роклята на дивана и тръгна след Шели към кухнята. Скоро бяха седнали от двете страни на масата.

— Радвам се, че те намерих вкъщи — започна решително Джил.

— Аз пък, че дойде — усмихна се Шели и се протегна. Явно не можеше дори да си представи причината за ранното ѝ посещение. Още бе полузаспала. — С Марк си говорихме надълго за теб и Ралф. Той смята, че съм реагирала неоправдано остро на този годеж. Но ти нямаш намерение да се омъжиш за Ралф, нали? Знаем го и двете.

Макар да не признаваш, това е просто един фарс. Познавам те почти колкото себе си и съм сигурна, че си накарала Ралф да ти направи предложение само защото това е единственият начин, по който смяташ, че можеш да се справиш с чувствата си към Джордан. Обаче си твърде честна, за да излъжеш не само себе си, а и Ралф. Защото, ако се омъжиш за него, ще направиш именно това.

— Той знае, че не го обичам.

— Сигурно. Явно той вярва, че след време ще го заобичаш. Не си дава сметка, че вече си влюбена в друг.

Само преди няколко часа Джил щеше със сигурност и убеденост да твърди, че не обича Джордан. Сега не можеше. Сърцето ѝ бе изпълнено от пламтящи чувства. Не трябваше да разрешава те да променят нейното решение.

— Ралф не знае за Джордан, нали?

— Не — отговори Джил без желание. Шели бе права, нямаше да се омъжи за Ралф, ако иска да е напълно честна към него.

— Искам да ти се извиня за това, което наговорих снощи — започна Шели и отпи глътка кафе. — Не исках да те обидя.

— Не си — бързо я увери Джил.

— Направих го, защото ме изплаши.

— Изплашила съм те, защо?

— Боях се за теб, боях се, че ще съсипеш живота си. Не, можех да си разреша безучастно да наблюдавам как правиш глупости.

— Аз наистина мисля да се омъжа за Ралф. — Джил не знаеше кого иска да убеди повече — себе си или Шели.

— Убедена съм, че сега искаш да се омъжиш за Ралф — продължи мисълта си Шели. — Но имам всички основания да смятам, че няма да стане. Така мисли и Марк.

— Когато говорих с него, той ми каза нещо съвсем различно. — Спомни си разговора им предишната вечер. Неговият глас бе олицетворение на здравия разум. Той ѝ възвърна увереността и спокойствието, за което винаги щеше да му е благодарна.

— Марк искаше да ти каже — започна да обяснява, прозявайки се Шели, — че трябва да вземеш най-правилното решение. И е сигурен, че ще го направиш. Убеди и мен.

— Аз направих своя избор. Няма връщане назад.

— Ще промениш мнението си, сигурна съм в това.

— Може би, не зная. В момента зная само, че обещах на Ралф да се омъжа за него! — Колкото и да опитваше, не можеше да скрие странните нотки в гласа си. Шели веднага ги усети, очите ѝ бавно започнаха да се отварят.

— Какво се е случило? — прониза с остър поглед приятелката си, която правеше неуспешни опити да изглежда спокойна. — Казвай! Все едно, знаеш, че ще го измъкна, дори ако трябва с ченгел, от устата ти.

— Снощи късно намина... Джордан — призна с въздишка Джил. Ако скриеше истината, нещата нямаше да се оправят.

— Нали бе казала, че е на Хаваите?

— Беше.

— За какво дойде у вас? — продължи да настоява тя.

— Имал чувство, че нещо не е наред и... И решил да се върне.

— Прав е! — извика Шели. — Нещо не е наред: сгодила си се не за този, за когото трябва!

Не е наред... Не трябва... Изведнъж Джил почувства поражението си. Цяла нощ не бе спала и сдържаните през дългите часове сълзи напълниха очите и потекоха по бузите ѝ.

— Не съм се сгодила за когото не трябва — изрази несъгласието си, когато бе в състояние да продума. — Просто съм влюбена не в когото трябва!

— Ако обичаш Джордан — попита Шели, — а аз съм сигурна, че е така, как, за бога, можеш даже да помислиш за сватба с Ралф?

Беше невъзможно да обясни с думи. Затова просто поклати глава и стана, почти събаряйки стола в желанието да си тръгне по-скоро оттук.

— Джил! — Шели също скочи след нея.

— Трябва да си вървя...

— Какво ти става? Каж ми! Никога не съм те виждала такава!

— Донесох ти сватбената рокля, на дивана е. Благодари от мое име на леля Мили, но ѝ обясни, че... Просто не е за мен.

— Връщаш роклята?! — Гласът на Шели звучеше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. — Не трябваше да го правиш...

Джил не дочака да чуе какво още ще каже домакинята, изхвърча пред входната врата и се втурна към колата си. Не знаеше накъде кара, докато не се озова пред апартамента на Ралф. Остана няколко минути в

колата, докато се успокои и събере кураж. Избърса сълзите от очите си. После позвъни.

— Добро утро — поздрави я той, приятно изненадан от посещениято ѝ. — Още е рано, макар да се готвех да тръгвам на работа.

— Имаш ли свободна минутка? — опита да се усмихне тя.

— Разбира се. Заповядай. — Замълча за миг, после сякаш се сети, че вече са сгодени, наведе се и леко докосна с устни бузата ѝ.

— Може би трябваше да ти се обадя, преди да нахълтам...

— Излишно е. По-добре да помислим дали следобед ще имаме достатъчно свободно време да купим годежни пръстени.

— Много мило от твоя страна — виновно сведе очи Джил. — Дойдох... Длъжна съм да ти обясня... Причината да съм тук...

— Седни и се успокой — посочи ѝ Ралф един стол.

Беше му благодарна, не знаеше колко дълго ще я издържат краката ѝ. През деня всичко бе много по-трудно. Снощи беше уверена, че с Ралф ще съумеят да уредят съвместния си живот. Сега имаше чувство, че е заобиколена от гъста мъгла. Нищо не бе ясно, на всеки ъгъл я дебнеха съмнения.

— За да съм честна с теб, трябва да ти призная, че докато бях на Хаваите, срещнах един мъж...

— И аз си помислих така.

— Казва се... Ох, името му няма значение. Виждахме се няколко пъти.

— Обичаш ли го? — попита Ралф направо.

— Да — прошепна Джил бавно и със съжаление. Беше я срам да си признае.

— Ти беше там само една седмица. Това достатъчно ли е, за да се влюбиш в един непознат дотогава човек?

Джил не му обясни, че Джордан е бил на Хаваите не една седмица, а само три дни. Нито спомена за двете кратки срещи тук, в Сиатъл.

— Понякога става така — бе единственото, което може да каже.

— Тогава защо прие предложението ми да се омъжиш за мен?

— Защото ме е страх и... Ралф, толкова съжалявам. Не трябваше да те забърквам във всичко това. Ти си чудесен човек и аз държа на

теб. Бяхме добри приятели, имам чудесни спомени от прекараното заедно време. Но тази сутрин разбрах, че не мога да се омъжа за теб!

Известно време той мълча. После се протегна и взе нежно ръката ѝ между двете си топли длани.

— Не трябва да изпитваш чувство на вина. Снощи ми бяха необходими само две минути, за да разбера, че нещо не е наред. Изненадах се, когато започна да говориш за женитба.

— Изненадал си се?

— Казано честно, мислех, че ще ми кажеш за срещата си с друг мъж и повече няма да искаш да ме виждаш. От доста време зная, че не ме обичаш.

— Вярвах, че с времето това може да се промени.

— И аз мислех така.

— Ти си човек, на когото може да се разчита. Аз имам нужда точно от такъв съпруг...

— Дошла си да ми кажеш, че разтрогваш годежа. Така ли да разбирам? — прекъсна я той.

— Не исках да ти причинявам болка — кимна тя.

— Не си — отговори той делово. — Имах усещане, че рано или късно ще се откажеш от мен.

— Така ли?

— Ще се омъжиш ли за този, другия? — попита Ралф, следвайки някакви свои мисли.

— Не зная — сви рамене Джил.

— Ако все пак се омъжиш, не би ли помислила да ми отстъпиш апартамента си? Той е два пъти по-голям от моя, а наемът му е същият.

Джил започна да се смее на глас. Не разбра откъде намери сили, обаче смехът напираше в нея като мехурчета на шампанско. Толкова за Ралф — практичният и делови мъж, който е готов да се примири с развален годеж, но няма да пропусне изгодна сделка.

Следващата седмица бе най-противната в досегашния живот на Джил. Всяка сутрин се събуждаше, без изобщо да си е починала. Чувстваше се потисната и самотна. Няколко пъти едва не се разплака без каквато и да е причина. В петък следобед се опитваше да прочете

една рецепта, ала буквите се размазваха пред очите ѝ. В този момент управителят на аптеката я извика.

— Джил! Някакъв човек иска да говори с теб.

Беше необичайно някой да я търси на работното ѝ място. Мина ѝ мисълта, че може и да е Джордан, но веднага изключи тази възможност. Доколкото го познаваше, сигурно отдавна бе забравил за нея. Моментът, в който му каза, че е сгодена за Ралф, е престанала да съществува за него и с хирургическа точност — сякаш със скалпел, е била отстранена от живота му.

Но както напоследък ѝ се случваше често, оказа се, че греши. Беше Джордан, който впи в нея поглед, твърд като кремък. В дълбочината му за частица от секундата се мярна нещо, което изчезна толкова бързо, че тя не можа да разбере какво е.

— Искал си да говориш с мен? — попита тя и с върховно усилие успя да скрие, че може да рухне всеки момент.

— Може би ще отидем някъде на друго място?

— Добре — отговори тя, след като погледна часовника и видя, че от обедната почивка остават само петнадесет минути — достатъчно, за да ѝ каже всичко, което иска.

Излязоха от аптеката и той застана до колата си. Обърна се и я погледна със студени и непроницаеми очи.

— Искам да ми обясниш нещо.

— Ще се опитам.

— Днес сутринта при мен беше твоята приятелка Шели Брейди. Не мога да проумея как е минала през секретарката и двамата ми помощници.

— И какво ти каза?

— Бърбореше нещо за това, че правиш най-голямата и фатална грешка в живота си. И че ще бъда най-големият глупак, ако те оставя да я направиш. Ала знаеш много добре, че ако предпочиташ да се омъжиш за Роджър, това е твое право.

— Казва се Ралф — машинално го поправи тя.

— За мен това няма никакво значение. Ако ми разрешиш, искам да продължа. Твоята приятелка започна да ми разказва тази небивалица за поверието, свързано с някаква „вълшебна“ сватбена рокля.

— Това са глупости — простена обърканата Джил.

— Разбира се, няма никакъв смисъл в това, че роклята ѝ станала, тя срещнала Марк и се омъжила за него. Странното беше, че се опита да ме убеди, че роклята става и на теб!

— Не се отнасяй сериозно към думите на Шели. Тя вярва твърде много във вълшебната сила на тази дреха. Не се тревожи, за мен това са глупости.

— Продължи да ми описва съня си — как те е видяла с мен на Хаваите, колко щастлива си изглеждала...

— Не се притеснявай! Шели ми мисли доброто. Сватбената рокля е много красива, но не е за мен! Както каза, всичко е глупост и аз съм напълно съгласна с теб.

— И аз мисля така. Не вярвам на такива измислици.

— Тогава защо си тук?

— Защото си спомних, че на Хаваите ти носеше със себе си сватбена рокля. Когато те попитах за нея, каза, че си я получила по пощата от твоята приятелка — същата, която тази сутрин се появи при мен. Тя започна да ми обяснява защо я е изпратила. Разказа ми историята на леля Мили и как срещнала бъдещия си съпруг. Как самата тя я получила и се влюбила в Марк...

— Сигурно не е пропуснала нито една подробност — каза иронично и с горчивина Джил. Той не ѝ обърна внимание.

— Накрая позвъних на Марк. Надявах се поне той да ми обясни нещата малко по-разумно. Говорихме няколко минути. През това време Шели през сълзи се опитваше да ми обясни, че спасява и двамата от съдба, по-страшна от самата смърт. Но в крайна сметка Марк успя да внесе известна яснота в бъркотията.

— И какъв е резултатът?

— Ето ме тук. Дойдох да те попитам за роклята на леля Мили.

— Вече я върнах на Шели. Не е била за мен!

— Шели и леля Мили не смятат така. Още ли имаш намерение да се омъжиш за Роджър?

— Ралф — поправи го тя машинално.

— Вече ти казах — името няма значение...

— Не! — изкрещя Джил, разгневена на него, на Шели, на Марк. Последва гробно мълчание. Най-после Джордан промълви:

— Знам.

— Откъде? Как? Защо? — Още не бе казала на никого, че е решила да не се омъжва за Ралф, дори на Шели.

— Защото ще се омъжиш за мен!

ОСМА ГЛАВА

Цялата ѝ решителност рухна. Знаеше, че ще стане така още след първата целувка. Дълбоко в себе си винаги бе носила увереността, че той ще действа както поиска. Беше излишно дори да опитва да се бори срещу него.

По интуиция Джордан бе разбрал, че се е предала. Застана съвсем близо до нея и я погледна втренчено.

— Ще се омъжиш за мен, нали? — Думите му звучаха настоятелно, без да оставят място за спор.

— Не искам... Не искам да те обичам... — заекна Джил.

— Зная. — Прегърна я толкова внимателно, сякаш успокояваше малко дете.

За първи път през цялата изминала седмица тя се почувства добре, на мястото си. Обаче още изпитваше страх.

— Ще разбиеш сърцето ми — прошепна тя несигурно.

— Няма, ако зависи от мен.

— Защо искаш да се ожениш за мен?

Не можеше да си обясни неговото предложение. Мъж като него можеше да има всяка жена, която пожелаеше. Беше богат, представителен, умен, харесван.

— Самият аз мислих дълго върху това. Ти си интелигентна, притежаваш изключителна интуиция, усещаш нещата. Щедро раздаваш себе си на тези, които обичаш, чувствителна си към техните нещастия. Притежаваш страстна натура.

Думите му трябваше да ѝ вдъхнат увереност. Вместо това те породиха нови съмнения. Дали за него нямаше да бъде една играчка, която да захвърли всеки момент, в който пожелае? Бе сигурна, че неговите мисли, чувства и усилия ще бъдат насочени към голямата му страст — неговата работа. Останалото — семейство, задължения, любов, нямаше да имат никакво значение. Всичко, което бе важно за нея, него просто не го интересуваше.

— Искам да се оженим колкото може по-скоро — прошепна той и думите му бяха като милувка.

— Мислех, че първо ще се сгодим и годежът ни ще трае малко по-дълго...

— Достатъчно дълго съм чакал — отсече той.

Не разбра какво има предвид. Не го попита. Бе научила, че е нетърпелив и когато пожелае нещо, не признава никакво чакане.

А сега искаше нея... Бог да ѝ е на помощ! Защото тя също го желаше! Предателски сълзи бликнаха от очите ѝ.

— Обикновено бъдещите булки са щастливи — прошепна той. — За какво са тези сълзи?

Как да му обясни страховете си? Обичаше го, макар да се бе противопоставяла на чувството с всички сили. Дори бе готова да излъже самата себе си, като се омъжи за Ралф. Ала знаеше, че е невъзможно да избяга от съдбата си.

— Ще бъда щастлива — каза съвсем тихо и наум добави: „За известно време“.

— Аз също — увери я Джордан и въздъхна с облекчение.

Скромната церемония се състоя след три седмици, в дома на Андрю Хауърд на Хаваите. Кумове им бяха Шели и Марк. Присъстваше и майката на Джил, която по време на цялата церемония не спря да рони сълзи. Това обаче не бяха сълзи на радост. Убедена в пълната прилика на Джордан с покойния ѝ съпруг, Елейн Морисън се страхуваше за бъдещето и щастието на дъщеря си.

— Джил — бе попитала тя дъщеря си същата сутрин с дълбока загриженост, — сигурна ли си, че желаш този брак?

Джил едва не се изсмя на глас. Да, с цялото си същество, с цялата си душа и сърце искаше да стане съпруга на Джордан! И въпреки това, ако можеше да се откаже от този брак, може би щеше да го направи.

— Той има нужда от мен — прошепна тя.

Андрю Хауърд бе първият, който разбра, че двамата са един за друг, и го сподели с Джил още по време на почивката ѝ. Той ѝ бе разказал, че от детството си Джордан е бил лишен от обич. За

възрастния човек това, че Джордан се е влюбил за толкова кратко време, беше истинско чудо.

Ала Джил вече бе свикнала с чудесата.

— Единственото, което искам, е да си щастлива — говореше майка ѝ с насълзени очи. — Ти си единственото ми дете, не искам да допуснеш същата грешка, която направих аз.

Бе ли възможно любовта към някого да бъде грешка? Майка ѝ беше обичала нейния баща, бе се пожертвала за него, независимо че той изобщо не се интересуваше от любовта ѝ.

Джил обичаше Джордан толкова много, че пренебрегна всички свои страхове и се съгласи да стане негова жена.

Но се бе заклела, че няма да разреши личността на Джордан да разруши собственото ѝ аз.

Отначало той не можеше да разбере желанието ѝ след като се оженият, да продължи да работи. Защо ѝ трябваше да работи, чудеше се той. Нямахше да има нужда от пари — беше я накарал да разбере поне това с безкрайните си подаръци и значителните суми пари, които бяха повече, отколкото би могла да си представи.

Поради това нейното настояване да продължи да работи предизвика първия им голям спор. Въпреки всичко, Джордан се съгласи с нея.

Андрю Хауърд бе уредил всички главоболни подробности, свързани със самата сватба. Неговите грижи трогнаха Джил. Все повече разбираше, че възрастният човек е отредил на Джордан мястото на сина си, когото бе загубил.

Цялата къща бе изпълнена с цветя, които омайваха с благоуханния си аромат. Точно срещу безкрайната шир на океана, върху плюшената зеленина на градината, бе издигната арка, обвита с портокалови цветчета. След церемонията щеше да има малък прием и вечеря, а масите вече бяха подредени.

Сутринта Андрю Хауърд я бе извел навън от къщата, където на ярката слънчева светлина я чакаше Джордан.

Докато двамата вървяха към него ѝ бе прошепнал нежно:

— Не съм имал дъщеря, но ако имах, бих искал да е като теб!

В очите ѝ се появиха сълзи на обич и благодарност.

Майка ѝ се суетеше около нея и след като оправи несъществуващите тънки на дългата булчинска рокля, отстъпи крачка

назад и я огледа внимателно.

— Андрю е прав. Никога не си била по-красива!

Това е от роклята, помисли Джил. А и всичко се дължеше на булчинската рокля на леля Мили и на нейната вълшебна сила. По-късно, когато повтори думите на свещения обет, гласът ѝ бе спокоен и уверен.

Джордан я гледаше с нежност и топлина. Не можеше да повярва, че това е тя. Облечена във „вълшебната“ сватбена рокля, заобиколена от най-близките и обичани от нея хора, Джил произнасяше своето „Да!“.

— Толкова си красива! — каза Шели веднага след церемонията. — По-красива дори от първия път, когато премери роклята.

— Тогава нямах прическа... Нито бях гримирана...

— Не — прекъсна я приятелката ѝ, като държеше здраво студените ѝ пръсти. — Не е заради това. Просто тогава все още не беше срещнала Джордан. Сега цялото ти същество излъчва любов! И всичко си дойде на мястото!

— Кое всичко? — успя да попита младоженката.

— Абсолютно всичко — отговори Шели с характерната си самоувереност. Булчинската рокля на леля Мили, ти и Джордан... О, Джил, сигурна съм, че ще бъдеш щастлива! Много щастлива!

Така искаше да ѝ повярва! А се страхуваше. Страхуваше се от бъдещето, от любовта си към Джордан, от това, какво ще ѝ донесе съвместният живот с него.

Сякаш прочела мислите ѝ, Шели продължи:

— Знам какво мислиш. Обичах Марк месеци, преди да се омъжа за него. Въпреки това дълбоко в себе си се страхувах какъв ли ще бъде нашия брак. Бяхме доста различни. Недостатъчните ми домакински умения можеха да го отблъснат. Аз пък се смущавах от неговото чувство за ред. Съмнявах се дали бракът ни не е обречен на провал от самото начало.

— Въпреки това всичко върви добре, нали?

— Повече от добре — усмихна се щастливо Шели. — Благодарение на любовта. Тя прави лесни и най-трудните неща. Ще разбереш какво искам да кажа след няколко месеца.

За съжаление Джил не изпитваше и частичка от сигурността, за която говореше приятелката ѝ. Радваше се, че всичко между Шели и

Марк е чудесно.

Но дори не смееше да очаква толкова щастие за себе си и Джордан.

— Когато престанеш да се безпокоиш за тези неща, всичко става невероятно естествено. Да вземем например леля Мили и чичо Джон. Тя е с висше образование и непоправима романтичка, а той едва ли има средно образование и е реалист до мозъка на костите си. Въпреки тази огромна разлика между двамата, той не престана да я обича до последния си дъх.

— Сигурна съм, че и Марк ще те обича винаги!

— Джордан изпитва същите чувства към теб, глупавичката ми!

Сърцето на Джил замря. За първи път през ума ѝ мина, че може би Джордан я обича. Дали пък не неговата любов я доведе дотук и не я накара да пренебрегне сълзите и страховете на майка си, както ѝ своите лични съмнения?

Когато след малкия прием младоженците бяха готови да тръгнат, Джил целуна Андрю Хауърд, застанал до майка ѝ, и му благодари сърдечно. Очите на възрастния човек я погледнаха уморено и кой знае защо, тъжно.

— Не забравяй, че загубих единствения си син. След като почина и жена ми, за мен животът спря. Известно време се утешавах с работата си — разказваше той. — Преди две години обаче разбрах, че нямам право да продължа да живея, погребан от скръбта си. Пенсионирах се. Сега ми се струва, че може би е дошло време да направя и други промени в живота си. — При тези думи той погледна многозначително Елейн Морисън. После отново погледна с бащинска обич прелестната младоженка и продължи: — Бях забравил какво е да си млад. Познавам Джордан от самото му раждане. С гордост наблюдавах упоритостта му в работата и... Малко му завиждах. Трябва да знаеш, че той е постигнал върха в бизнеса. В същото време не ми убягна, че макар да е на годините на сина ми, той живее като мен — без семейна топлина и уют, без любовта на близки хора. Бих искал да не повтаря моите грешки, да не пропилява напразно живота си!

— Всички правим грешки — отговори Джил замислено. — Нали това обаче е единственият начин да се научим да не ги правим, колкото и болезнен да е той.

— Говориш твърде разумно за годините си.

— Обичам Джордан — изрече Джил, без да иска. Не знаеше защо, ала ѝ се струваше, че Андрю Хауърд трябва да го знае. — Не зная дали това е от значение за него, но...

— Тук грешиш, мила. Бъди сигурна, че той ще се промени. Любовта е като вълшебство и винаги променя хората в положителен смисъл.

— Мислите ли, че мога по някакъв начин да повлияя върху живота, който води Джордан? Омъжвам се за него само, защото го обичам. И не очаквам да се променя.

— Само почакай известно време и ще видиш!

— Откъде знаете?

— Веднъж вече любовта промени моя живот. Сега се надявам да ми се случи отново. — Очите му се спряха отново върху майка ѝ.

Джил не се сдържа, целуна възрастния човек и му прошепна:

— Бъдете щастливи!

— Джил! — чу се гласът на Джордан, който се приближи до тях. — Готова ли си?

Тя погледна съпруга си, за когото бе омъжена едва от два часа, и кимна. Въпросът му се отнасяше до пътуването, ала тя мислеше за целия живот, който беше пред тях.

Джил се събуди с първите лъчи на слънцето, които нахлуха в хотелската им стая. Протегна ръце и се прозя.

— Добро утро, мила съпруго — каза Джордан и я целуна.

— Добро утро, мили.

— Спа ли добре? Защото аз спах като новородено бебе.

— Бях толкова изморена!

— Нищо чудно.

Макар със затворени очи, Джил знаеше, че Джордан се усмихва. Нейното запознанство със сексуалния аспект на брака бе като пътуване в приказна страна. Джордан бе страстен и търпелив любовник. Отначало, по разбираеми причини, бе нервна, но той бе нежен и много внимателен.

— Не знаех, че е толкова хубаво — сгуши се тя в него.

— Аз също — изненадаха я думите му. Бе заровил лице в косите ѝ, ръцете му я милваха. — Толкова хубаво, че може да ме накара да

изгубя цялата сутрин в леглото ти.

— Да я загубиш? — иронично се усмихна Джил. — Не те разбирам. Джордан Уилкокс, когото познавам, никога не си разрешава да губи време.

— Това е малка почивка. Не можех да си представя, че толкова незначително нещо като брака ще промени целия ми живот.

Той я целуна със страст, която я разпали и нейното желание. После се любиха. Напуснаха стаята, само за да обядват, и веднага се върнаха.

— Джордан — възмути се тя, когато той протегна ръце към нея в момента, в който затвори вратата зад себе си, — часът е един по обяд!

— Какво от това?

— Неприлично е!

Той обаче като че ли не чу думите ѝ, започна да я целува бавно и страстно. Тя го прегърна, дланите ѝ го замилваха настоятелно. След известно време той с усилие откъсна устните си от нейните и шеговито заговори:

— Скоро трябва да тръгнеш на екскурзията, за която се записа. Отиваш ли да разглеждаш ананасовите плантации?

— Не. Може да го отложи и за друг път — предложи тя.

Джордан се засмя дяволито, вдигна я с лекота и я отнесе в спалнята.

След пет дни, когато се върнаха от Хаваите, Джил бе влюбена до уши в своя съпруг. Чудеше се как е могла да се колебае и толкова дълго и упорито да се съпротивлява на техния брак.

Първият човек, на когото се обади, след като пристигна в апартамента на най-горния етаж на небостъргача, естествено, бе Шели.

— Имаш ли време да се срещнеш с една стара приятелка?

— Джил! — възкликна тя. — Кога се върна?

— Преди цял час. Искам да се измъкна и да се видим.

— Само кажи къде и кога.

След като се уговориха, Джил се приближи до Джордан. Той бе с вечния радиотелефон в ръка — разговаряше със секретарката си. И сигурно изгаряше от нетърпение да отиде до компанията.

— Излизам на среща с Шели. Ще обядваме. Предположих, че ще искаш да минеш през службата. — С тези думи го целуна за довиждане и излезе.

— Хайде, разказвай — каза Шели, след като се разположи на стол срещу Джил, когато половин час по-късно нахълта в ресторанта. — Как са младоженците?

— Превъзходно! Обаче мислех, че ще почернея много повече.

— Същото беше с нас — успокои я Шели, като видя как се изчерви. — А сега, разказвай!

— Мина толкова бързо, че няма какво да разказвам.

— Знаеш ли — започна доверително Шели, — още след първата седмица, която прекарахме от медения си месец разбрах, че бракът ни с Марк е сполучлив. Защото аз предлагам да отидем някъде, където ще преживеем авантюра — като например пътуване със сал по планинска река, докато Марк настояваше да спазим традицията и да отидем на Ниагарския водопад. Почти се скарахме. Уплаших се, че ако не можем да се разберем за това, какво ще правим, когато стигнем до сериозните проблеми? В края на краищата обаче се разбрахме, че единственото, което има значение, е да сме заедно.

Джил разбра какво иска да каже приятелката ѝ. Че трябва да повярва в любовта между нея и Джордан. В това, че тя ще им помогне да преминат през всички бъдещи изпитания.

Изведнъж Шели притисна с ръка стомаха си.

— Шели, какво ти е?

— Нищо особено. Просто не мога даже да си помисля за ядене. Не ме гледай така, бременна съм.

— Защо не ми каза веднага? — От възбуда Джил едва не разля чашата с газирана вода. — Нали уж съм ти най-добрата приятелка. Сигурно бих искала да зная...

— Разбира се. Но не преди да бях разбрала самата аз. Дори не подозирах нещо такова. Каза ми Марк! Нещо бях сгрешила с датите. Естествено, бяхме си говорили с него за нов член на семейството, но не толкова скоро след...

— Той да не би да е недоволен? — Джил не можеше да си представи, че Марк не е бил възхитен от събитието.

— Ни най-малко. Когато сподели за първи път какво подозира, аз му се присмях. Ала той се оказа прав.

— Толкова се радвам за вас!

След като поръчаха обяда, Джил се облегна удобно.

— Знаеш ли, стана точно така, както каза ти.

— Какво е станало?

— Ами за това, че обичам Джордан.

Чувстваше се неудобно, че споделя такива интимни неща с друг човек. Въпреки че се обичаха с Джордан, никога не говореха за това. Пък и на Джил не й трябваша обяснения. Джордан го доказваше по хиляди начини. Това бе повече от достатъчно.

— Вярвам, че ще бъдете много щастливи — избърса сълзите от очите си Шели. — Извинявай, станала съм ужасно сантиментална. Онази вечер се разплаках по време на някакво телевизионно предаване...

— Ти?

— Мисли каквото искаш, но това е истината!

Джил се разсмя от сърце. Откакто бе омъжена, й беше толкова лесно да се смее! Радост изпълваше сърцето й. Никога преди не се бе чувствала толкова безгрижна, не се бе смяла на толкова дребни, сякаш безсмислени неща.

Когато след два часа Джил се върна от обяда, Джордан бе излязъл. Изтощена от полета, от възбудата през изминалата седмица, тя едва се добра до леглото и веднага заспа.

Събуди се по тъмно, протегна се лениво и се усмихна при мисълта, колко грижовен е Джордан да я остави да си почине. Отметна одеялото и нахлузи домашните чехли. Прозявайки се, тръгна към хола. Намери го тънещ в тъмнина.

— Джордан! — извика тя. Отговори й мъртва тишина.

Запали светлините и с изненада видя, че минава девет. Предположи, че Джордан още е в офиса.

Дали вече му бе омръзнала? Не бе ли твърде рано да го няма до толкова късно? Тъкмо когато неканените мисли започнаха да минават през ума й, чу вратата на асансьора да се отваря. Първата мисъл, когато видя Джордан, бе да се хвърли в прегръдките му. Но устоя и му каза почти хладно:

— Здравей.

— Колко е часът? — попита той уморено.

— Девет и четвърт. Гладен ли си?

— Малко... Извинявай, не се обадох да те предупредя, че ще закъснея. Обаче изобщо не съм забелязал как е минало времето...

— Нищо.

Той тръгна след нея към кухнята. Докато внимателно изучаваше съдържанието на хладилника, той я прегърна.

— Няма да е така всяка вечер. — Думите му прозвучаха като тези, които толкова често бе слушала да казва баща ѝ.

— Знам — каза тя съвсем тихо, като се надяваше да ѝ повярва.

Джил дълго не можа да заспи. Може би заради продължителната следобедна почивка, опитваше да успокои самата себе си тя. Истината беше, че я терзаеше мисълта дали вече не започва да омръзва на Джордан. Помъчи се да не мисли за подозренията си, да се убеди, че преувеличава.

Джордан бе отсъствал от компанията почти седмица. И докато го е нямало, сигурно са се събрали важни въпроси, които може да реши само той.

Помисли, че на сутринта трябва да сподели с него съмненията си. Нали казват, че утрото е по-мъдро от вечерта.

Но когато се събуди, той вече бе отишъл на работа.

Разстроена, Джил се облече и отиде в кухнята за чаша кафе. Там завари госпожа Мърфи, готвачката на Джордан. Тя я поздрави с широка усмивка.

— Добро утро, госпожа Мърфи, приятно ми е да ви видя отново — опита също да ѝ се усмихне Джил, което не ѝ се удаде съвсем успешно. После наля от каната с димящо кафе. — Случайно да знаете в колко часа господин Уилкокс отиде на работа?

— Много рано — въздъхна разочаровано възрастната жена. — Мислех, че след сватбата си няма да работи толкова много. Не са минали и двадесет и четири часа, откакто се е върнал от сватбеното си пътешествие, а с изгрева на слънцето е в офиса!

— Ще помисля за нещо, което да го задържа по-дълго време вкъщи — опита да се пошегува младата жена.

— Радвам се да чуя това. Той работи твърде много. Дано поне нощите да прекарва не в офиса, а в леглото си.

Джил допи кафето. После погледна часовника и побърза да се приготви за работа. След половин час бе облечена и се появи отново в кухнята.

— Аз също отивам в аптеката, госпожа Мърфи — информира я тя. — Ако случайно се обади Джордан, кажете му, че ще се прибере малко след пет.

Докато вървеше до аптеката, си мислеше, че щеше да е по-добре, ако бе имала възможност да говори лично с Джордан. Не бе съвсем в реда на нещата само седмица след сватбата да контактуват чрез посредник, та било това и госпожа Мърфи.

Въпреки всичко денят мина приятно. Работата бе повече от обикновено, така че не ѝ остана време да се занимава с мислите си. Колежките я изненадаха с празничен обяд. Някои от редовните клиенти не пропуснаха да поднесат благопожеланията си. Бе доволна, че реши да продължи да ходи на работа и след като се омъжи.

Въпреки това едва дочака края на работния ден и забърза към къщи. Да сподели с Джордан впечатлението от деня, да чуе какво ще ѝ разкаже той за своя. Когато отвори вратата, я посрещна апетитен аромат и тя отиде в кухнята. Завари госпожа Мърфи, която се готвеше да си ходи.

— Каквото и да сте приготвили, ухае съблазнително! — усмихна се Джил.

— Това е любимото ястие на господин Уилкокс.

— Той обажда ли се?

— Преди петнадесетина минути. Казах му, че ще се върнете малко след пет.

В този момент телефонът иззвъня. Джил вдигна слушалката. Чу непознат мъжки глас.

— Обажда се помощникът на господин Уилкокс. Помоли да ви предам, че няма да се прибере за вечеря...

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Джил...

Стори ѝ се, че чува гласа му отнякъде много далеч. Някой я викаше, обаче тя едва го чуваше.

— Скъпа! — Гласът стана по-силен.

Тя се сгуши в топлината, без да обръща внимание на настоящия звук. След дългите часове, през които се бе мъчила да остане будна, най-после се отказа от неуспешните опити и потъна в съблазнителните прегръдки на съня.

— Мила моя, ако не се събудиш, ще те плесна по бузата.

— Джордан! — Очите ѝ веднага се отвориха и тя видя мъжа си да коленичи до нея. Протегна се и се втренчи в него, сякаш го виждаше за първи път. — Така се радвам, че си у дома.

— С такова посрещане ще трябва да помисля дали да не отсъствам по-често.

Тя реши да не обръща внимание на хапливата му забележка.

— Колко е часът?

— Късно е — бе единственото, което намери за нужно да каже.

Тя го целуна, като се отдаде на нуждата да е до него, на удоволствието да усеща прегръдката му.

Джордан изглеждаше ужасно. Не беше се прибирал за вечеря повече от седмица. Целите дни и нощи прекарваше в кабинета си. Няколко пъти го попита какво става, но единственото, което ѝ каза бе, че проектът, върху който работи, нещо не върви. Проектът! Заради него бе готов да изпрати живота и на двама им по дяволите и да рискува тяхното семейство!

Каквото и да се бе объркало, то бързо заличи спомените от прекрасно прекарания романтичен меден месец. Бяха се върнали в Сиатъл преди две седмици. През цялото време не бяха имали нито час, през който Джордан да не бъде обезпокоен.

— Гладен ли си? — попита тя. Бе сигурна, че дни наред не е хапвал нищо топло.

— Повече от всичко съм изморен.

— Колко дълго ще продължи всичко това? — попита тя колкото можеше по-спокойно. Беше сключила този брак напълно съзнателно. От първия момент, в който срещна Джордан, знаеше колко трудно ще бъде да се бори с приоритета на работата, какво пълно отдаване от негова страна изисква начинът му на живот. Беше сигурна, че ще е изключително трудно да запази този брак. Обаче се надяваше, че тяхната любов ще издържи на изпитанията, поне през първите няколко години.

За съжаление предположенията ѝ се оказаха погрешни. Бе подценила силата на неговата решимост да работи за непременното постигане на успех. На всякаква цена!

Джордан я обичаше. Макар да не го казваше често, Джил бе сигурна в това. Нямаше нужда от думи. Ала тя искаше да ѝ отдели малко от скъпоценното си време, посветено напълно и изцяло на бизнеса му, от който тя започна да го ревнува.

— Почти не съм те виждала цяла седмица — напомни му тя. — Излизаш, преди да се събудя, и кой знае кога се прибираш.

— Това няма да продължи още дълго — отговори той намръщено и се изправи. — Обещавам.

— Ще бъде ли толкова фатално, ако този проект се провали?

— Да — отговори ѝ с твърда убеденост.

— Знаеш — един провал не означава, че е настъпил краят на света, нали? Знаеш го! Някога разказвала ли съм ти как исках да получа главната роля в пиеса, която изпълнявахме в последния клас на гимназията?

— Не — намръщи се Джордан. — Но сигурно е история като тази, която се отнасяше до свиренето ти на пиано.

— Нещо подобно.

Съпругът ѝ се отпусна на кожения диван срещу нея, облегна се и уморено затвори очи.

— В такъв случай защо не ми спестиш разказа за главната роля в пиесата и не говориш по същество?

Не се държи грубо, просто е практичен, мислеше Джил. Той бе изтощен и повече от очевидно бе, че трябва да си почине. Едва ли имаше сили да се съсредоточи върху това, което ще му разкаже, камо ли да търси скрития му смисъл.

— Добре — съгласи се тя неочаквано и продължи дружелюбно: — Сигурно вече си се досетил, че не получих главната роля. А бях съвсем сигурна, че ще я дадат на мен. Бях изпълнявала главните роли в няколко пиеси. Всъщност получавах всяка роля, която исках. Лошото в случая бе, че не само не получих главната роля, но не ми дадоха изобщо да участвам в пиесата. А бях сигурна, че съм най-подходящата за главната роля!

— Аз също съм уверен в това.

— Това, което научих от този неприятен за мен случай, беше да не се страхувам от провал. Успях да преживея, че ме лишиха от онази главна роля. Затова пък, когато през първата година в университета получих награда за добро изпълнение, я оцених по достойнство. Разбираш ли това, което ти казвам, или вече спиш?

Очите му останаха затворени, ъгълчетата на устата му обаче се свиха в лека усмивка.

— Не спя. Просто размишлявам над тъжната история на артистичната ти кариера, било то музикална или театрална.

— Зная, че едва ли ще ме разбереш, ала искам да ти обясня. От сърце и душа желяех да получа онази роля в училищната пиеса. Когато не я получих, реших, че никога повече няма да мога да участвам в театрална постановка. Трябваше да мине време, за да си възвърна самочувствието и да се изложя на риска да получа нов отказ. Но вече бях по-силна, можех да го понеса. Затова когато в университета кандидатствах за роля, не се страхувах, че няма да ми я дадат. Просто защото даже да не я получех, това нямаше да ми се отрази така фатално, както по-рано в гимназията.

— Значи си искала да станеш артистка?

— Не, не ме бива много да чакам мечтаната роля. Ако неуспехът не ме бе научил да ценя това, което постигам, щях да направя лоша услуга на самата себе си.

— Това пък какво значи?

— Ако тогава бях получила исканата от мен роля, щях да продължа да вярвам, че съм толкова умна, толкова талантива, че е невъзможно някога да загубя. — Тя помълча и продължи: — Господин Хауърд ми каза нещичко за проекта ти за търговски център. Не споменах за това просто защото не бях сигурна, че той би искал да знаеш какво точно е споделил с мен.

Джордан насочи към нея цялото си внимание, изправи се, а очите му потънаха в нейните.

— Какво ти каза?

— Че не е участвал често в реализирането на твоите строителни проекти.

— Само няколко пъти.

— И затова си има уважителна причина.

— Каква?

— Че никога не си губил!

При тези думи той рязко вдигна глава.

— Моля?

Джил разбра, че за Джордан подобен начин на мислене бе пълен абсурд — неговите постоянни успехи във всички начинания трябваше да привличат потенциалните инвеститори.

— Господин Хауърд ми обясни, че не обича да се обвързва с човек, който поне веднъж не е бил финансово разорен.

— Но в това няма никакъв здрав разум! — отвърна Джордан раздражено.

— Може и да е така — съгласи се тя. — Тъй като опитът ми във финансовите сделки се ограничава в рамките на личния ми бюджет, не бих могла да зная нещо със сигурност.

— Помисли, кой би се съгласил да участва с капитали в проекта на човек, който е бил разоряван?

— Андрю Хауърд например — отговори с усмивка Джил. — Той ми обясни, че човек, който е губил всичко, е много по-внимателен в бизнеса си.

— Не съм предполагал, че с Андрю сте разговаряли за бизнес.

— Не сме. — Опита се да изглежда невъзмутима. — Говорихме главно за теб. — Това обаче успя да отвлече вниманието на Джордан от интересуващата го тема.

— Предпочитам да знам, че успехите ми се дължат на упорита работа, целенасоченост и предвидливост. Без тях едва ли щях да постигна всичко.

— Съвсем вярно, но...

— Винаги ли ще има „но“?

Тя кимна и опита да скрие появилата се на устните ѝ усмивка. Всъщност разговорът ѝ доставяше удоволствие. А нейният уморен

съпруг се чувстваше обиден и страдаше от нейната прозорливост.

— Добре — съгласи се Джордан, — продължавай. Прати всичките ми аргументи по дяволите!

— И аз смятам, че успехите ти се дължат до голяма степен на твоята интелигентност и всеотдайност. Други също са работили не помалко упорито и всеотдайно, проявили са същата предвидливост и независимо от това са загубили всичко.

— Успяваш да подобриш настроението на човек — изръмжа той.

— Не искам да влагаш толкова много усилия в този проект. А ако случайно се провали? Значи ли това, че ще се съсипеш заради него? — Не спомена как неговите съмнения се отразяват върху брака им, то беше повече от ясно.

Няколко минути Джордан мисли сериозно — сигурно за това, което бе казала. После лицето му доби каменно изражение.

— Няма да се проваля! Абсолютно и категорично отказвам дори да помисля, че подобно нещо е възможно!

— Още колко време? — попита Джил, след като с усилие успя да скрие разочарованието си.

— Не повече от една седмица.

Цяла седмица! Седем дни! Затвори очи, защото изпитваше болка да го вижда изтощен. Помисли, че в този труден момент той има нужда от нейната подкрепа, а не от укорите и уроците ѝ.

— Добре — промълви тя.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва? — Джордан стана, приближи се, прегърна я силно и зарови лице в топлата извивка на шията ѝ. — Нали знаеш, че съм младоженец и бих желал да отделям цялото си време на своята любима съпруга.

Джил само наведе глава. Беше ѝ невъзможно да каже дори една дума.

Той я вдигна с лекота и я понесе към спалнята. Без да си дава труд да запали светлина, я постави на широкото легло и се просна с цялата си дължина до нея, като сложи главата си върху нейните гърди. Пръстите ѝ с нежни движения милваха косите му.

Искаше да му каже много неща, да се освободи от страховете си, но не посмя. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Джордан бе изморен и не беше време за подобни разговори. Дали някога щеше да има време да му каже всичко, което бе толкова важно за нея?

За краткия период след брака бе преживяла доста самотни вечери и пропилиени сутрини. Чувстваше, че наистина живее само когато Джордан е до нея. Тогава знаеше, че е пълноценно човешко същество, истинска жена. Но една след друга се нижеха нощите и тя получаваше съвсем малко от скъпоценното му време. Това бе всичко, което той можеше да отдели за нея.

Равномерното дишане на Джордан ѝ подсказа, че той вече спи. Скоро започна да усеща тежестта му върху гърдите си. Макар да изпитваше нарастващо неудобство, продължи да го милва още няколко минути.

Бе предполагала, че ще стигнат до този момент, но не и толкова скоро. Сега трябваше да чака цяла седмица! Нали ѝ беше обещал, че до седмица всичко ще приключи?

До следващия път...

Когато на другата сутрин Джил се събуди, с огромно учудване видя Джордан да спи до нея. Смътно си спомняше, че по някое време през нощта той премести главата си върху възглавницата и зави двамата с одеяло. Не се беше постарал дори да съблече дрехите си.

Джил се обърна към него и закачливо го целуна по ухото. Искаше да го остави да се наспи, ала знаеше, че ще се раздразни, ако закъснее работа.

Той бавно отвори очи, в които се появи изненада, че я намира до себе си.

— Добро утро — прошепна тя и го обсипа с нежни целувки.

— Колко е часът? — попита я веднага той.

— Предполагам, че някъде около осем. — Прегърна го и се засмя щастливо.

— Хм-м, неприличен час.

— Съвсем неприличен!

— Любимата ми част от деня — отбеляза сънливо той и започна да разкопчава горната част на пижамата ѝ, а в очите му заблестя неприкрито желание.

— Джордан — каза тя, почти загубила дъха си, — ще закъснееш за работа.

По лицето му се разля широка усмивка.

— И аз мисля така — отговори и впи устни в нейните.

— Това вече започна, нали? — попита сухо Елейн Морисън следващата събота.

Тя стоеше права в средата на дневната и държеше в ръце чашката с чинийка от китайски порцелан. Погледът ѝ се рееше някъде през прозореца. Изгледът към Олимпийските планини бе фантастичен. Покритите със сняг бели върхове сякаш се забиваха в светлата синева на небето. Около тях плуваха пухкави облаци.

Джил знаеше съвсем точно какво има предвид майка ѝ. Отговори по единствения възможен начин — откровено:

— Да.

Майка ѝ се обърна към нея. Лицето ѝ бе побледняло. По него ясно личеше болката от миналото, отразяваща се като в огледало в лицето на собствената ѝ дъщеря.

— Страхувах се, че ще стане точно така.

Съвсем доскоро контактите на Джил с майка ѝ бяха ограничени и трудни. След смъртта на съпруга си Елейн се бе оттеглила от живота, беше се скрила в черупката на тъгата и самосъжалението. Би могло спокойно да се каже, че всъщност Джил загуби майка си със смъртта на своя баща.

— Мамо, всичко е наред. — Думите бяха изречени, само за да успокоят майчината ѝ тревога. — Това ще продължи съвсем кратко. След като кризата, свързана с проекта, бъде преодоляна, всичко ще се оправи.

Обаче Джил знаеше, че няма да може да излъже нито себе си, а още по-малко Елейн.

— Предупредих те — отговори майка ѝ, отдалечи се от прозореца и седна в единия ъгъл на удобния диван от бяла мека кожа. Внимателно остави чашката и чинийката на намиращата се до нея маса и обърна измъчени очи към дъщеря си. — Нали те предупреждавах? Знаех, че всичко ще стане точно така още в деня на сватбата.

— Да, майко, ти наистина ме предупреди.

— Тогава защо не ме послуша?

Джил издиша бавно, като се опитваше да запази спокойствие.

— Защото го обичам. Точно така, както ти обичаше татко.

Явно не споменаваше често баща си, по който толкова бе тъгувала. Но това беше единственият начин, по който тя разбираше

нещата и можеше да ги обясни.

— И какво мислиш да правиш?

— Майко — въздъхна Джил, — заетостта му не е свързана с някаква любовница!

— Почти същото, ако наистина беше така — отвърна майка ѝ с неочаквано озлобление. — Ето, днес е събота, вече е късен следобед, а той още работи. Достатъчно ми беше да го погледна само веднъж, за да разбере, че в него има същия стремеж и амбиция, същата нужда от власт, каквато в баща ти.

— Мамо, моля те... Нещата с Джордан не стоят по същия начин!

По-възрастната жена погледна дъщеря си с безкрайна тъга.

— Не разчитай на това, което ми казваш, Джил. То просто не е за вярване.

Посещението на майка ѝ я разстрои. След като тя си отиде, Джил опита да се успокои, като взе една книга. Но не можеше да се концентрира, буквите се изплъзваха от погледа ѝ. Точно в шест телефонът иззвъня — както всеки ден през седмицата, когато секретарката и помощникът на Джордан се обаждаха да ѝ кажат, че той няма да се върне навреме за вечерята.

Едно позвъняване.

Приближи се до телефона, застана пред масичката, на която бе поставен, ала не вдигна слушалката.

Второ позвъняване.

Пое дълбоко въздух и отпусна пръстите на ръката си. Два пъти през седмицата Джордан се обади лично, за да ѝ каже, че няма да се върне. Може би сега, ако вдигнеш слушалката, щеше да чуе неговия глас, който ще ѝ предложи да вечерят заедно и ще зареже всичко за тази вечер.

Или да ѝ съобщи радостната вест, че е успял да оправи бъркотията и само след половин час ще си бъде въкъщи. Може би звънеште, за да ѝ предложи да отидат някъде за няколко дни, само те двамата.

Трето позвъняване.

Усети как пулсът ѝ лудо заби. Тя все още не вдигаше слушалката.

Четвърто позвъняване. Пето.

После телефонът замлъкна.

Когато се обърна и тръгна към спалнята, цялата трепереше, краката ѝ престапяха с усилие. Седна на леглото и закри лице с длани.

Телефонът започна да звъни отново, звукът кълтеше силно в тишината на апартамента. Джил премести ръце и запуши с тях ушите си. Не можеше повече да слуша!

Всеки звън я пронизваше, караше я да се измъчва от надеждата, която може би ѝ предлагаше. Която обаче, бе сигурна тя, не съществуваше. Не можеше да е Джордан. Сигурно бе секретарката му с обикновеното съобщение.

В следващия миг Джил бе взела решение. Протегна се, грабна първото попаднало ѝ сако, и прехвърли чанта през рамо. Тръгна към асансьора.

Тъй като нямаше къде да отиде или какво да прави, тя броди дълго без всякаква цел. По едно време се озова пред някакво кино. Филмът не обещаваше да е нещо особено, но тя си купи билет и влезе. Бе готова да гледа дори второкласна комедия, стига да избяга за няколко часа.

В действителност филмът се оказа твърде интересен. Сюжетът беше наивен, обаче предлагаше редица комични ситуации, които я накараха да се смее от сърце. Никога преди не бе намирала такова облекчение в комедийния жанр.

Мина край закувалня, влезе и купи няколко сандвича, които помоли да ѝ завият за вкъщи. След това махна на едно свободно такси. Без да мисли, даде на шофьора адреса на административната сграда, където се намираха офисите на Джордан.

Оказа се доста трудно да убеди пазача да я пусне на горните етажи. Разреша ѝ да се качи в асансьора, едва след като говори със самия Джордан.

— Джил — посрещна я той на вратата на асансьора. От пръв поглед разбра, че е страшно ядосан. — Къде беше?

— Толкова е хубаво, че те виждам — не обърна тя внимание на раздражението му. Целуна го и спокойно тръгна към кабинета му.

— Къде беше?

— Ходих на кино. — Започна да се разхожда напред-назад из обширното помещение.

Огромното махагоново бюро бе отрупано с папки и купища документи. Беше сам. Сигурно всички отдавна бяха по домовете си, при семействата и се готвеха за предстоящия уикенд. За разлика от него, който не си бе позволил този лукс.

— Била си на кино?

Тя не си направи труда да отговори.

— Помислих, че може да си гладен — каза му. Внимателно отмести купчина папки и разчисти едно ъгълче от бюрото. — Отбих се в една закувалня, купих нещо за ядене. За нас двамата.

— Аз хапнах преди малко.

— Добре. — Брилянтната според нея идея се оказа излишна. — За съжаление обаче аз съм много гладна.

Намести се удобно в един голям кожен фотьойл. От плика, който носеше, извади сандвич с шунка и добре затворена чашка кафе, които постави внимателно на малкото разчистено място на бюрото.

Джордан я погледна смутено, сякаш не знаеше как да реагира на неочакваното ѝ нахлуване, какво да прави с нея. Наведе се над бюрото и премести няколко папки встрани.

— Нали не ти преча? — попита тя между две хапки.

— Разбира се, че не — отговори той сериозно. — Останах до толкова късно, защото работата е чудесен начин за забавление.

— Да, няма за какво да бързаш да се прибереш вкъщи — съгласи се тя със същата сериозност.

Джордан уморено потри очи и разкърши сигурно схванатите от дългите часове, прекарани над документите, рамене.

— Извинявай, Джил. Последните няколко седмици бяха твърде тежки и за теб, нали?

Заобиколи бюрото, спря зад нея и я прегърна. Докосването му винаги ѝ действаше по странен начин. Тя опита да се пребори със слабостта си към него.

— Джил — прошепна Джордан в ухото ѝ, — хайде да си отиваме у дома.

Наведе се и я целуна нежно по пулсиращата на врата вена. Цялото ѝ тяло потрепери от интимността на докосването. Започна да диша тежко и притисна ръцете му към тялото си.

— У дома.

Думите ѝ прозвучаха съвсем тихо и с безкрайна нежност, сякаш за нея това бе най-хубавата дума.

— Джил! — възкликна Шели една вечер няколко седмици по-късно. Очите ѝ се разшириха, когато отвори входната врата и видя приятелката си. — Какво не е наред?

— Не е наред ли? — повтори тя с невиждащи очи.

— Изглеждаш ужасно!

— Колко мило от твоя страна — все така безизразно каза тя.

— Май се сещам — продължи Шели и съучастнически допря пръст до устните си, — ти също си бременна!

— За съжаление не съм. — Джил влезе, мина край Шели и тръгна към кухнята. Взе чиста чаша от миялната машина и я напълни щедро с кафе. — Между другото, как си ти?

— Отвратително. — След като помисли малко се усмихна и добави: — И превъзходно.

Джил дръпна един стол и седна. Беше стигнала до заключение, че ако трябва да прекара и тази вечер сама, ще полудее! Може би трябваше да се обади предварително по телефона, а не да се изтърсва като изневиделица.

Дори самото идване дотук с кола ѝ даваше повод да се махне от луксозния апартамент. Тази вечер с особена настоятелност я бе обхванало желание да излезе. Където и да е, само да избяга от самотата.

Наистина бе смешно. Четири години бе живяла сама, но никога не се бе чувствала така самотна, както през последните два месеца. Дори разговорът с Андрю Хауърд, който проведе в късния следобед, повиши настроението ѝ за съвсем кратко време.

— Къде е Марк?

— Сигурно няма да ми повярваш — усмихна се Шели.

— Все пак ми кажи — настоя Джил.

— Посещава занимания по дърводелство.

— Марк и дърводелство? — наистина се изненада тя.

Усмивката на Шели стана още по-широка.

— Искане да се научи как да направи сам люлка за бебето. Толкова е мил, че понякога не зная какво да правя. Вече познаваш Марк. Знаеш,

че е напълно безпомощен, когато трябва да прояви сръчност. Дай му да сметне нещо и той ще бъде в стихията си. Ако обаче трябва да смени дори една крушка, първо ще се наложи да прочете специалното упътване. Ужасно го обичам! Но когато каза, че сам ще направи дървена люлка за бебето, просто щях да умра от смях.

— Шели, как можа!

— Знам, знам, че постъпката ми е повече от ужасна. Затова именно Марк реши да ходи на занятия. За да ми докаже колко греша в това отношение. Днес е за първи път и много се страхувам, че ще се наложи преподавателят да го изхвърли преди края на курса.

Независимо от тежките мисли, които я бяха довели тук, Джил усети как, без да иска, се смее. Беше приятно да е отново при Шели, отново да се отпусне, да има за какво да ѝ е весело.

— От цяла вечност не съм говорила с теб — отбеляза Шели, сложи захар в кафето си и започна да го бърка. — Е, не трябва и да очаквам нещо друго. Нали вие с Джордан сте все още младоженци в истинския смисъл на думата. Дори меденият ви месец не е свършил.

Очите на Джил се напълниха със сълзи, които замрежиха погледа ѝ.

— Да — излъга тя, като гледаше встрани, и се молеше Шели, погълната от щастието на брака си, да не забележи колко нещастна е тя в своя.

— Ах, да не забравя да ти кажа — започна възбудено Шели. — Имам новини от леля Мили.

— Какво имаше да ти казва този път?

— Преди всичко ме помоли да ти благодаря от нейно име за писмото, в което ѝ разказваш за срещата си с Джордан и всичко, което последва. Нали знаеш колко обича хубавите романтични истории. Между другото каза и нещо твърде странно.

— Наистина ли?

— Имала предчувствие, че роклята трябва да бъде облечена от някой друг.

— Пак ли? Този път от кого?

Шели се наведе към нея, стиснала чашата с кафето в двете си ръце.

— Разбирам, че ти и Джордж бяхте твърде заети един с друг в деня на сватбата си, за да забележите, че майка ти и господин Хауърд

се разбират чудесно. Леля Мили едва ли знае нещо за всичко това, разбира се, но... Повече от ясно е, че скоро нещо ще се случи.

— Моята майка?

Чак сега си спомни своя разговор с Андрю на сватбения си ден и току-що казаното от Шели започна да добива смисъл. През седмиците след връщането им с Джордан от Хаваите бе забравила за казаното между тях. След сватбата Андрю ѝ се беше обаждал два пъти, обаче не бе споменал нищо за майка ѝ. Елейн също.

— Какво мислиш?

— За майка ми и господин Хауърд? — Джил бе обхваната от странно чувство на покой.

— Това е направо чудесно! — продължи да се усмихва щастливо Шели.

Съвсем доскоро, по-точно до появяването на „вълшебната“ сватбена рокля на леля Мили, Джил не беше осъзнала каква абсолютна романтичка е нейната най-добра приятелка Шели.

— Но майка ми не е проронила нито дума.

— А ти очаквала ли си да ти каже нещо?

Джил сви рамене. Имаше истина в това, което ѝ каза Шели. След всичко, което бе преживяла, Елейн щеше да се отнесе с крайна предпазливост към създаването на нови близки отношения или повторното си омъжване.

— Няма ли да бъде истинско чудо, ако и майка ти се съгласи да облече роклята?

Джил кимна, притисна пръстите до слепоочията си и затвори очи.

— Нещо започва да се появява в съзнанието ми...

Шели се засмя, а Джил продължи:

— Мисля, че трябва да извикаме майка ми. И да ѝ разкажем, че двете едновременно сме сънували, че я виждаме облечена в сватбената рокля на леля Мили до изискан, малко по-възрастен от нея мъж.

— Това е хубаво! Наистина много хубаво! — продължи да се усмихва замечтано Шели. — Сега роклята определено е предназначена за майка ти. Това вече го разбра. Трябва да направим нещо, и то колкото е възможно по-скоро.

Джил се престори, че сълзите, които изтри с обратната страна на дланта си, са от радост.

Постепенно веселият израз изчезна от лицето на Шели и тя се вторачи в Джил.

— А сега ще ми кажеш ли най-после какво при теб не е наред или трябва да изтръгвам думите ти насила?

— Всичко е... наред.

— Не, не е! Нали знаеш, че те познавам по-добре и от самата себе си. От години си най-добрата ми приятелка. Нямаше да си тук, ако нещо не върви както трябва.

— Всичко е заради тази проклета сватбена рокля! — избухна Джил.

— Сватбената рокля ли?

— Никога не трябваше да я обличам!

— Джил! — възкликна Шели и се намръщи. — Не мога да разбера какво говориш.

— Тя замъгли разсъдка ми. Между нас двете аз бях по-романтичната, нали? Винаги търсех истинската любов. Когато ти получи „вълшебната“ сватбена рокля от леля Мили, реших, че тя е най-великото нещо след измислянето на диетичния сладолед.

— Не е вярно! Не си ли спомняш как ме убеждаваше...

— Зная точно какво съм ти казвала — прекъсна я почти грубо Джил. — Но дълбоко в себе си едва дочаках да видя какво ще се случи с теб, след като я получи. Когато с Марк решихте да се ожените, бях възхитена. После, когато след пристигането си на Хаваите получих изпратената от теб булчинска рокля, си разреших лукса да повярвам в нейната вълшебна сила. И тогава срещнах Джордан. От дълго време исках да се задомя и да имам няколко деца.

— Джил — погледна я Шели заинтригувана, — не съм сигурна, че разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Да си призная, даже изпитвах ревност към теб. Затова, че се омъжи преди мен. Защото аз исках да имам съпруг, а не ти. И изведнаж ти срещна истинската любов в лицето на Марк. Струваше ми се, че просто не е честно. — Сълзите на Джил се стичаха по лицето ѝ и тя безуспешно се опитваше да ги избърше с ръка.

— Нали сега ти си също омъжена и Джордан е луд по тебе!

— Беше! Цяла една седмица. Тя обаче отдавна свърши!

— Но той те обича!

— Предполагам, че ме обича по свой особен начин. — Джил говореше бавно. Нямахте сили да спори с приятелката си. — Ала недостатъчно.

— Недостатъчно?! — повтори извън себе си Шели.

— Много ми е трудно да ти обясня — преглътна Джил давящите я сълзи. — Обаче дойдох да ти кажа, че реших да напусна Джордан!

Колкото и да се опитваше да запази спокойствие, Джил избухна в сълзи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Шели се вторачи в нея с невярващи очи.

— Не можеш да направиш такава нещo!

Да напусне Джордан не беше необмислено решение, взето от Джил. През последните дни тя просто го изстрада. Не можеше обаче да отговори на приятелката си и нервно приглади косата си с трепереща ръка. Стомахът ѝ се бе свил на топка.

— Страхувам се, че от брака ни няма да излезе нищо. Затова имам нужда да прекарам известно време далеч от Джордан, за да сложа в ред мислите и чувствата си. Съвсем не искам да го напускам, ала се страхувам, че ако остана, ще се разпадна на хиляди малки частици.

В очите на Шели припламна синият огън на гнева ѝ. Тя никога не можеше да скрива чувствата си.

— Ти не си дала на този брак никакъв шанс. Не са минали дори два месеца!

— Повече от достатъчно, за да разбере всичко, което трябва да зная. Джордан не е женен за мен, а за компанията си. Шели, ти си най-добрата ми приятелка, но има неща, които не знаеш, а и аз не мога да ти обясня. Като например какво става между мен и Джордан.

— Ти го обичаш, нали?

Джил затвори очи и кимна утвърдително. Тя обичаше Джордан толкова, че сърцето ѝ щеше да се пръсне от болка. Толкова, че не знаеше дали ще може изобщо да живее без него, дали ще може да обича някого толкова много, колкото обичаше него.

— Мисля, че няма да ме разбереш — продължи тя, като едва изричаше думите. — Искан да знаеш, че за известно време мисля да се преместя да живея при майка си. Само докато премисля нещата и взема окончателно решение.

— А на него каза ли? — попита Шели малко по-спокойно.

— Не.

Отлагаше този разговор колкото се може по-дълго. Не знаеше какво да каже на Джордан или как да му го каже. Това не бе никаква игра или опит да го накара да ѝ обръща повече внимание, да отделя повече от времето си за нея и за брака им. Ако вземеше решение да се раздели с него, щеше да го направи решително и честно, без подлости, заплахи и излишни бъркотии.

— И ще му кажеш какво си решила?

— Разбира се.

Не можеше да постъпи като последната страхливка и да напусне апартамента, докато Джордан е на работа. Най-печалното в цялата история беше, че съществувахе вероятност той да забележи отсъствието ѝ едва след няколко дни.

Нямаше да е лесно да го погледне в очите и да му каже за взетото решение. Вече го познаваше твърде добре и знаеше по какъв начин ще реагира. Щеше да се разгневи повече от всякога. Беше се приготвила за яростта му. Все пак в края на краищата щеше да я остави да си отиде, сякаш не означаваше нищо за него. Това щеше да бъде предизвикано от неизмеримата му гордост.

— Кога мислиш да му кажеш? — попита тихо Шели. Сякаш за първи път разбираше колко голяма е мъката на Джил. Истински израз на приятелските чувства, които изпитваше към нея, бе фактът, че не започна да я разпитва, а прие нейните напълно недостатъчни обяснения.

— Тази вечер — отговори Джил и помисли, че не е събрала нещата си. Имаше време да го стори, когато се върне у дома.

У дома... Думата отекна в съзнанието ѝ. Макар апартаментът на последния етаж да носеше отпечатък на личността на Джордан, тя го чувстваше като истински дом. Живееше в него съвсем отскоро, ала през дългите, самотни седмици след медения им месец, всяко ъгълче от него ѝ стана до болка познато. Щеше да ѝ липсва утехата, която получаваше от изгледа към Пюджет Саунд и издигащите се върхове на Олимпийските планини. Щеше да ѝ е много трудно да не мисли за госпожа Мърфи, с която не само че се сприятели, и към която се отнасяше като към член от семейството.

— Убедена ли си, че искаш точно това? — попита Шели и в гласа ѝ се прокрадна нотка на съжаление.

Да напусне съпруга си бе последното нещо, което Джил искаше. Ала трябваше да го направи, и то колкото може по-скоро, за да не стане твърде късно, когато и да иска, няма да има сили да си тръгне.

— Не отговаряй на въпроса ми — прошепна Шели. — Болката в очите ти ми казва всичко, което искам да зная.

Джил стана, отвори чантата си и започна да търси носна кърпичка. Сълзите се стичаха по бузите ѝ. А трябваше да се стегне, преди да застане лице в лице с Джордан. За това щеше да има нужда от цялата си вътрешна сила.

Шели я прегърна нежно и Джил отново почувства искрена благодарност за приятелството ѝ. Бяха близки колкото сестри, а през целия си живот Джил не бе изпитвала нужда от близки хора повече, отколкото сега.

Когато се върна, апартаментът отекна с пълната тишина на безлюдна квартира. Джил спря по средата на дневната, после бавно обиколи апартамента, като докосваше нежно с ръка мебелите един след друг. Погледът ѝ бе привлечен неудържимо от прозореца. Приблужи към него и се вгледа в тъмнината на нощта. Навън проблясваха светлини — бяха твърде далечни.

С нежелание влезе в спалнята, която заемаха с Джордан. Дишаше мъчително, на пресекулки. Едва успя да извади куфарите и да ги просне разтворени на голямото легло. Една по една започна да сгъва дрехите си и да ги нарежда.

На няколко пъти осъзнаваше, че стиска в ръцете си някоя дреха, като я мачка несъзнателно. Трябваше време, за да събере достатъчно сили да продължи събирането на багажа. Сълзите напиреха в очите ѝ, но тя отказваше да им се предаде. Трябваше да бъде твърда повече от всякога, даже това да ѝ струваше всичко.

— Джил?

Ръцете ѝ замръзнаха неподвижно, сърцето пропусна един удар. Не очакваше Джордан да се върне поне още няколко часа. През изтеклата седмица почти не се бяха виждали, разговаряли.

— Къде заминаваш? — попита той спокойно.

Беше ѝ нужно известно време, за да се стегне. После се обърна към него. Джордан бе застанал на другия край на стаята. Като че ли беше на другия край на света. Държеше се сковано и изглеждаше объркан.

— При майка ми — отговори тя най-последно.

— Да не би да е болна?

— Не... — Джил пое дълбоко въздух с надежда, че това ще успокои лудото биене на сърцето ѝ и продължи. — Напускам те за известно време. Трябва да премисля... Да взема някои важни решения.

В очите му избухна огън и те се изпълниха с гняв.

— Мислиш да се развеждаш? — попита с неумолим глас.

— Не, не сега. Просто отивам да живея при майка си.

— Защо?

Джил усети как се надига собственият ѝ гняв.

— Самият факт, че ми задаваш такъв въпрос, трябва да ти даде и отговора. Не виждаш ли какво става? Сигурно изобщо не те е грижа, че както върви, бракът ни няма да издържи и един месец още! — Спря за момент, за да си поеме въздух и продължи в скоропоговорка: — Предчувствах, че ще се случи именно това. Но бях толкова влюбена в теб, че пренебрегнах всичко, което беше съвсем ясно от самото начало. Ти нямаш нужда от съпруга. Никога не си имал. Не мога да разбера защо изобщо се ожени за мен...

— Кога измисли всичко това? — изръмжа Джордан.

— Започнах да мисля по тези въпроси от мига, когато се върнахме от сватбеното пътешествие. Нашият брак сигурно е най-краткотрайният, регистриран някога. Една седмица — това е времето, което ми отреди. Не разбираш ли, че ми трябва повече от пет минути в края на работния ти ден, когато си толкова изморен, че едва говориш! Бих желала да съм по-силна, обаче не мога. Явно, че изисквам от теб повече, отколкото можеш да ми дадеш!

— Защо не ми го каза по-рано?

— Казвала съм ти го стотици пъти!

— Кога? — избоботи той.

— Нямам намерение да споря с теб, Джордан. Не мога безучастно да наблюдавам как се преуморяваш до смърт от работа по някакъв проклет проект. Преди цяла вечност ми беше обещал, че до една седмица всичко ще бъде решено. И аз бях достатъчно глупава, за да ти повярвам! Ако това е толкова важно за теб, че си готов да оставиш всичко останало в живота ти да рухне, добре. Изборът е твой.

— Кога си ми казвала всичко това? — настоятелно попита той за втори път.

— Спомняш ли си снощния ни разговор? — попита тя с едва доловима надежда.

Джордан се намръщи, после поклати отрицателно глава.

— Значи не си спомняш — уморено каза Джил.

Предишният следобед се почувства толкова самотна, че в един момент протегна ръка към телефона. Щеше да се обади на Ралф и да го помоли да отидат на кино. Почти започна да набира номера му, когато се сети, че е омъжена. Това я порази — тя не се чувстваше омъжена жена!

Ако трябваше да прекара живота си в самота, добре. Можеше да приеме тази съдба. Но нямаше намерение да се превръща в екзотична птица, заключена в златна клетка, която може да бъде извадена и помилвана тогава, когато ти е удобно.

Надяваше се раздялата да ѝ помогне да възвърне оптимизма си, да ѝ покаже какво трябва да прави по-нататък. Обаче всичко това не можеше да бъде обяснено на Джордан. По-късно, може би след седмица, ще може да му разкаже какво ѝ тежи на сърцето.

— Какво си ми казала снощи? — продължаваше да настоява Джордан, видимо смутен.

Джил внимателно сгъна една копринена блуза и я постави в куфара.

— Разказах ти как едва не позвъних на Ралф, за да отидем заедно на кино... И ти се разсмя. Сега спомни ли си? Беше ти смешно, че собствената ти съпруга е забравила, че е омъжена! Повече от ясно ми беше, че изобщо не си разбрал какво ме е довело до желанието да се обадя на бившия си приятел.

— Не разбирам смисъла на това, което говориш.

— Естествено, че не го разбираш! Съжалявам, Джордан. Е, успях да ти кажа поне основното. А именно, че искам от нашата връзка повече, отколкото ти си в състояние да ми дадеш...

— Вече ти обясних, че скоро ще реша проблемите, свързани с проекта. Вярно е, че спънките продължиха по-дълго, отколкото предполагах. Но ако само би могла да проявиш още малко търпение... Толкова много ли искам от теб? Да не мислиш... — Джордан се поколеба, после сърдито пхна ръце в джобовете на панталона си и нервно отиде в другия край на спалнята. — Да не мислиш, че тези седмици бяха много забавни за мен? Не смяташ ли, че в трудни

ситуации съпругата трябва да проявява повече желание да помага на мъжа си, вместо със заплахи да го кара да прави това, което иска тя?

Не я изненада фактът, че Джордан приема решението ѝ да отиде да живее другаде като нечестна игра. Все още не разбираше колко сериозно е взетото от нея решение.

— Не мога да живея така. Просто не мога! — проплака тя. — Нито сега, нито когато и да било! Искам децата ми да имат истински баща! Моят беше една сянка, която премина през живота ми, и не бих могла да понеса децата ми да изстрадат това, което съм преживяла аз!

— Избрала си много подходящо време да ми го заявиш! — Явно Джордан изпускаше контрола върху нервите си, обхванат от усилващ се гняв.

— Само ако можех да променя всичко от самото начало... Щях да го направя. Бъди сигурен! — За да му покаже, че за нея разговорът е привършен, затръшна капака на куфара.

— Да не си бременна? — достигна до нея въпросът му като неочаквана гръмотевица.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Разбира се!

Последва пауза, която тя използва, за да вземе чантата си и един топъл пуловер.

— Бих ли могъл да кажа нещо, което да те накара да промениш решението си?

— Не! — Протегна се, хвана двата куфара за дръжките и ги помъкна към края на леглото. — Ако случайно искаш да ме видиш по... някакъв повод, можеш да ме намериш при майка ми.

Джордан стоеше с гръб към нея. Изглеждаше като издялан от камък.

— Щом си решила да ме напускаш, тръгвай!

— Джил, мила! — Майка ѝ почука тихо на вратата и влезе в полумрака на спалнята.

Джил седеше на едно канапе до прозореца, забила брадичка в коленете си, и наблюдаваше улицата с двете редици дъбови дървета, които сякаш я пазеха. Имаше този навик от детските си години —

когато е изправена пред някакъв проблем, да мисли как да го реши, съзерцавайки околния пейзаж. Ала сегашният ѝ проблем едва ли би могъл да намери разрешение само със седене, гледане и мислене.

— Как си?

— Добре — отговори тя кратко. Все още не беше готова да разкаже на майка си за случилото се.

— Вечерята е готова — каза Елейн нежно.

Тези дни тя просто сияеше. Откакто Джил дойде да живее при нея, Андрю Хауърд се обаждаше почти всеки ден по телефона. Естествено, той не знаеше, че е напуснала Джордан за известно време. Джил бе успяла да накара майка си да обещае, че няма да му казва нищо.

Последният път, когато се обади, Андрю каза на Елейн, че следващия месец има намерение да дойде за известно време в Сиатъл, за да се види с нея. Независимо от безизходицата на ситуацията, в която се намираше, Джил изпитваше истинска радост за майка си и Андрю Хауърд.

— Благодаря ти, мамо, не съм гладна.

Майка ѝ не започна да спори. Седна до нея и я прегърна. Неочаквания израз на чувствата, които изпитваше към нея, трогна Джил до сълзи.

— Почти цяла седмица не си яла.

— Така ми е добре, мамо. — Джил не искаше майка ѝ да се върти непрекъснато около нея и бе благодарна за разбирането, което проявяваше. Елейн нежно отмести кичур паднала върху челото ѝ коса и стана.

— Ако ти потрябвам за нещо...

— Едва ли.

Майка ѝ спря в мигновено колебание и попита:

— Ще се върнеш ли при него, Джил?

Тя не отговори. Не защото не искаше, а защото не знаеше отговора. През седмицата, която прекара тук, нямаше никаква вест от Джордан. Загрижена, Шели бе минала два пъти и без всякакви скрупули остави сватбената рокля в оригиналната ѝ кутия. Дори Ралф се обади да попита как се чувства. Но не и Джордан.

Не трябваше да страда толкова много за него и да се чувства самотна като изгубено малко дете. Надяваше се, че времето, което ще

прекара далеч от Джордан, ще ѝ помогне да си изясни ситуацията. Но не стана така. Даже бе объркана повече, отколкото в началото. Мислите ѝ приличаха на заплетена рибарска мрежа, която не може да бъде оправена.

Не очакваше, че Джордан ще ѝ се обади, ала дълбоко в себе си таеше някаква надежда. Напразна надежда! Дори той да се обадеше, Джил не знаеше как ще реагира.

От входната врата долетя звукът на звънеца. След малко Джил чу майка ѝ да разговаря с някаква жена. Не познаваше гласа ѝ. Внезапно я обзе странна апатия и тя отпусна глава върху свитите си колене. Част от нея, която не се поддаваше на контрола ѝ, искаше гостът да е Джордан. Колкото и глупаво да беше от нейна страна, Джил все пак се надяваше, че той ще превъзмогне глупавата си гордост. Ще дойде и ще се постарее да я убеди, че не всичко в техния брак е загубено.

Сърцето ѝ копнееше да го зърне поне за малко. Той обаче беше оставил на нея да направи първата крачка, каквато и да е. Но времето за това все още не беше настъпило. Беше толкова объркана...

— Джил — повика майка ѝ от откритата врата, — за теб е. Дошла е Сузи Лъндкуист. Казва, че е много важно.

— Сузи Лъндкуист? — не повярва на ушите си Джил.

— Поканих я в хола.

Нямаше никаква представа защо младото момиче е дошло да я види. Джордан бе използвал Джил, за да отклони нейната привързаност. Може би Сузи все още го обича и има намерение да поднови връзката си с него. Ако беше така, едва ли щеше да дойде да я уведоми какво смята да прави.

Облече чист пуловер и излезе от стаята. Сузи се разхождаше в хола и пушеше дълга цигара с филтър. При появяването на Джил я изгаси в първия попаднал ѝ под ръка пепелник.

— Надявам се, че си доволна?

— Моля? — премигна Джил.

— Джордан го направи. И то само заради вас!

— Бихте ли казали какво точно е направил?

— Отказа се от борбата. — Сузи я гледеше, сякаш напълно бе загубила ума си.

— Не обичам да признавам, че съм неосведомена за някои неща. Но в случая наистина нямам представа за какво става дума.

— Нали сте негова съпруга?

— Да — трябваше да признае Джил и добави наум: „Все още“.

Стояха на няколко крачки една срещу друга като противници, които се готвят да изберат оръжието, с което ще се дуелират.

— Джордан предаде контрола на компанията на баща ми и брат ми — обясни Сузи припряно. — Направи го съвсем неочаквано. Знаете ли какво го е накарало да постъпи така?

Беше сигурна, че ако Джордан водеше неравна битка, щеше да ѝ каже поне нещичко. Не беше при него само от една седмица. Едва ли за толкова кратко време би могло да се случи нещо, което да застраши контрола му върху компанията, нали? Мислеше трескаво.

— Тази борба за надмощие се води от месеци — продължи Сузи, почти да ѝ се кара. — Всичко се обърна, когато се оженихте. Джордан не би могъл да избере по-неблагоприятно време за това. После отиде на сватбено пътешествие. Баща ми използва неговото отсъствие и започна да изкупува всички акции, до които можеше да се добере. Най-после успя да събере достатъчно, за да изравни броя им с тези, които притежава Джордан. И сега иска оставката на Джордан като изпълнителен директор. Негово място ще получи брат ми.

— И как се развиха нещата?

— Месеци наред Джордан събираше привърженици на своите идеи, купуваше и препродаваше акции, правеше всичко в човешките възможности, за да спечели — не прекъсваше да говори Сузи. — И в един прекрасен момент той се отказа от всичко и предаде контрола на компанията на баща ми, който от своя страна ще го поднесе на сребърен поднос на брат ми. Ти го видя онази вечер на Хаваите. И двете знаем отлично, че той нито притежава способностите, нито необходимия опит, за да стане изпълнителен директор на компания с такава разностранна дейност. За няколко години той ще съсипе всичко, на което Джордан е посветил живота си.

Джил не знаеше какво да отговори. Първата ѝ реакция бе да възрази на Сузи. Джордан никога не би предал доброволно контрола над компанията си. Нямаше нужда това момиче да ѝ обяснява, че той е отдал целия си съзнателен живот на създаването ѝ. Че е вложил в нея всичко, което е знаел и можел, и още.

Сега си спомни, че ѝ беше казал за неприятностите, които има с изкупуване на акции на компанията му. И че скоро ще му се наложи да

води битка, за да запази контрола върху нея. Сети се също така какво му отговори: че не може да си представи той да загуби.

— Джордан си е подал оставката от поста изпълнителен директор? — попита тя невярваща, останала без дъх от вълнение.

— Тази сутрин и оставката веднага влезе в сила.

— Защо? — почти проплака Джил.

— Вие би трябвало да знаете най-добре — отвърна Сузи грубо. Извади втора цигара и нервно я запали. После прибра златната си запалка и издиша облак дим към тавана, като продължи с нежелание: — Защото ви обича.

— Какво общо има това с компанията, контролния пакет акции, поста му и всичко останало, да го вземат дяволите?

— Явно, че е трябвало да избира между вас и компанията. И той е избрал вас.

— Той ли ви изпрати да ми кажете? — Джил не вярваше Джордан да направи такова нещо. Обикновено предпочиташе сам да се справя с критичните ситуации.

Сузи се засмя кратко и сухо.

— Изглежда се шегувате. Би одрал кожата ми, ако разбере, че съм на по-малко от километър разстояние от вас.

— Тогава защо сте тук?

Сузи пое дълбоко цигарения дим.

— Защото до неотдавна си въобразявах, че съм влюбена в него. И той постъпи съвсем честно с мен. Би могъл да ме използва, за да запази компанията, но не го направи. Изглежда, че зад непроницаемата му външност тупти нежно сърце. Обаче вие сигурно го знаете по-добре от мен. Иначе едва ли бихте се омъжили за него.

— Да... — прошепна Джил.

— Той има нужда от вас. Не зная защо сте го напуснали, това засяга само вас двамата. Джордан не е от този тип мъже, които изневеряват на съпругите си, така че не вярвам причината да е друга жена. Преди всичко той е човек на честта. Но ако досега не сте разбрали какво имате в негово лице, или сте глупава, или не го заслужавате.

В душата ѝ нахлуха противоречиви чувства. Джордан е решил да напусне компанията?! Не смееше да повярва и да се надява.

— Ще се върнете при него, нали? — настоя Сузи.

— Аз... — Тихият колеблив глас на Джил заглъхна.

Странната посетителка дръпна за последен път от цигарата и я загаси при другата угарка.

— Ако ви възпира гордостта, не мисля, че има от какво да се страхувате. Най-вероятно Джордан сам ще дойде да ви потърси. Може да е след известно време, стига вие да го дочакате.

— Аз се връщам при него. — Джил изведнъж се съвзе, погледна Сузи и започна да говори с голямо усилие: — Не зная как да ви се отблагодаря, че дойдохте. Толкова много съм ви задължена!

— Не на мен трябва да благодарите. Моля се на небето да оцените това, което той пожертва заради вас. — Сузи взе чантата си и я сложи под мишницата.

— Напълно го разбирам. А на вас все пак благодаря от сърце — говореше несвързано Джил, докато я изпращаше до вратата.

Веднага, след като затвори вратата, тя се спусна да търси майка си. Намери я в кухнята.

— Без да искам, чух разговора ви — заяви майка ѝ, преди Джил да започне да обяснява причината за посещението на Сузи. — Нали знаеш, че всичко е твърде хубаво и може да не продължи дълго време?

— Въпреки всичко се връщам при него!

Елейн разгледа внимателно лицето ѝ.

— Знаех също и това.

Докато се прегръщаха набързо, Джил прошепна на майка си:

— В моята стая има една кутия, мамо. Шели я донесе. За теб и за Андрю Хауърд.

Пътуването до центъра на града ѝ се стори безкрайно. Непрекъснато попадеше в задръствания. Единственото място, което намери за паркиране бе в забранена зона. Без никакви угризения на съвестта спря колата, заключи я и забърза към сградата, в която се намираха офисите на Джордан.

Имаше късмет. Макар работното време да бе свършило отдавна, още не бяха заключили входната врата. Нахълта във фойето. Днес наистина ѝ вървеше. На смяна беше същият пазач, с когото бе имала разправия при предишното си посещение, и който я бе запомнил.

— Господин Уилкокс отиде ли си вече? — Едва си поемаше дъх.

— Не още.

— О, благодаря ви! — избърбори тя и затича към асансьора.

Кабинетът на Джордан бе на последния етаж. Асансьорът спря и тя изхвъркна от него. Не забеляза нито пустия коридор, нито празните бюра на секретарката и помощника на съпруга си. Забеляза само отворената двойна врата, водеща в огромния му кабинет.

Най-после видя и самият Джордан и замръзна на място. Той стоеше зад бюрото и прибираще някакви книжа в един кашон. Изглеждаше измъчен. Сякаш не бе мигнал през цялата седмица на нейното отсъствие. Не се беше бръснал и тъмната му брада се очертаваше на отслабналото лице. Обикновено грижливо вчесаната му коса бе разрошена и стърчеше на всички страни.

Усети, че не е сам. Бавно вдигна очи и погледът му срещна нейния. Целият свят сякаш спря движението си. В този момент тя видя пред себе си един беззащитен човек и четящата се в очите му болка премина в нея.

— Не можеш да направиш това! — Викът ѝ премина в ридание. — Не трябва!

Лицето му придоби по-твърдо изражение и той овладя чувствата си. След това продължи да събира нещата си, сякаш бе сам. На лицето му бавно започна да се появява усмивка, която изразяваше повече горчивина, отколкото радост.

— От края на днешното работно време съпругът ти е безработен.

— О, Джордан, защо постъпи така? Заради мен ли? Защото те напуснах, нали? Но ти никога не каза... Никога дори не опита да ми обясниш, а толкова те молах! Нямаше ли достатъчно доверие в мен, за да споделиш какво става?

Това ѝ причиняваше най-голяма болка. Че Джордан бе изживял целия този кошмар сам, без да го споделил с нея!

— Разбрах, че съм сгрешил, като не съм ти казал — призна той. На лицето му се изписа съжаление. — Какво да правя, като характерът ми е такъв — не товаря с проблемите си хората около мен.

— Но аз съм твоя жена!

Горчивата усмивка отново се появи на лицето му.

— Какво да правя, като съм новак в брачния бизнес. Явно не мога да постигна това, към което се стремях — да разгранича

семейството от работата. Не ми се искаше да нося у дома проблемите на компанията и да те товаря с тях.

— Само да знаех, Джордан! Ако беше споделил с мен неприятностите си, може би щях да успея да ти помогна по някакъв начин.

— Не съжелявай за пропуснатото. Независимо от всичко, ти ми помогна, макар и по коренно различен начин.

Сълзи замъглиха погледа на Джил. Би дала всичко, което притежаваше, само и само Джордан да я прегърне. Беше толкова далеч от нея, изглеждаше толкова самотен и... недостижим!

Той взе една малка снимка от деня на сватбата им. Гледа я дълго, после я прибра в кашона при другите неща от бюрото. Гласът му я стресна, защото той започна да говори монотонно, без да вдигне поглед към нея:

— Влюбих се в теб още в първи момент, когато се срещнахме. Не искам да ти обяснявам защо ти, защото не мога. След онази нощ на брега, когато те целунах за първи път, разбрах, че никога вече животът ми няма да е същият.

— О, Джордан!

— Когато бях с теб, имах чувството, че съм огрян от топлите лъчи на слънцето. Никога преди това не бях усетил колко съм самотен, как съм копнял да споделя живота си с някого, а сърцето ми е страдало за малко обич...

От очите ѝ потекоха сълзи, но тя не се срамуваше от тях.

— Денят, в който се оженихме — продължи да говори той, — ти бе толкова красива в булчинска си рокля! Почти не можех да повярвам, че си се съгласила да станеш моя жена. Тогава си дадох клетва никога да не направя нещо, с което бих те наранил... или загубил.

— Но да напуснеш... — Цялата трепереща, с няколко несигурни крачки тя прекоси кабинета и се приближи до Джордан. Когато я усети толкова близо до себе си, той изтръпна. На лицето му се появи израз, странна смесица между надежда и копнеж.

— Не мога да си разреша да те загубя!

— А да загубиш работата, смисъла на живота си?

— Аз имам нов живот! — Нежно я привлече в прегръдките си и зарови лице в косите ѝ. — Без теб всичко губи своя смисъл.

— Какво мислиш да правиш отсега нататък?

— Чудя се дали да не прекараме една година в пътуване по света. Би ли ти харесало? — Джил се усмихна щастливо през сълзи, а Джордан продължи: — А след това да започна да се занимавам преди всичко със семейството си.

Тя пак кимна в знак на съгласие. Сърцето ѝ бе препълнено с любов и вълнение.

— После, когато му дойде времето, ще намеря нещо интересно и ще започна отначало. Обаче никога вече няма да разреша на работата си да заема първо място в моя живот. — И добави съвсем тихо: — Сега ти си моят живот.

— Сигурен ли си, че искаш точно това? — Не можеше да повярва, че се е отказал от любимата си работа.

Устните му докоснаха отново косите ѝ.

— Това не подлежи на никакво съмнение. Нямам нужда от работа, за да запълвам живота си. Не когато имам теб.

— О, Джордан! Обичам те толкова много!

Тя затвори очи и прошепна молитва на благодарност за прекрасния съпруг, който съдбата ѝ бе отредила.

— А сега не е ли време да се прибираме у дома, любов моя?

— У дома — повтори тя последните му думи.

Със своя съпруг. Мъжът, когото обичаше. И за когото се бе омъжила.

Издание:

Деби Макомбър. Вълшебната рокля
ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Ани Димитрова

ISBN: 954-11-0059-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.